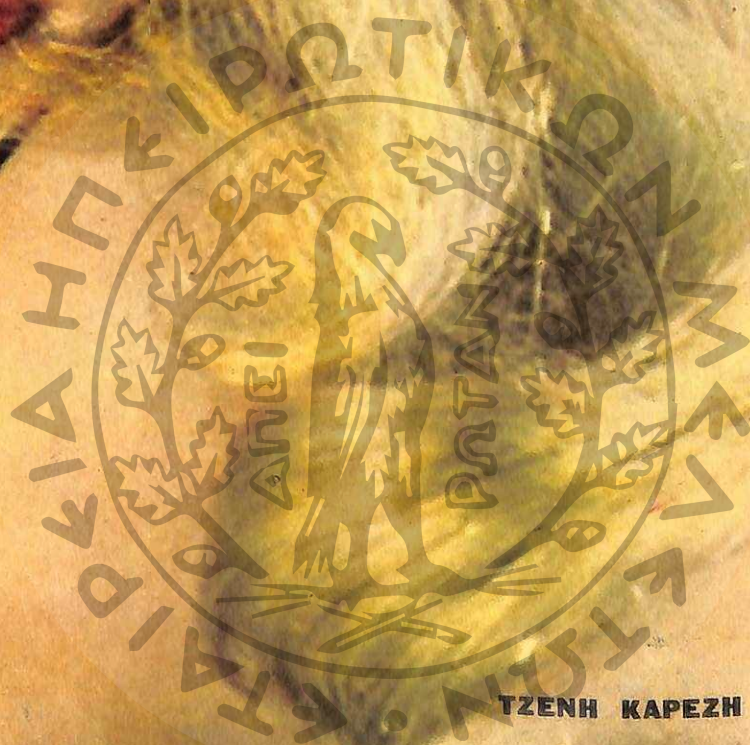

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

TZENH KAPEZH

ΟΙ ΛΕΥΚΑΔΙΤΙΣΣΕΣ ΚΑΙ ΤΟ

Με την ευκαιρία των εορτών του Λόγου και της Τέχνης

Η ΓΥΝΑΙΚΑ της Λευκάδας φημίζεται για τη λυγρή, σπητή κορμοστασιά της, το κυματιστό, λικνιστικό της περπάτημα, τα δροσερά της νειάτα. Χαρακτηριστικές φωτογραφίες της εσπής ηρωϊκής αυτής ομορφιάς, δημοσιεύθηκαν στα τελευταία χρόνια σε πολλά γερμανικά και σκανδιναβικά περιοδικά, με την ευκαιρία των καθιερωμένων πια στην ελληνική συνείδηση, με διεθνική ακτινοβολία, Έορτών Λόγου και Τέχνης της Λευκάδας.

Στο φετινό έορτασμό, που περιλαμβάνει πλουσιώτατο διπτυχο πρόγραμμα με καθαρές πνευματικές και καλλιτεχνικές εκδηλώσεις και folkloristico χορευτικό Φεστιβάλ, με συμμετοχή 20 λαϊκών χορευτικών συγκροτημάτων από 12 ασιατικές κι' ευρωπαϊκές χώρες, η Λευκαδίτισσα κοπέλλα θα είναι το επίκεντρο της περιηγητικής προσοχής κι' ο γοητευτικός στόχος του τουριστικού και εκδρομικού ενδιαφέροντος.

Η συμμετοχή της στο Φεστιβάλ, που άρχισε στις 14 Αυγούστου και θα τελειώσει στις 2 του Σεπτεμβρίου, είναι πλατειά, πολυσύνθετη, άδρή κι' απόλυτα πειστική, για τη φήμη της ομορφιάς της και το θρόλο της λαμπρότητας παρουσίας της. Κι' ύστερα απ' όλα αυτά, συγκεντρώνει, ουσιαστικά, το ξεχωριστό ενδιαφέρον το πως ντύνεται, με τί ασχολείται, σε ποιές αγροτικές δουλειές βοηθάει τον άντρα της ή λυγρή και φιλόπονη Λευκαδίτισσα, που είχε την τύχη να τραγουδηθεί από δυο μεγάλους ποιητές του νησιού και της Ελλάδος, τον Άριστοτέλη Βαλαωρίτη και τον Άγγελο Σικελιανό.

Ο ποιητής του Άστραπόγιαννου, στο μεγάλο έπικομικό του ποίημα ο «Φωτεινός», υπογραμμίζει τη χειροτεχνική επίδοσή της Λευκαδίτισσας κόρης στον άργαλειό και στο κέντημα:

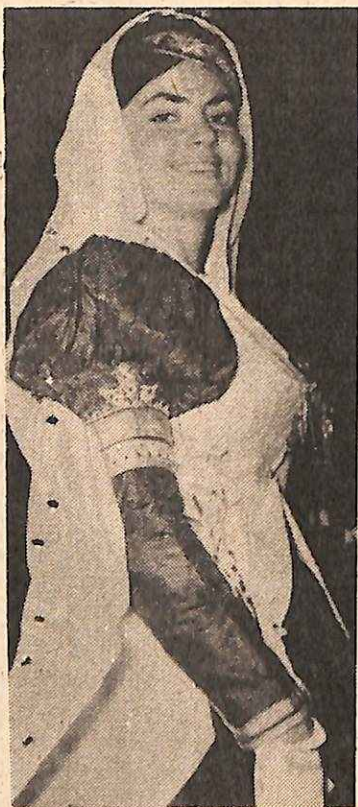
«Με το τραγούδι κάθεται στον άργαλειό κι' φάνει με το τραγούδι διαδέχεται, με το τραγούδι φέρνει τη στάμνα στο κεφάλι της με το κρύο τ' αέριό της...»

Κι' είναι σωστό, ότι στη Λευκάδα φιλοτεχνούν οι κοπέλλες τα πιο περίτεχνα κεντήματα, δουλεύουν με το θαυματουργό βελονάκι, με μεράκι που γίνεται πάθος.

Στις Καρυές, λ. χ., ένα γραφικό χωριό στο εσωτερικό του νησιού, που είναι μοναδικό σ' όλη την Ελλάδα για τη χειροτεχνική μαστοριά του, όλες σχεδόν οι κοπέλλες δουλεύουν στο χρωματιστό και στο λευκό κέντημα, ασκούν την καλλιτεχνική αυτή δουλειά με επαγγελματικό ζήλο και βελτιώνουν σε σημαντικό βαθμό το οικονομικό επίπεδο των οικογενειών τους, έχουν την οικονομική άνεση να ετοιμάσουν την προίκα τους και καλλιεργούν συγχρόνως την αισθητική αγωγή τους.

Η ΛΕΥΚΑΔΙΤΙΚΗ ΦΟΡΕΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΝΩΤΙΚΗ

Στη Λευκάδα, παρ'όλο που βρίσκεται σ' άμεση και στενή επαφή με τη Δύση και πάνω στον τουρι-

Το νυφικό Λευκαδίτικο φόρεμα. Το άσπρο καμίζετο με τα καλαμένα στηρίγματα συγκρατεί καθώς σε κανιστρο το στήθος, το φόρεμα είναι ριχτό με πιέτες και φουσκωτούς ναμπίτες τα μανίκια στενεύουν προς τα κάτω κι' είναι στολισμένα στις ούγιες με τα «χάρτζα» δηλαδή τα άστραφτερά χρυσογαϊτάνια. Ο «στεμπε» (μαντώ) και το άσπρο μαντήλι στο κεφάλι συμπληρώνουν την ωραία φορεσιά που φοριέται στους γάμους, Κυριακές και γιορτές...

στικό θαλάσσιο δρόμο των καριδιών προς την Κέρκυρα, διατηρείται αναλλοίωτη και σχεδόν ανώδυνη η ένδυματολογική παράδοση, τη στιγμή, που σ' όλα σχεδόν τα νησιά του Ιονίου, Κεφάλανια, Κέρκυρα, Ζάκυνθο, κλπ., η παράδοση αυτή ξέφτισε και μητέρες στο σκαλιστό σεντούκι, με τον ώργανωμένο τουρισμό και τη διαφθοροποίηση των κοινωνικών ηθών και εθίμων. Τα σπόρ, η έξοδος της ηρωϊκής ομορφιάς στη βιοπάλη, ο εκδρομισμός, το σινεμά, κλπ., καταδικάσανε άμείλικτα τις ωραίες, γραφικές και δακρυκέννες ελληνικές φορεσιές, που υπολείπονται να δει κανείς πια μόνο στις προθήκες των μουσείων λαϊκής τέχνης και διακοσμικής.

Στη Λευκάδα, λοιπόν—κι' αυτό είναι φαινόμενο—η τοπική λαϊκή φορεσιά της γυναίκας σε τρεις τύπους, που αναλογούν στη λεύτερη, την παντρεμένη και τη νύμφη, διατηρείται, απλή, αλλά πολύ θηλυκή στη γραμμή, στη φινέτσα και στη γοητευτική προβολή της, θυμίζοντας τη μινωική, όπως ιστορείται στην «Παριζιάννα» της άριστοτεχνικής τοιχογραφίας της Κνωσσού.

Βέβαια, μοιάζει μ' αυτήν στη γραμμή, στην αισθητική νομοτέλεια, διαφέρει όμως στις λεπτομέρειες. Η μινωική φορεσιά λ. χ. υπογραμμίζει τη γυναικεία μέση κι' αφήνει ακάλυπτο το στήθος. Η λευκαδίτικη φορεσιά επιδιώκει τον ίδιο σκοπό, να υπογραμμισθεί δηλαδή τη μέση και να προβάλει το στήθος, χωρίς την απροκαύλυπη τολμηρή γύμνια της αρχαίας μινωικής φιγούρας, με σοφό συντηρητικό τρόπο και πετυχαίνει το ίδιο σχεδόν αισθητικό αποτέλεσμα.

Η γνωστή ζωγράφος Ντιάννα Άντονακάτου, που έζησε πολλά χρόνια κοντά στις Λευκαδίτισσες κι' έδωσε με χρώμα και σχέδιο σκηνές από τον αγροτικό και τον κοινωνικό τους βίο, ισχυρίζεται πώς η λευκαδίτικη φορεσιά είναι μία από τις πιο απλές φορεσιές της Ελλάδας. «Δεν τη βαρύνουν φλουριά—γράφει—ή στολίδια, μήτε τη στολίζουν χρυσά, αργυρά ή μεταξωτά κορδόνια, δεν την πλουμίζουν ύφανα κεντήματα ή διακοσμικά σχέδια, μήτε τη φορούν βελουδένια γιλέκα, ταφταδένιες φούστες, κλπ. Η λευκαδίτικη φορεσιά έχει μια λιτότητα στο χρώμα και στη γραμμή τόσο αυστηρή, που θα θυμίζει την καλογερική αυστηρότητα, αν αυτή τη συναρπαστική χάρι δεν είχε τη συναρπαστική χάρι και την έκφραση τόσο γυναικεία».

ΤΟ ΛΕΥΚΑΔΙΤΙΚΟ ΚΟΤΟΛΟ

Κι' αυτό που ισχυρίζεται η ζωγράφος είναι σωστό, αφού ο διακοσμτικός πλούτος, τ' άλλοτε παλλήλα κεντήματα, οι διπλές ούγιες (σαν αυτές που φορνε οι 'Ηπειρώτισσες γυναίκες στο Πωγωνί, Μέσσοβο, κλπ.) τα προσθετά τμήματα στη βασική γραμμή της ένδυμασας, περιορίζουν κι' εξαφανίζουν τη γυναικεία στήθος, δυσχεραίνουν τις καμπυλότητες και τ' αστάθμητα θέλητρα του γυναικείου κορμιού και μεταβάλλουν σε κρεμμύδια και μπόγους τις όρεινες και καμπίσιες γυναίκες.

Η λευκαδίτικη φορεσιά, σε τελευταία ανάλυση, φιλοτεχνήθηκε για ν' αναδείξει όσο παίρνει τη σπατάλη. Βεργολυγερή κορμοστασιά, να προβάλει με αναγλυφική ευγλωττία το χαριτωμένο στρουγγύ-

λεμα των ώμων, την καμπύλη του στήθους, το ντελικάτο δαχτυλίδι της μέσης. Άγκυλιάζει, κοντολογής, το γυναικείο κορμί σ' αψός και νερό, με πικάντικη όμορφιά, σφήνη εμπειρία και σερπετή κρουστάδα, από το λαϊκό μέχρι τον αστράγαλο.

Στο φουστάνι της ανύπαντρης, ο μπουστός είναι κλειστός κι' εφάρμοστος ως το γαϊάκι. Κομπώνει στη μέση του στήθους από το λαϊκό μέχρι τη μέση, με πιέτες, που τις λένε «ζάβιες». Η ενωμένη φούστα χύνεται με πλατείες πτυχώσεις, μέχρι τον αστράγαλο και συχνά-πυκνά παίρνει τη μορφή κρινολίνου με την προσθήκη φουφού, που το λένε «κότολο». Η ποδιά δένεται στη μέση, είναι κοντύτερη από τη φούστα, μ' ένα τσεπάκι και στο κάτω μέρος παίρνει γλωσσώδη σχήμα με λυγές-λογής κεντρίδια. Η φορεσιά αυτή είναι μονόχρωμη, σε σκούρα χρώματα, όπως καφέ, βιολετί βαθύ, γκριζογάλανο, βαθυπράσινο, κλπ. Το μονοκόμματο φουστάνι, έχει μακρυνά εφαρμοστά μανίκια, με τρία κομμάτια στο άνοιγμα της μανσέτας.

ΤΟ «ΚΑΜΙΖΕΤΟ» ΚΙ' Η «ΣΠΑΖΕΤΑ»

Στο φόρεμα της παντρεμένης, το πέτο είναι ανοιχτό, ξεγυρισμένο και διακοσμημένο με μπουγούρα με χρυσό ή σκέτο γαϊάκι. Έσωτερικά, μετά το πουκάμισο, φοριέται το «καμίζετο», ένα είδος γελέκου από λευκό ύφασμα, που αντικαθιστά το ευρωπαϊκό σουτιέν, γιατί κρατάει ψηλά σαν κανιστρο, το στήθος.

Το καμίζετο με κάβητα, καλαμένα στηρίγματα, έξω που κρατάει στήτο το στήθος, του δίνει παράλληλα και μίαν ιδιότυπη γυναικεία προβολή.

Ύστερα από το φουστάνι, η παντρεμένη Λευκαδίτισσα φοράει τη «σπαζέτα», που είναι χρωματιστό φιογυράτο μαντήλι με κρόσια. Το μαντήλι αυτό, αναδιπλωμένο στα δυο, το περνάει από τους ώμους και σκεπάζει σταυρωτά το στήθος, αφήνοντας ένα μυτερό ντεκολτέ. Καρφιτσώνει τις δυο άκρες δεξιά και αριστερά στην οσφυ. Στο κέντρο του στήθους, η σπαζέτα καρφιτσώνεται με μίαν

Η όμορφη παραλία της Αγίας Μαύρας, κοντά στην πολιτεία με το όμορφο μεσαιωνικό κάστρο, κτίσμα του Μορζίνη (12ος αιώνας).

ΝΗΣΙ ΤΟΥΣ

ή με δυο άγκυρες, που είναι και τα μοναδικά χρυσά κοσμήματα, που φοράει η Λευκαδίτισσα, εκτός βέβαια από τα σκουλαρίκια και τα δαχτυλίδια.

Τα σκουλαρίκια είναι δυο κατηγοριών. Οι ανύπαντρες φορνε τις «βαριέτες», χρυσούς κρίκους, κι' οι παντρεμένες τις «μπόκολες», σκουλαρίκια συνθετά κρεμαστά, με χρωματιστές πέτρες.

Ο ΝΥΦΙΚΟΣ ΤΣΕΜΠΕΣ

Το νυφικό Λευκαδίτικο φόρεμα είναι στο ίδιο περίπου στυλ με το φόρεμα της παντρεμένης, πολυτελέστερο φυσικά και μεταξωτό, σε ανοιχτότερους χρωματικούς τόνους. Στο φόρεμα προσθέτουν και τον τσεμπέ, σαν ένα μαντώ, πλατύ κάτω και ανοιχτό μπροστά, με φουσκωτούς ναμπίτες. Στις ούγιες είναι στολισμένο με χρυσά γαϊτάνια, τα νάρτζα. Στο κεφάλι της νύμφης τοποθετείται ένα μικρό γουδωτό κάλυμμα, ίσως με μίαν άπαλάμη, γινόμενο από αέλιπα, και γαρνιρισμένο με χρυσόκλωστες, σε διάφορα σχέδια. Το νυφικό πέπλο μισοσκεπάζει το μικρό γουδωτό κάλυμμα ή φεσάκι.

Οι Λευκαδίτισσες γυναίκες χτενίζουν τα μαλλιά τους σε χωρίστρα, πάντοτε στη μέση, με κρεμαστές κοτσίδες πίσω στην πλάτη. Οι κοτσίδες αυτές, για να μακραίνουν, συμπληρώνονται με πρόσθετες «σκουλιδές», που φτάνουν από τα ίδια τα μαλλιά τους. Στο επάνω μέρος του κεφαλιού δένεται ένα μικρό λεπτό τσεμπέρκι, το «δέμα», κι' ύστερα μπαίνει το κεφαλομάνηλο. Το τελευταίο αυτό είναι λεπτό και μακρύ, ριχτό στην πλάτη και στους ώμους, όποτε λέγεται τσεμπέρι, ή κοντό και παχύ, και λέγεται κοντομάνηλο. Για το κρύο του χειμώνα, προσθέτουν το «κοντέσι», ή μία πλεχτή σάρπα ή μπέρτα.

Η ΛΕΥΚΑΔΙΤΙΣΣΑ ΦΟΥΡΝΑΡΙΣΣΑ

Η Λευκαδίτισσα γυναίκα είναι φιλόπονη, εργατική και πολύ καθαρή. Κρατάει το σπiti της σε ιδανική τάξη, ασπρίζει κι' αθεστώνει τα πεζούλια, φροντίζει με... μητρική στοργή για τα πουλερικά της, ζυμώνει το σπιτικό της ψωμί, μαγειρεύει νόστιμα φα-

γητά στην πλήνη ή στη χαλκοματένια της χύτρα και συμπληρώνει τα κενά, τις ώρες δηλαδή που περισσεύουν από τη σπιτική λάτρη, σε δουλειές του άμπελιού, του βουνού και του κάμπου.

Κι' εδώ πρέπει να σημειώσω, ότι το στήτο κορμί κι' η προνομιακή λυγρόδα της Λευκαδίτισσας, μία λυγρόδα, που προκαλεί θαυμασμό και μεγάλη εντύπωση στους ξένους, όφειλεται στην «παδολόγα», μία στρουγγυλή κουλουρίτσα από μαλλί ή βαμπακί, που την τοποθετούν στο κεφάλι, για να κρατάει σε σταθερότητα και ισορροπία την πινακωτή, το βουτσέλακι με το νερό, το μπόγο με το ρουχισμό ή τα χαλκώματα, που μεταφέρουν από τόπο σε τόπο.

Κοντολογής, το κεφάλι της Λευκαδίτισσας νοικοκυράς και αγρότισσας, παίζει τον ίδιο ρόλο, που παίζουν τα χέρια των άλλων γυναικών σ' όλη την Ελλάδα.

Κι' έτσι, με την παμπάλαιη αυτή παράδοση, να χρησιμοποιοούν το κεφάλι σε κάθε είδους φόρτωμα, οι Λευκαδίτισσες πέτυχαν, ανάμεσα από τους αιώνες, να διατηρούν σπαθότο, λυγρό, στήτο και κυπαρισσένιο ανάστημα.

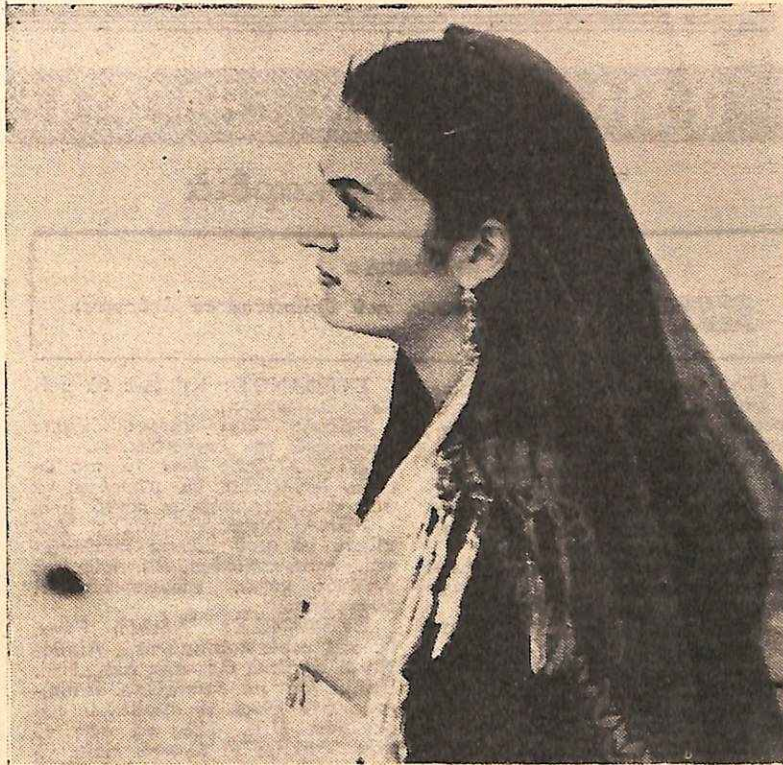
Έξω όμως από τις σπιτικές κι' αγροτικές δουλειές, η γυναίκα του νησιού του Βαλαωρίτη και του Σικελιανού, ασχολείται και με καθαρά γυναικεία επαγγέλματα. Είναι ράφτρα, κενήστρα, φουρνάρισσα και δουλεύτρα στις άλικές του νησιού, κατά το φθινόπωρο, όποτε γίνεται η συγκομιδή του προϊόντος. Το επάγγελμα της δημοσίας φουρνάρισσας είναι κατάλοιπο των ενετικών χρόνων, αφού, όπως είναι γνωστό, οι κατακτητές του νησιού έπληρσαν τον κοινωνικό του πολιτισμό, τις ένδυματολογικές του συνήθειες και γενικά την πνευματική και καλλιτεχνική του κουλτούρα.

ΟΙ ΜΙΤΖΙΤΙΚΟΙ ΦΟΥΡΝΟΙ

Στα χωριά, λοιπόν, της Λευκάδας, λειτουργούν οι «μιτζιτικοί» φούρνοι, τους οποίους διευθύνουν γυναίκες. Μα ως εξήγησάμε τη «ρέγουλα» του πρωτότυπου αυτού γυναικείου επαγγέλματος. Η μιτζιτίτισσα φουρνάρισσα ψήνει στον

Χαρακτηριστικό τύπο γυναικών στο χωριό Τσουκαράδες της Λευκάδας, με απλά χωριάτικα φορέματα, άσπρες ποδιές κι' άσπρες μαντήλια, με τα χαλκώματα της μπουγάδας στα χέρια.

Το γραφικό φόρεμα της παντρεμένης γυναίκας σε λιτή γραμμή, που θυμίζει το μινωικό στυλ της Κνωσσού, και με σκούρα χρώματα. Το καμίζετο, το άσπρο δηλαδή γιλέκο με τα καλαμένα στηρίγματα δίνει λαχταριστή γυναικεία προβολή στο στήθος, κι' η ριχτή μαντήλα γοητεια και χαρί.

Η ΘΕΟΚΡΙΤΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ

Η Λευκάδα, παρ'όλο, ότι δε διαθέτει πλούσια ανθοφορία και βλάστηση, όπως η Κέρκυρα κλπ., ωστόσο ξεδιπλώνει λιτές θεοκριτικές ομορφιές σε καμπυλωτά, λειβάδια και χαμηλά διάσελα βουνών. Τ' άμπελάκια, τα μπιστοτικά, τα μικρά περσιόλια, τα λιοστάσια κλπ. προσνίζουν κάτω από το ήμερο φως του Ιονίου, σ' όλες τις κλιμακώσεις του σμαράγδινου.

Κυπαρισσάκια και πεύκα στολίζουν τις ερημίες και τα ξέφωτα. Δαντελωτά παράλια, με ψαράδικα και αγροτικά χωριά, περιγράφουν την άρχαία ραψωδική ομορφιά τους. Το Νυδρί, η Γύρα, ο Άγος-Γιάννης, η Βασιλική, η Λυγιά, είναι χαριτωμένα χωριά με κληματαριές και ήμερα άμμουδρα παράλια, όπου ξεψυχούν οι αφορισμένοι καμιοί των μουσικών κυμάτων του Ιονίου.

Η απάραλλη όμως ομορφιά της Λευκάδας βρίσκεται στα μικρά νησιά, που δορυφορούν το νησί σ' ανατολικά του παράλια, πνιγμένα στις έλιες και στα πεύκα, σ' άγρια σκονα και τα Βατόμουρα.

Κι' είναι τα χαριτωμένα αυτά νησιά ο Σκορπιός, το Καστρί, η Μαδουρή, κι' άλλα, σαν πεπρωμένοι φθόγγοι της μουσικής, που ύμνει το γαλάζιο της θάλασσας και το σμαραγδένιο της ουτικής ευλογίας.

Η Μαδουρή, ένα μικρό νησιωτικό θαύμα, στο βαθυκάνατο ρευστό του Ιονίου, είναι το ιδιοκτητικό νησί του Βαλαωρίτη, με το παλιό αρχοντικό του. Έκει βρίσκονται τα βιβλία και τα ποταράια του ποιητή και των συγγενών του, τα αναμνηστικά του κινήλια, τα αντικείμενα της προσωπικής του χρήσεως και στο υπόγειο του μεγάλου σπιτιού, το παλιό βιβλίο της θάλασσας, το παλιό κοττερο, που μ' αυτό έκανε ο ποιητής τις θαλασσινές εκδρομές του.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

«Ήταν ακόμα η εποχή που οι δύο Έθνικοί Παράγοντες, Κωνσταντίνος και Βενιζέλος, ακολουθούσαν τον ίδιο δρόμο.
Η συμπληρωμένη πενήντα χρόνων από τότε, μάς δανάφει στη μνήμη την υπογραφή της 1-στοιής συνθήκης, που διπλάσισε την Ελλάδα και την όπωσε αγρόπια το έπαιση κράτος».

Ήταν ἡ τελευταία φορά, πὺν καθόμαστε στὸ «λιμανάκι» μας...

ἡλικίας λίρες θὰ τίς πάσης στ
 κέρια σου τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου
 μέρα... Ὅτι εἶπαιρες, δηλοῦσε
 ἀν ἤθελες... Ἐπειτα, τοὺς ἐ
 ἡλικίες, πού θὰ ὀνόμαζε καὶ, θ
 ἡλικίας ἐξ ὧν τὴ διακρίσεις... Ποτέ
 θὰ εἴδω ρούτωση το ἐλάχιστου... Ὅ
 ἡλικίας ποῦ ποῦ θὰ κἄνεις μὲ τ
 ἡλικίας δηπιασὶ μου ὅτι θέλεις... Καί
 ἡλικίας τὸ ἄλλο, σπουδαῖο ἴσως γιὰ
 ἡλικίας: Στους ἐξ ἡλικίας, πού θὰ ἔ
 ἡλικίας σου σὺ γυῖος μου, πού ὅλοι
 ἡλικίας σου καὶ συγγενεῖς θὰ εἴ
 ἡλικίας σου σὺ γυῖο μου, θὰ προσπα

λοκαμένο και με μάτια παιδαίτι
κα. Ένα μεγάλο παιδί, με όλες
τις ιδιοτροπίες ενός παιδιού και
με όλες τις άγγελικές καλωσύνες
μιάς άδολης παιδαίτικης καρδιάς.

Όποιος θαδύλεπε τη Μαρίνα, τη
γυναίκα του, θα μπορούσε να δο-
κιστή πως δεν ήταν άνθρωπινος
δυνατόν να ταίριαζαν οι δυο
αυτοί άνθρωποι.

Καντούλα, μελαχροινή με μά-
τια ανήσυχια, σχεδόν αγωνιάδη,
με μια έκφραση διαρκούς βιασύ-
νης, με κινήσεις γρήγορες, με
φωνή σοβαρή, νηφάλια, με χείλη
που δυσκόλως χαμογελούσαν, η
Μαρίνα ήταν ο τύπος της πολλά-
σχολης, της βασανισμένης νοικο-
κυράς, που δεν έχει άλλη σκέψη
από το πρωί ίσαμε το βράδυ,
παρά πως να ενώσει τις δυο ά-
κρες, πως να προφθάσει το νοικο-
κυριό της, πως να κάνει το θαύμα
των έπτα άστων εν τη όημω. Α-
πό το παρουσαστικό τους ήταν
ολοφάνερο, πως οι δυο αυτοί άν-
θρωποι ανήκαν σε δυο διαφορετι-
κούς κόσμους.

Κι' όμως τριάντα χρόνια που
είχαν ζήσει μαζί, αποτελούσαν το
πιό ευτυχισμένο ζευγάρι του κό-
σμου. Πώς γινόταν αυτό το θαύ-
μα; Ο Ντίνος κι η Χαρούλα τα
δυο παιδιά τους, που συζητού-
σαν καμιά φορά, είχαν καταλήξει
στο συμπέρασμα, πως η συμφω-
νία των γονέων τους ώφειλόταν
ακριβώς στη διαφορά του χαρα-
κτήρα τους. Ο "Αριστος άδισφο-
ρούσε για όλα, εκτός για τη δου-
λειά του και για την τέχνη του.
Ακόμα και για κάτι άλλο: Για
το ζήτημα της ήθικης των παιδι-
ών του. Σ' αυτό ήταν απόλυτα
σύμφωνος με τη γυναίκα του. Ε-
ξω όμως από αυτά, ήταν ένα ά-
κακο άρνι. Υποτασσόταν απόλυ-
τα στη θέληση της γυναίκας του
στα μικροζητήματα κι' ήταν ευ-
τυχής να της αφίνει πρωτοβουλία.
Αντίθετα η Μαρίνα, γεννημένη
για να διευθύνει το σπίτι, για να
διοργανώνει, για να ταξινομεί, έ-
νοιωθε μια παράξενη ευτυχία να
τον θεωρεί λιγάκι σαν παιδί της
αυτό τον γερό, ψηλό κι' δυσφο-
άντρα. Τον αγαπούσε τρυφερά,
σά γυναίκα, σαν έρωτευμένη καί
σά μάνα. Καί διασκέδαζε αλλά
ζώντας με όλη τη φυσικότητα
τους ρόλους της. Έτσι, αν και
ήταν τύπος απόλυτα νηφάλιος,
έπαιζε κι' αυτή άδελφά της τους
ρόλους της στη ζωή.

Τα δυο παιδιά είχαν μάλλον ο-
μαλούς χαρακτήρες. Δεν τους έ-
λειπαν όμως και οι αντίθεσεις.
Ο Ντίνος ήταν σκληρός στον
εαυτό του, ικανός να δουλύνει ο-
λόκληρο εικοσιτετράωρο, όταν
παρουσιαζόταν ανάγκη. Άξιος
για κάθε εργασία, καταλάβαινε
πως ήταν ολότελα άνικανος να
αυτορεκλαμαριστή. Τις πρώτες
ημέρες όταν άνοιξε το γραφείο
του, πίστεψε πως όλα θα τρωθού-
σαν ομαλά, όπως είχαν πάει οι
σπουδές του, χωρίς εμπόδιο, χω-
ρίς γασομερί. Είχε κληρονομήσει
από τη μητέρα του την αγάπη
για την τάξη, για το σύστημα
για την βετικότητα. Από τον πα-
τέρα του είχε πάρει την αγάπη
για την ομορφιά. Του άρεσε να
βλέπει όμορφα πράγματα, γύρω
του και δεν έμνε ασυγκίνητος
μπροστά σ' ένα όμορφο γυναικείο
προσωπάκι. Υποσυνείδητα συνέ-
δεδε την όμορφιά με την καλώςυ-
νη. Έτσι, όταν γνώρισε την Έλ-
σα, ήταν σίγουρος πως το χαρού-
μενο προσωπάκι της, τα μπιρ-
μενιωτά της μάτια, το δροσερό
της δέμα, δεν μπορούσαν παρό-
τις δέμας, να μην τον παρτίσουν
να κούβουν μια ψυχρή παιδαίτικη
κι' άγνή. Οι άποκαλύψεις της σή-
μερα τον είχαν κάνει σχεδόν άο-
ριστο.

Έφτασε στο σπίτι του νύφης
κός, δύσθυμος. Η άδελφή του

ΠΟΔΗΛΑΤΟ — ΕΛΙΚΟΠΤΕΡΟ

"Εκπληξι άνάμικτη με θαυμασμό προδίδουν τα μάτια αυτού του πι-
τουρικού, ενώ κυττάζει το ποδήλατο-ελικόπτερο, που κατασκεύασε ο
κύριος Ηλίουφωρ Νταϊνίς και που έβρισκα ακόμα στο στάδιο των
δοκιμών. Για την κατασκευή του ποδηλάτου αυτού συμπλέγματος, ο
κ. Νταϊνίς χρησιμοποίησε υλικά από ένα παλαιά ποδήλατο. Κατά
την πρώτη του δοκιμή πάντως ο έφευρτης δεν κατάρρωσε ν' άπο-
γειωθεί. Η άποπειρά του μάλιστα παρά λίγο ν' άποβή μοιραία, γιατί
η έλικά έσπασε και έπεσε μερικά χιλιόμετρα πλάι στο κεφάλι του,
χτυπώντας τον στον ώμο. Η πρώτη άτυχία πάντως δεν τον άπογοη-
τεύσε. «Θα συνεχίσω, δήλωσε, και τελικά θα ρυθμιέσω. Το ποδήλα-
το-ελικόπτερο θα γίνη το ποδήλατο του μέλλοντος».

τον κατάλαβε από την πόρτα.

— Τι έπαθες, Ντίνω; τόν ρώ-
τησε. Τι σου συμβαίνει;

Σήκωσε αυτός τους ώμους του
και πέρασε μέσα χωρίς λέει.
— Πάλι δεν φάνηκε κανένας
πελάτης; τόν ρώτησε με λύπη η
Χαρούλα.

Σήκωσε ο νεαρός δικηγόρος
τους ώμους του.

— Ούφ... Βαρέθηκα! Μου φαί-
νεται πως θα γίνω κι' εγώ υ-
πάλληλος, να τελειώνω το ζήτημα.

Το πρόσωπο της κοπέλλας πή-
ρε μια λυπημένη έκφραση:

— Δεν πρέπει ν' άπογοητεύ-
εσαι, Ντίνω, πρόφερε σιγανά.

"Εμοιαζε τούτο πατέρα της η
Χαρούλα. Ξαθειά, λιναρένια
μαλλιά! Ούλεγε κανείς πως υ-
πήρχε μια βόρεια φλέβα στην οί-
κογένεια. Τα μάτια της ήταν γα-
λανά, γεμάτα όνειρα. Ένα προ-
σωπάκι ρομαντικό, ένα κορμάκι
βεργολυγρό, και μια ψυχρή δίω-
σμένη για ευτυχία. Κι' όμως και
σ' αυτήν υπήρχε κάποια αντίλο-
γία: Παρά το καλλιτεχνικό της
έξωτερικό, παρά την αγάπη της
και το ταλέντο της για τη ζω-
γραφική, μόλις τελείωσε το Γυ-
μνάσιο, δε δίστασε. Δεν έχασε
στιγμή. Ηύρε μια θέσι παλαιοί-
ας σ' ένα κατάστασημα μόδας κι'
άρχισε μια ζωή εργατική, αλλά
πελή. Από το πρωί ως το βρά-
δυ στο μαγαζί. Δεν έμνε θέσι πιά
για όνειρο. Ήταν όμως τόσο κα-
νήνη από τις όνειροφαντασίες
του πατέρα κι' από τις δυσκολί-
ες που συναντούσε στα πρώτα του
βήματα ο Ντίνος, που αυτή πήρε
την άπόφαση να παρομοίωση κά-
θε όνειρο και κάθε φαντασία. Έ-
νας μικρός μισθός, αλλά τακτι-
κός, αυτό ήταν το ίδανικό της
από τον καιρό που κατάλαβε τον

εαυτό της. Κι' αυτό το ίδανικό
το πέτυχε χωρίς δυσκολία.

Ήταν χαριτωμένη, έξυπνη,
έλκυστική, ήξερε καλά γαλλικά
κι' αγγλικά κι' έτσι δε δυσκολεύ-
τηκε διόλου να βρή αυτή τη θέ-
σι. Το κατάστημα ήταν μεγάλο
ώραίο στην όδο Σταδίου κι' η
Χαρούλα έδλετε καλό κόσμο. Αυ-
τό της έφανε. Όσο για το όνει-
ρο... τώρα τελευταία είχε πάρει
μια συγκεκριμένη μορφή και λε-
γόταν Άνδρέας Γάλλας. Έτών
εικοσιεπτά, χημικός, διωρισμένος
σ' ένα εργοστάσιο με μικρό μι-
σθό κι' αυτός.

Κάθησαν στο τραπέζι κι' η
δυσθυμία του Ντίνου θαρρείς και
μεταδίδθηκε σε όλους τους άλλους.
Η μητέρα ήταν κουρασμένη, ο
πατέρας στα σύννεφα. Είχε φαί-
νεται κάτι στο μυαλό του και ο-
νειροπολούσε. Κι' η Χαρούλα
φαίνονταν στενοχωρημένη.

— Τι νέα; τή ρώτησε η μητέ-
ρα της κάποια στιγμή. Τόν είδες
σήμερα τον Άνδρέα;

— Ναί, άποκριθηκε η κοπέλλα.

— Λοιπόν;

Σήκωσε τους ώμους της έ-
κείνη:

— Τι λοιπόν, ιαμά; Τά πράγ-
ματα μένουν όπως τα είπαμε. Δεν
μπορεί ν' αλλάξει τίποτε από τη
μια στιγμή στην άλλη.

ΕΡΩΣ ΜΕ ΕΜΠΟΔΙΑ

Βαστούσε ένα χρόνο το είδύλ-
ιο με τον Άνδρέα Γάλλας. Είχαν
αγαπήθει όμορφα. Άγνά, κι' οι
γονείς της Χαρούλας θιν είχαν
αντίρρηση, έπειδη είχαν λάβει
τις καλλίτερες πληροφορίες γι'
αυτό το νεαρό γημικό. Κι' όμως,
οι άρραβώνες δεν είχαν άναγγελ-
θή ακόμα, έπειδη υπήρχε ένα ού-

σιαστικό εμπόδιο. Ο Άνδρέας
είχε οικογενειακές υποχρεώσεις:
μια χήρα μητέρα και μια μικρό-
τερη άδελφή που περίμεναν άπ'
αυτόν υποστήριξη. Δε μπορούσε
να διανοηθή να παντρευτή αυτός
και να εγκαταλείψει τις δυο νυ-
ναίκες. Μόνη του έλπίδα ήταν ν'
αυτήν ο μισθός του, ώστε να έ-
παρκη κάπως για τη μητέρα του,
και για το σπίτι του. Στο μεταξύ
θα μεγάλωνε κι' η άδελφούλα
του, που τελείωνε τώρα το Γυ-
μνάσιο και θα εργαζόταν κι' αυ-
τή. Έτσι είχαν άποφασίσει να
μην άναγγείλουν ακόμα άρραβώ-
νες, άσπου να κανονιστούν κάπως
τά οικονομικά τους. Έκανε οικο-
νομίες η Χαρούλα για τα άπαι-
ρήτητα προικία, για μερικά
πρώτα έξοδα νοικοκυριού κι' ά-
κόμα για το νοίκιασμα ενός μι-
κρού σπιτιού. Δραγματική έλπι-
κάτι μαγεύονταν κι' η κοπελίτσα
ένοιωθε πραγματική ευτυχία. Ο-
ταν κατάφερε στο τέλος του μη-
νός κι' έβαζε κάτι στο ταμειυτή-
ριο. Όταν κέρδιζε κάτι ο πατέ-
ρας, όλα γίνονταν εύκολα. Τότε
η μητέρα της δεν έπαρινε δραχμή
από το μισθό της, κι' έτσι ανέ-
βαινε το κομπόδεμα. Τώρα τελευ-
ταία όμως ο Άριστος Τασσέας
δεν είχε πουλήσει τίποτε. Θάλε-
γε κανείς πως ο κόσμος τσαδίσταν
από το είδος αυτό της τέχνης.
Πάντως ο ίδεολόγος ζωγράφος
δεν έκανε το θάρρος του και την
πίστη του.

— Ένοιωσάς, έλεγε στους
δικούς του. Θαρρούνε πάλι τα κέρ-
δη μαζεμένα. Έτσι είναι με την
τέχνη. Δε γίνεται αλλοιώς.

Απόψε πάντως, λες και τόν
είχε πιείσει κι' αυτόν η άπαισι-
δοξία. Δεν άνοιξε το στόμα του.

Κι' έπειδη αυτό ήταν σπάνιο, ο-
λη η άτμόσφαιρα του σπιτιού
φαίνονταν σκοτεινή.

— Όλα θα διορθωθούν, άνα-
στένανε η Μαρίνα. Με την υπο-
μονή, όλα διορθώνονται. Τι έχεις
όμως εσύ, Ντίνω, άπόψε; Κάτι
σου συμβαίνει.

Σηκώθηκε ο νέος από το τρα-
πέζι έκνευρισμένος:

— Δεν έχω τίποτε. Σας λέω,
δεν έχω τίποτε. Μόνον βαρέθηκα.
Νά...

Σηκώθηκε κι' ο Άριστος.

— Λοιπόν; φώναξε άεσφανα και
το πρόσωπό του πήρε τη χαρού-
μενη του έκφραση. Πήρα την άπο-
φασί.

— Ποιά άπόφασί; τόν ρώτησαν
όλοι μ' ένα στόμα.

— Δεν σας το είπα... Έχω
μια πρόταση να ζωγραφίσω τόν
τρούλο μιας έκκλησίας.

Γούρλωσαν όλοι τα μάτια τους:

— Τόν τρούλο μιας έκκλη-
σίας;

— Ναί... Ένα τρούλο πελώριο.
Πολλά λεφτά. Δισταζα, αλλά τώ-
ρα πήρα την άπόφασί.

— Γιατί δισταζεις; τόν ρώτη-
σε η γυναίκα του.

Κούνησε ο ζωγράφος το κεφάλι
του:

— Να σου πώ, Μαρίνα μου...
για πολλούς λόγους. Πρώτα πρώ-
τα, δεν υού ταιριάζουν οι άγιοι
γραφίες. Έγώ θέλω ζωτανά
προτάγματα, ναρούμενα. (Αυτό
ήταν αλήθεια. Του άρεσε να ζω-
γραφίζει, την άνοιξη, λουλουδία,
νέες κοπέλλες, σώματα λαχαρι-
στά και όμορφα.)

Τι σπουσία έχει; έκανε η
Μαρίνα ζωγρά. Πρέπει να προ-
σαρμοδέσαι. Αν πρόκειται να
πληρωθής καλά...

— Φυσικά, θα πληρωθώ καλά.
Άρκετα καλά. όσο πληρώνεται η
τέχνη, τέλος πάντων, στον τύπο
μου.

— Τότε, λοιπόν, να μη διστά-
ζης, είπε κι' η Χαρούλα. Μπαίω
πά... να την πάρω αυτή τη δου-
λειά, για μένα. Ξέρεις!

Γέλασε καλόκαρδα ο ζωγρά-
φος και τα μάτια του, που ήταν
άνοιχτογάλανα και παιδαίτικα,
κύττασαν την κοπέλλα με νεανική
τσαχπινιά:

— Ναί, ναί, το ξέρω! Για σένα
φυσικά. Άλλά συμβαίνει και κάτι
άλλο...

Το πρόσωπό του σοβάρωσε
ξανά.

— Τι συμβαίνει, γιατί διστά-
ζεις πρόεδρε; τόν ρώτησε ο Ντίνος.

— Νά... Μά, πρέπει να εογά-
ζωμαι όλη την ώρα σκαρφαλωμέ-
νος σε μια σκαλωσιά...

Είναι
πολύ κουραστικό για την ηλικία
μου, φυσικά.

— Είναι πολύ ψηλά; τόν ρώ-
τησε η Μαρίνα ανήσυχη.

Πολύ ψηλά! άποκριθηκε αυ-
τός συλλογισμένος.

— Τότε... τί να σου πώ; είπε
η γυναίκα του συλλογισμένη κι'
αυτή. "Αν καταλαβαίνεις πως δεν
ένεεις τις δυνατόεις...

— Ο ιπαμπάς δεν έχει τις
δυνάμεις; φώναξε η Χαρούλα. Ο
ιπαμπάς είναι πιο νέος άπ' όλους
μας.

Πραγματικά ο Άριστος δεν έ-
δειχνε τα ξήνητα του χρόνια. Θά
ήταν άδύνατον να τού δώση κα-
νέως περισσότερα από πενήντα
πέντε το πολύ.

— Θά την πάω τη δουλειά,
πρόφερε ο ζωγράφος, σά να μι-
λούσε στον εαυτό του. Τώρα τι
σκέφτηκα... την έστρωσα στο
μυαλό μου. Με βασάνιζε η σκέψη.
ήταν κάτι που δε μου ταιριάζε.
Τώρα όμως καταστάλαξε υεσά
μου και θα την πάω τη δουλειά.

— Πότε θ' άρχίσεις; ρώτησε
άνυπόμονη η Χαρούλα.

— Σε καμιά δεκαπενταριά
ημέρες, άποκριθηκε ο πατέρας.
Τότε θα είναι έτοιμη η έκκλησία
για ν' άρχισή η ζωγραφική.

Η Χαρούλα ντύπσε τα νέονα
της.

— Όρρα! "Οποτε θα μαζέψω
εγώ καμιά δεκαριά σπαλά.

— Ναί, παιδί μου, θα μου δώ-
σουν κάποια προκαταβολή, κι' έ-
πειτα όσο προγυνοεί η δουλειά
θα με πληρώνουν.

— Όρρα! είπε εύχαριστημένη
κι' η Μαρίνα. Όλα θα πάνε
καλά.

Η άτμόσφαιρα είχε αλλάξει με
μιάς στο ταπεινό σπίτι. Μόνο
ο Ντίνος δε μπορούσε να νοιώ-
ση κάποιο ελξάφρωμα στην ψυχή
του. Τόν στενοχωρούσε κάτι άρ-
χην ή σκέψι πως αυτός δεν κέρ-
διζε γρήγορα, αλλά άπόψε δεν
ήταν μόνον αυτή η σκέψη που του
φερνε αυτό το βάρος στην ψυχή.
Δε μπορούσε να διώξει από το
μυαλό του την εικόνα της Έλσας.
Μιλούσε, γελούσε με τους άλλους,
προσπαθούσε να μη φαίνεται
αυτός ο μόνος λυπημένος μέσα
στο ναρούμενο σπίτι. Ο,τι και
νάκανε όμως, έδλεπε μπροστά
του το πεντάμορφο προσωπάκι
της πλούσιας κοπέλλας, τα γε-
λαστά της μάτια, τα δροσερά
της νείλη. Και μαζί με την δυο-
φη αυτή εικόνα, άκουσε τα λόγια
της Τα άπίθανα λόγια της, που
έσο περνούσε η ώρα, τόσο τά-
νοιωθε σαν βιτσιές στο πρόσωπο
του.

Στο τέλος δε βάσταξε. Ένώ οι
άλλοι μιλούσαν ακόμα ναρούσι
νοι αυτός σπκώθηκε.

— Πάω για ύπνο, πρόφερε
δύσθυμα.

— Νύσταζεις; γέλασε η Μαρί-
να. Πώς τόπαθες; Έσύ δεν νυ-
σταζεις νύφες.

— Δεν ξέρω!... Νά, άπόψε
κουράστηκα. Καληνύχτα σας.

Και τούς άφησε άπότομα για
να πάν στο δωμάτιό του. Δεν
τόν βαστούσε ο τόπος κι' είχε υ-
άόριστη έντύπωση πως ήταν πο-
λύ δυστυχισμένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΔΙΣΚΟΣ ΜΕ ΤΟ ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ

— ΤΗΝ αγαπούσα, κύριε πρόεδρε.
— Άφοι την αγαπούσες, για-
τί την έδερνες;

— Το τραγούδι ήταν η αίτια, κύ-
ριε πρόεδρε. Είχαμε ένα πικ-άπ
στο σπίτι μας. Είχαμε και μερικές
πλάκες από λαϊκά και μοντέρνα τρα-
γούδια. "Ε, λοιπόν, η γυναίκα μου
βράδυ, πρωί, μεσημέρι, πάντα τόν
ίδιο δίσκο έβαζε: «Θέλω άντρα ν'
αγαπάη και να δερνη». Έγώ ήμουν
μαλακός κύριε πρόεδρε. Μία μέρα
λοιπόν σκέφτηκα: «Μήπως η γυναι-
κα μου βαρέθηκε αυτή τη γαλιέρ-
α; Μήπως θέλει να ζεσταθώ λίγο

«Όταν έφαγα το πρώτα χαστού-
κία, άραπά το δίσκο και τόν πε-
ταξα στο πάτωμα...».

Το αίματάκι της;» Γυρίζω ένα βρά-
δυ μεθυσμένος στο σπίτι και της
λέω: «Κούλα, φέρε μου ένα ποτήρι
νερό». Κυττάζω κατόπιν το ποτήρι,
το βρίσκω δθεν άπλυτο και τότε
την πιάνω από τα μαλλιά και τη
μαυρίζω στο έζυλο, κύριε πρόεδρε...

— Κι' ο δίσκος έπαιζε και τρα-
γουδούσε; ρωτάει ο πρόεδρος.

— Βέβαια, κύριε πρόεδρε, μετά
μουσικής!...

— Λέει ψέματα, κύριε πρόεδρε,
φονάζει η μηνύτρια. Ο δίσκος δεν
τραγουδούσε. Όταν έφαγα τα πρώ-
τα χαστούκια, άρπαξε το δίσκο και
τόν πέταξε με μανία στο πάτωμα.
Τόν έσπασε, κύριε πρόεδρε!

— Κι' έσεις, τί κάνατε, κυρία
μου;

— Κανονικά σ' αυτές τις πε-
ριπτώσεις γίνονται έγκληματα!
Έγώ φέθηκα πολιτισμένα. Έστει-
λα κάποιον να τόν φωνάξω, να τού
πή πως τόν ήπταε η γυναίκα του.

— Κι' αυτός;

— Όχι, τί λέτε; Έγώ να πονέσω,
— Μά τότε;...

— Τι τότε, κύριε πρόεδρε;

— Γιατί μηνύσατε τόν άντρα
σας;

— Νομίσατε, κύριε πρόεδρε, πως
τόν μηνύσα για το έζυλο; Κάθε άλ-
λο! Για το δίσκο, που μούσπασε
τόν έφερα εδώ!...

— Σοβαρά; λέει ξαφνιασμένος ο
κατηγορούμενος.

— Σοβαρά! άπανταίε η γυναίκα
του.

Τι σου είναι, τέλος πάντων, αυ-
τές οι γυναίκες. Τις σφάζεις και σ'
άδωνουν. Τους κόβεις ένα κομμάτι
και σ' κένονουν στα δικαστήρια... Ε-
τσι, ο κατηγορούμενός μας άδω-
θηκε και η οικογενειακή ευτυχία έα-
νάρχησε στο σπίτι τους.

ΜΑΡΙΔΑ ΜΕ ΜΠΙΚΙΝΙ

— «ΓΥΝΑΙΚΟΥΛΑ μου άπόψε θα
λείπω, είναι άρρωστη η
θεία μου η Μαργαρώ. Θαρρώ πως
είναι στα τελευταία της. Πρέπει
να βρισκόμαι κοντά της.» Αυτά τα
λόγια μου είπες, κύριε πρόεδρε και
από βραδύς έγινε Λούης.

— Δηλαδή, πήγε στη θεία τη
Μαργαρώ;

— Όχι, αυτός δεν πήγε, πήγα
όμως εγώ! Βρίσκω την Μαργαρώ
στην εξέδρα, να μπαλάνη τα
ρούχα τών άνειών της.

— Μαργαρώ μου της λέω, πε-
ραστικά σου. Είσαι καλύτερα;

— Μπά, μου λέει εκείνη, τί έ-
παθες και με γλωσσούσες; Η
χαρούλα είμαι!

— Μά τί φταίω εγώ; της είπα.
Έτσι με πληροφόρησε ο άντρας
μου...

— Και μετά;

— Σε πιάνει ύπνος μετά, κύριε
πρόεδρε; Μπορούν να κλείσουν τα
βλέφαρά σου, όταν σκέφτεσαι ότι
ο άντρας σου κάπου τοίλιμπτουρί-
ζε στις ακρογιαλιές; Και αν πίνη
μόνο πάει καλά, αν όμως δοκιμά-
ζει και φρέσκια... μαριδούλα με
μπικίνι;

Ο κατηγορούμενος σηκώνεται
και διακόπτει:

— Κύριε πρόεδρε, να το σημειώ-
σετε αυτό, που είπα. Έγώ χρόνια
πρώγω μαριδες, αλλά με μπικίνι
δεν βόηκα καμιά!

— Κι' αυτή που καθόταν στα
γόνατά σου, τί ήταν; Τί φορούσε;
Τόν έπιασα εγώ, κύριε πρόεδρε.
Την κρατούσε κοντά του και της
σιγανотραγουδούσε.

— Πόστα, κυρία μου, τί κρατού-
σε; Μαριδά η γυναίκα;

— Κοπέλλα, κύριε πρόεδρε! Και
της έλεγε: «Ότι κι' αν έγης στην
καρδιά, να μου το λες μικρό μου,
κι' όχι να κείσεσαι να κείσε, πα-
ραπονιάρικό μου.» Εκείνη χαμο-
γελούσε έτσιπίτωτα. Και από γύρω
οι παρές φωνάζαν: «Γεία σου
λεβεντιά! Πίε το κρασί, πίες την
κι' αυτήν!»

— Κι' έσεις τί κάνατε, κυρία
μου;

— Κανονικά σ' αυτές τις πε-
ριπτώσεις γίνονται έγκληματα!
Έγώ φέθηκα πολιτισμένα. Έστει-
λα κάποιον να τόν φωνάξω, να τού
πή πως τόν ήπταε η γυναίκα του.

— Κι' αυτός;

— Όχι, όχι κύριε πρόεδρε, δεν
τόν χωρίζω! Λέει η μηνύτρια.

— Νά λες, όμως, υπ' όψη,
κύριε πρόεδρε, πως ούτε κι' εγώ
τόν άποχωρίζομαι! Το κοκκινέ!...

Κι' ο πρόεδρος:

— Κυρία μου, τί να κάνουμε;
— Τιποτε να μην κάνετε, κύριε
πρόεδρε. Έγώ άποφασίζω!

— Τι άποφασίζεις;

— Θα τόν άκολουζώ και θα πί-
νω μαζί του!

Άθως στο δικαστήριο. Άλλά
και ήρωας στο κρασοδίκαιο! Όχι,
παίζουμε!...

Χιούμορ

ΕΩΣΤΗ ΖΥΓΑΡΙΑ!

Ο κ. Πέρδικας, έρασιτέχνης
ψαράς, καυχείται ότι πιάνει τα
μεγαλύτερα και περισσότερα ψά-
ρια.

Μία μέρα πιάνει η γυναίκα του
χαρούμενη στο γραφείο και τού
λέει:

— Ταμάρα, άντρα μου; Ζυγίσα
το μπέμπη μας για πρώτη φορά
σημέρα το πρωί. Ζυγίζει το πευ-
κάκι μου 18 κιλά.

Ο κ. Πέρδικας πεταγεται από
το καθίσμα του.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

(στον αρραβώνα, στον έρωτα, στο γάμο)

Η ΚΡΙΣΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στο προηγούμενο εισαγωγικό σημείωμά μας μιλήσαμε για το «πρώτο καρδιοχτύπι», για τη μυστηριώδη δηλαδή εκείνη στιγμή, που στα αγόρια και τα κορίτσια ξυπνά το πρώτο αισθηματικό ενδιαφέρον. Ξαφνικά γίνεται μέσα τους μία μεγάλη αλλαγή, μία πραγματική επανάσταση. Πολλά πράγματα, που μέχρι τότε τους ήταν άκατανόητα, τώρα αρχίζουν να τα καταλαβαίνουν και πολύ περισσότερο να τα αισθάνονται.

Και πρώτα, όταν ήταν ακόμη «παιδιά», ήξεραν βέβαια την ύπαρξη του ερωτικού αισθήματος, που μπορεί να ενώσει έναν άντρα και μία γυναίκα. Ο κινηματογράφος, τα αισθηματικά μυθιστορήματα, όσα άκουγαν στη καθημερινή ζωή δεν ήταν δυνατόν να τους είχαν αφήσει σε άγνοια. Μά τα παρακολούθουν όλα σαν θεατές, σαν κάτι που τους διασκεδάζει αλλά δεν τους άφορούσε, δεν τους ενδιέφερε.

Τώρα όμως τα πράγματα είναι διαφορετικά. Τώρα πια εκείνο που άκουγαν, που έβλεπαν ή που διάβαζαν, το νοιάζουν κιόλας και αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι «υπάρχει» πραγματικά.

Αυτό όμως το πρώτο «ερωτικό σκίρτημα», αυτό το απότομο σπρώξιμο του αγόριου ή της κοπέλλας στην αρχή του μεγάλου ερωτικού στίβου, δεν συνοδεύεται μόνο από τη «γλυκειά συγκίνηση» της πρώτης γνωριμίας με τον έρωτα — που συνοδεύει αργότερα την ανώριμη εκείνης της πρώτης αισθηματικής μας εποχής — αλλά και από ένα σωρό ανησυχίες, αγωνίες, ερωτηματικά, που αργότερα μπορεί να ξεχνιούνται αλλά σ' εκείνη τη στιγμή, σ' εκείνη την περίοδο, φτάνουν στο σημείο να δημιουργούν μία πραγματική κρίση για κείνους που τα αντιμετωπίζουν γιατί δεν ξέρουν να τους δώσουν μία λύσι ή μία απάντησι.

Αυτά λοιπόν είναι τα μικρά ή μεγαλύτερα προβλήματα που έρχονται να δημιουργηθούν από την πρώτη κιόλας επαφή της ανθρωπίνης καρδιάς μ' εκείνο τον παράξενο και ανεξήγητο δυνάστη της, τον έρωτα.

Και αυτά ακριβώς τα «προβλήματα» της πρώτης αγάπης σκέφτηκα να τα συζητήσω με νέους και κοπέλλες, που έχουν περάσει πια από το πρώτο αισθηματικό στάδιο και είναι έτοιμοι να τα έχουν λύσει και να τα έχουν αντιμετωπίσει ο καθένας με τον τρόπο του. Ίσως η δική τους πείρα να μπορεί να ωφελήσει τα αγόρια και τα κορίτσια που βρίσκονται τώρα σ' αυτή την κρίσιμη αισθηματική εποχή ή που πλησιάζουν να πατήσουν το πρώτο σκαλοπάτι της γνωριμίας τους με τον έρωτα.

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΔΡΑΜΑ

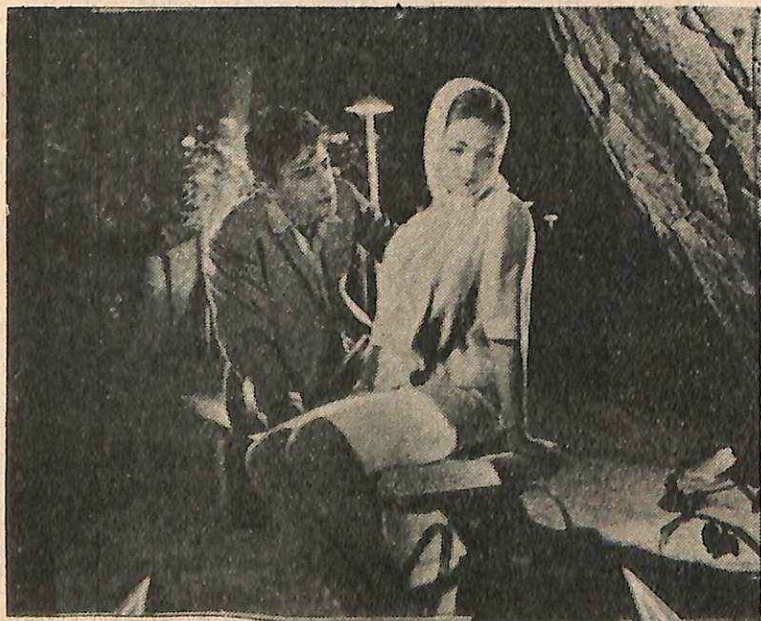
*Η Μαριούλα Π. είναι τώρα μία κοπέλλα είκοσι χρόνων που σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο και είναι σχεδόν αρραβωνισμένη μ' έναν συμφοιτητή της. Πρόκειται για ένα αίσθημα σοβαρό, σταθερό —μου λέει— που είναι σίγουρη πως θα μās οδηγήσει

στο σωστό τέρας, μόλις θα έχουμε τελειώσει τις σπουδές μας. Κι' εγώ, όμως, πολύ πριν να γνωρίσω αυτόν που αγαπώ τώρα, πέρασα από την κρίση της πρώτης αγάπης. Πάω από τότε ακριβώς πενήντα χρόνια, ήμουν δέκα δεκάπεντε χρόνων και βρίσκομαι με τη μητέρα μου στη θάλασσα. Τον γνωρίσα εκεί. Τον έλεγαν Τάκη, ήταν είκοσι χρόνων, ψηλός, ξανθός αθλητικός και... πρωτευουσιάνος.

«Από την πρώτη στιγμή που τον είδα τον αγαπήσα. Όταν καταλάβα ότι κι' εκείνος με είχε προσέξει παρ' όλο που ήμουν μικρή από συγκίνηση και ευτυχία. Όταν με πλησίασε, ένιωσα τα γόνατά μου να λυγίζουν. Η καρδιά μου πήγαινε να σπάσει από ταραχή, το κεφάλι μου βούιζε σαν να είχα μέσα ένα δολοφόρο μελίσσι. Δεν κατάφερνα να παρακολουθήσω καλά-καλά τα λόγια του, μα καταλάβαινα πως μου έλεγε ότι του άρεσα και ότι μ' αγαπούσε. Αργότερα, ενώ με συνοδεύε στο σπίτι, και περνούσαμε από ένα πευκώνα μ' έσφιξε ξαφνικά στην αγκαλιά του και με φίλησε στα χείλη. Δε θα ξεχάσω ποτέ εκείνη τη στιγμή...»

«Την άλλη μέρα, όμως, όταν πήγα στην ακρογιαλιά, τον είδα να κουδουνιάζει τρυφερά με μία όμορφη ξανθεία κοπέλλα. Μου είπαν ότι είχε έρθει από την Αθήνα και ότι ήταν αρραβωνιστική του. Νόμισα ότι θα πεζάνω από απελπισία, δεν σ' ας κρύβω ότι έκανα ακόμη και τη σκέψη να αυτοκτονήσω, κρυβόμουν αδιάκοπα για να κλάψω, δεν έτρωγα πια.

«Ευτυχώς μία φίλη της μητέρας μου κατάλαβε το μικρό μου δράμα. Με κάλεσε στο σπίτι της, μου μίλησε με τρυφερότητα, μου εξήγησε πολλά πράγματα, μου είπε ότι συνήθως η πρώτη αγάπη είναι κάτι σαν όνειρο, που δεν πραγματοποιείται ποτέ και ότι είναι περισσότερο μία αισθηματική εξάσκηση παρά ένας πραγματικός έρωτας. «Όταν έφυγα από κοντά της ένιωθα

*Η πρώτη αγάπη... Η πρώτη γλυκειά αισθηματική συγκίνηση, αλλά και οι πρώτες απογοητεύσεις, ο πρώτος ερωτικός πόνος...

ξαλαφρωμένη από το φοβερό πόνο και —το σπουδαιότερο— πιο ώριμη, πιο πεπεισμένη.

«Λοιπόν θέλετε να σας πω μία προσωπική μου γνώμη; Δεν ξέρω τι συμβαίνει με τ' αγόρια, αλλά για μās τις κοπέλλες τις πιο πολλές φορές το πρώτο μας αίσθημα καταλήγει να μεταμορφωθεί σε πραγματική κρίση. Και ξέρετε ποιος φταίει γι' αυτό; Οι μητέρες μας. Δεν προσπαθούν να μās καταλάβουν σ' αυτή τη δύσκολη περίοδο και στη περίπτωση που θα καταλάβαιναν ότι είμαστε ερωτευμένες με κάποιον θα μās κτύπαζαν σαν να ήμασταν τέρτα. Έξακολουθούν να μās νομίζουν παιδιά ενώ θα έπρεπε να μās δείχνουν κατανόηση και να προσπαθούν να μās βοηθήσουν. Δε νομίζετε ότι έχω δίκιο;

«Ασφαλώς ναί, οι παρατηρήσεις αυτές της νεαρής μας φίλης αποτελούν μία πολύ σωστή υπόδειξι για τις μητέρες, ή μάλλον για τους γονείς, που έχουν παιδιά — αγόρια ή κορίτσια — σ' αυτή τη «κρίσιμη ηλικία».

Δεν φτάνει τα παιδιά για τα αισθήματα που ζυπνούν μέσα τους —είναι αναπόφευκτο να ζυπνούν— και γι' αυτό οι γονείς θα πρέπει να φροντίσουν να σταθούν περισσότερο από ποτέ κοντά τους, να κερδίσουν την εμπιστοσύνη τους, γιατί μόνον έτσι θα μπορέσουν να τα βοηθήσουν πραγματικά.

ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΓΚΡΙΖΑ ΜΑΛΛΙΑ!

*Η Στέλλα Κ. είναι κι' αυτή ως είκοσι χρόνων, σπουδάζει κι αυτή στο Πανεπιστήμιο όπως η προηγούμενη φίλη μας, μα η πρώτη αισθηματική της ιστορία είναι έντελως διαφορετική αλλά το ίδιο —θα μπορούσαμε να πούμε— «κλασική». Γιατί αν είναι συνηθισμένο να συναντάς μία κοπέλλιτα την πρώτη της αγάπη το καλοκαίρι κοντά στη θάλασσα, άλλο τόσο συνηθισμένο είναι να νομίσω πως βρίσκες αυτή τη πρώτη αγάπη στην ώριμη γοητεία ενός γκριζο-

μάλλη κυρίου

«Ήμουν δεκάξη χρόνων —μου διηγήθηκε η Στέλλα Κ.— όταν μία μέρα ο πατέρας μου με πήρε μαζί του στο γραφείο του δικηγόρου του. Ήταν ένας κύριος περίπου σαρανταπέντε χρόνων. Τα μαλλιά του ήταν γκριζά και το βλέμμα του κουρασμένο, μα έμένα μου φάνηκε αφάνταστα γοητευτικός, ο μοναδικός άντρας, που υπήρχε στον κόσμο και που θα μπορούσα ν' αγαπήσω! Θυμάμαι ακόμα τις α-γρυπνες νύχτες που πέρασα μουσκεύοντας το μαξιλάρι μου με δάκρυα, τα ερωτικά γράμματα που του έγραφα για να τα κάνω ύστερα χίλια κομμάτια.

«Κάποια μέρα τον συνάντησα στο δρόμο. Με γνώρισε και σταμάτησε να με χαιρετήσει. Ποτέ δεν θα ξεχάσω πως έτρεμαν τα γόνατά μου, πως φτεροκοπούσε η καρδιά μου. Ίσως εκείνος να κατάλαβε την ταραχή μου και την αιτία της γιατί μου γαμογέλασε με τρυφερότητα και μου είπε ότι είχε κι' αυτός μία κορη στην ηλικία μου που μου έμοιαζε πολύ. Το έκανε τάχα για να μου θυμίση πως θα μπορούσε να είναι πατέρας μου. Δεν ξέρω, άποδομήποτε όμως, τα λόγια του εκείνα ήταν σαν μία ψυχολογία για την αγάπη μου, μ' έκαναν να καταλάβω ότι «εάντι δεν πήγαινε καλά» σ' αυτό το αίσθημα.

«Υπέφερα ακόμη για αρκετό καιρό ώσπου μία μέρα χωρίς να το καταλάβω καλά-καλά βρέθηκα ερωτευμένη μ' ένα φίλο του αδελφού μου, που μόλις είχε μπει στη σχολή των Ευελπίδων. Όλη η απελπισία μου και οι σκοτεινές σκέψεις μου χάθηκαν από τη μία στιγμή στην άλλη. Θά σας εξομολογηθώ όμως κάτι. Ακόμα και τώρα, όταν ε'α τύχη να συναντήσω τον «δικηγόρο μου», νοιώθω πάντα μία δυνατή συγκίνηση. Στο κάτω-κάτω αυτός μένει πάντα η πρώτη μου αγάπη. Δεν είν' έτσι;»

Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΗ

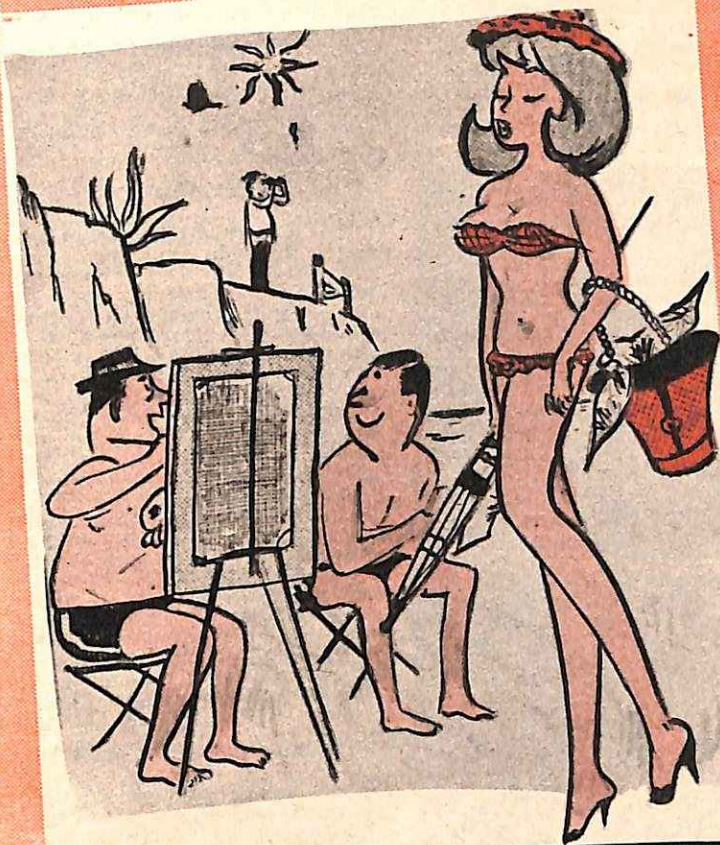
*Η τρίτη μας περίπτωση είναι ακόμη πιο «κλασική» από τις δυο προηγούμενες. Πρόκειται για την «πρώτη αγάπη» που γεννιέται στα μαθητικά θρανία και που δεν περιορίζεται μόνον σ' ένα βλέμμα ή σ' ένα φιλί αλλά προχωρεί, γίνεται αισθηματικός δεσμός και ύστερα...

«Πήγαίνα στην τρίτη τάξη του γυμνασίου, δηλαδή ήμουν μόνο δεκάπεντε χρόνων —μου είπε η Κάιτη Μ. ιδιωτική υπάλληλος είκοσιενός χρόνων— όταν αγάπησα για πρώτη φορά ένα αγόρι δεκαεφτά χρόνων που πήγαινε στην πρώτ-ελευταία τάξη και ήταν γυιός ενός τραπέζιτικού υπαλλήλου που μόλις είχε έρθει στην πόλι μας.

«Με αγαπήσε κι' αυτός. Το αίσθημά μας ήταν πολύ όμορφο και νομίζαμε πως θα κρατούσε πάντα. Ένα χρόνο αργότερα εκείνος έφυγε για να σπουδάσει στο εξωτερικό, στη Γερμανία. Μου έγραψε μερικά γράμματα, ύστερα, ξαφνικά, τα γράμμάτα του σταμάτησαν. Από κάποιο φίλο του, που εξακολουθούσε να αλληλογραφεί, έμαθα ότι είχε συνδεθεί με μία Γερμανίδα.

«Ήμουν μόνον δεκάεξη χρόνων και αυτή η αισθηματική απογοήτευσι στάθηκε για μένα κάτι φοβερό. Στην αρχή νόμισα ότι θα πέθαινα από τον πόνο, παραμέλησα τα μαθήματά μου, έχασα τον ύπνο μου. Νόμιζα ότι η ζωή μου είχε χάσει πια κάθε νόημα, νόμιζα ότι θα ήταν αδύνατο να αγαπήσω έναν άλλο. Η ζωή όμως είναι πιο δυνατή από τους πόνους της πρώτης αγάπης κι' έτσι η καρδιά μου δεν άργησε να γιαιτρευτεί και να βρει έναν καινούργιο έρωτα...»

Νά, λοιπόν, που ε'η εποχή της πρώτης αγάπης είναι μία περίοδος δύσκολη, συχνά δραματική και όχι μόνον για τις κοπελλίτσες αλλά και για τα αγόρια, όπως θα δούμε στο επόμενο σημείωμά μας. ΠΕΛΛΥ ΚΕΦΑΛΑ

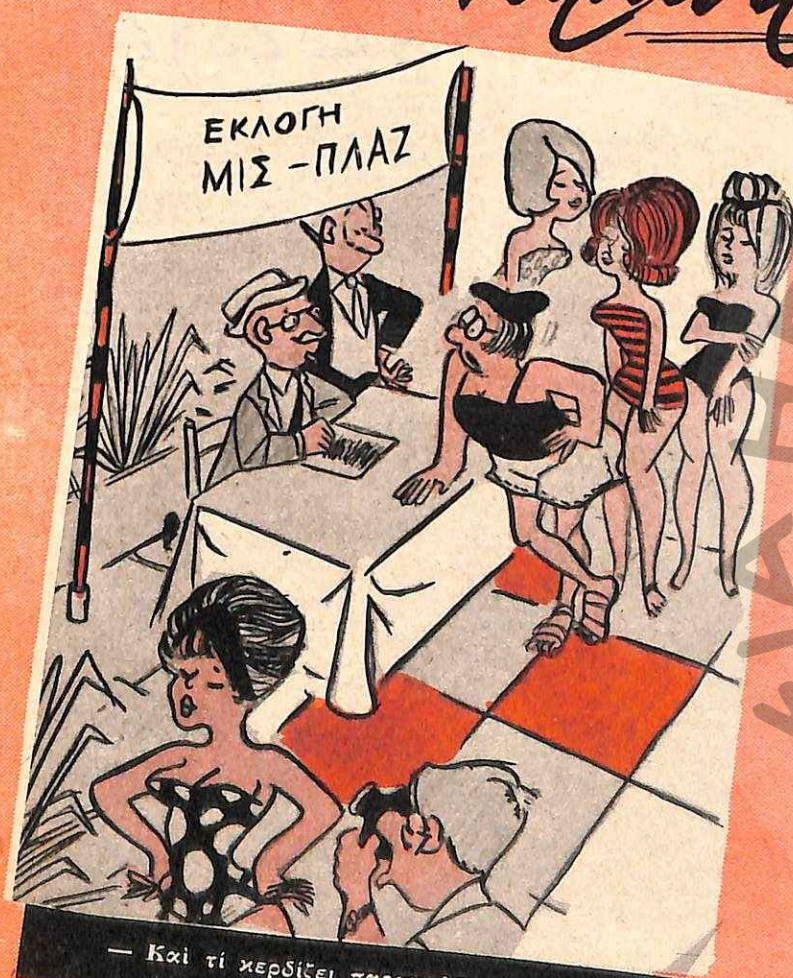

— Το καλοκαίρι η δουλειά μας γίνεται πιο εικονομική... Έχουμε τζάμπα τα μούντελα!...

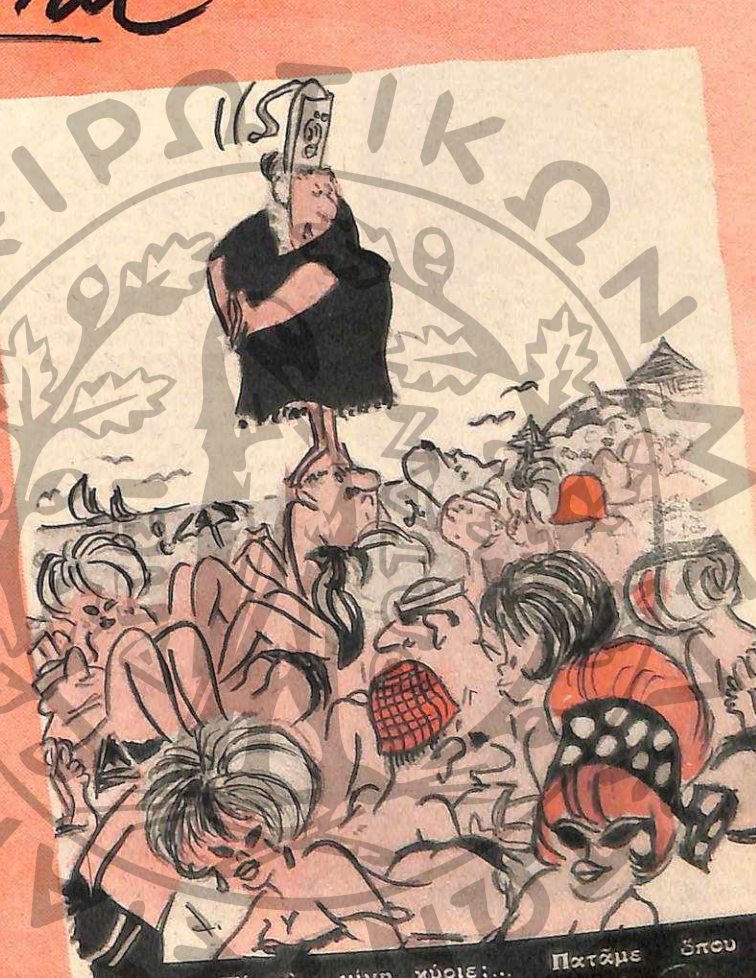

— Αυτή είναι η ήσυχη γωνιά, που ανακάλυψες στην έρεχή;

Παραφριβταί

— Και τί κερδίζει παρακαλώ η νικήτρια;

— Τι να γίνει κύριε... Πατάμε όπου βρούμε!...

Έπωφεληθήτε από τις διακοπές σας στη θάλασσα για να κάνετε λίγη γυμναστική έκτελώντας ένα σπόρ, που θα λεπτύνη τη γραμμή σας και θα προσθέση χάρη και αρμονία.

ΚΟΛΥΜΠΩΝΤΑΣ, ΑΠΟΚΤΑΤΕ ΩΡΑΙΟ ΠΑΡΑΣΗΜΑ

ΕΔΩ επάνω σας παρουσιάζουμε ένα μικρό, αλλά ενδιαφέροντα νεωτερισμό, το «μικροτάλακι», που σφίγγει τα ρουθούνια, για να μην αφίγη το νερό να εισχωρή (Εικ. 1). Αυτό το μικρό τεχνητό σπασμα θα σας επιτρέψει να κολυμπάτε αναπνεύοντας μόνο με το στόμα, πράγμα που αποτελεί θαυμάσια άσκηση για τη θωρακική κοιλότητα και τους πνεύμονες. Το «μικροτάλακι» αυτό είναι ξεχωριστά ευεργετικό σε περίπτωση ρινίτιδος.

Επάνω, δεξιά (Εικ. 2) η πρώτη κίνηση, που διδάσκεται, ο βράχος, κατάλληλη κυρίως για να ισιώσει τις κυρτές πλάτες. Μην κολυμπάτε, όμως, αψηχημένα, αλλά τραδώντας με δύναμη τα χέρια προς τα πίσω και ανασηκώνοντας το κεφάλι έξω από το νερό.

Κάτω, δεξιά (Εικ. 3) παρουσιάζεται η πιο τέλεια κίνηση, το κρόουλ, κατάλληλο για να δυναμώση τους μύς του στήθους. Μη διστάσετε σε κάθε δυο κινήσεις, να βυθίζετε το κεφάλι εντελώς μέσα στο νερό και μην ξεχνάτε, καθώς φέρνετε το χέρι από τα πίσω προς τα εμπρός, να βγάξετε και τον ώμο έξω από το νερό.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ

Κάτω, αριστερά (Εικ. 4) μία κίνηση πολύ απλή, για να δώσετε περισσότερη χάρη στο λαιμό. Ακουμπάτε τα μπράτσα, απλωμένα πάνω σ' ένα στρώματάκι, και προχωρείτε στο νερό, χτυπώντας ρυθμικά τα πόδια και κουνώντας το κεφάλι από τα δεξιά στα αριστερά κι' από τα αριστερά στα δεξιά. Αυτή η κίνηση βοηθάει και τους μύς να δυναμώσουν και τις πλάτες να γίνουν πιο ίσιες.

ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΙ

Είναι η πιο τέλεια γυμναστική άσκηση, γιατί, όταν γίνεται με στυλ, βάζει σε ενέργεια όλους τους μύς. Αυτό το σπόρ είναι το μόνο κατάλληλο και για τα μικρά παιδιά. Η ιδεώδης ηλικία για ν' αρχίση ένα παιδάκι να μαθαίνει κολύμπι είναι γύρω στα έξη-επτά χρόνια, φτάνει να μη φοβάται το νερό. Στην αντίθετη περίπτωση, δεν πρέπει για κανένα λόγο να το εξαναγκάσετε. Γιατί θα μπορούσε να του δημιουργηθεί ένα ψυχικό τραύμα, που ύστερα θα ήταν πολύ δύσκολο να επουλωθεί. Στο κολύμπι, τα στυλ είναι πολλά. Το πιο εύκολο, εκείνο, που διδάσκεται από την αρχή, είναι ο «βράχος». Αυτό το στυλ είναι ιδιαίτερα κατάλληλο για τα παιδιά, γιατί αδιώνει τις πλάτες και έχει ευεργετική επίδραση στην ανάπτυξη.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Πριν φύγετε για τη θάλασσα, είναι πάντα καλό να υποβληθή-

τε σε μία Ιατρική εξέταση. Και αυτό ισχύει κυρίως για τα παιδιά, πολλά από τα οποία δεν προσαρμόζονται εύκολα στο θαλάσσιο κλίμα και ιδιαίτερα τα πολύ μικρά. Για να εκμεταλλευθείτε όσο το δυνατόν περισσότερο την ευεργετικότητα των διακοπών σας, θα πρέπει να ακολουθήσετε ώριμους κανόνες.

Τα μπάνια πρέπει να είναι σύντομα, για να μην κουράζετε ανώφελα τον οργανισμό σας και δεν πρέπει να ακολουθήσετε ώριμους κανόνες.

Τα μπάνια πρέπει να είναι σύντομα, για να μην κουράζετε ανώφελα τον οργανισμό σας και δεν πρέπει να ακολουθήσετε ώριμους κανόνες.

Μετά το μπάνιο, είναι προτιμότερο να αποφεύγετε το ντους, γιατί το γλυκό νερό αφαιρεί τα θαλασσινά αλάτα, που έχουν μια ευεργετική διεγερτική επίδραση.

Καλό είναι να αλλάξετε άμεσως μαγιώ μετά το μπάνιο, γιατί η υγρασία είναι επιβλαβής για τα εσωτερικά όργανα και για τη σπονδυλική στήλη.

Παρ' όλο, που το κολύμπι δεν παρουσιάζει αντενδείξεις, τα άτομα, που βρίσκονται σε ανάρρωση ή που περνούν μια περίοδο αδυναμίας, μπορούν να κάνουν το μπάνιο τους, αλλά κρατώντας κοντά τους ένα μικρό σωσίβιο, που θα τους βοηθήσει να εξοικονομούν δυνάμεις στην προσπάθειά τους να κρατηθούν στην επιφάνεια. Σε περίπτωση κράμπας, δ-λαδη οδηγούσης συστολής των

μυών, που οφείλεται περισσότερο σε εσφαλμένες κινήσεις παρά σε κόπωση, θα πρέπει να κινηθείτε αργά προς την ακτή και, μόλις θα βγήτε, κάνετε μασσάζ στο πονεμένο σημείο.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Το κολύμπι είναι, χωρίς αμφιβολία, το σπόρ, που απαιτεί τον πιο οικονομικό εξοπλισμό. Φτάνει γι' αυτό μόνον ένα καλό κοστούμι του μπάνιου. Τα μοντέλα, που υπάρχουν είναι πολυάριθμα, μα για να κολυμπήσετε κανονικά, το ιδανικό είναι μαγιώ ολόσωμο, που ελαστικό ύφασμα, που ακολουθεί τη γραμμή του σώματος, λουθεί τη γραμμή με ντε-λαυρής όμως να σφίγγει, με ντε-λαυρής κολτε στρουγγυλό και φαρδιές μπρετέλλες (το λεγόμενο ολυμπιακό κοστούμι). Εκτός από το νίκιο κοστούμι, υπάρχουν και μαγιώ, που χρησιμοποιήσι τα πτερύγια. Η χρησιμοποίησή τους θα σας επιτρέψει να ισιώσετε το στυλ σας, ιδίως στο κρόουλ, γιατί τα πτερύγια σας επιτρέπουν να μένετε στην επιφάνεια με το απλό χτύπημα των ποδιών και να εκτελήτε, στο ταχύ, τις κινήσεις των χεριών πιο αργά, πιο ελαστικά και πιο τέλεια.

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙΟ ΣΚΙ

Είναι ένα σπόρ σχετικά πρόσφατο. Γεννήθηκε το 1920, στην Κουαν, Ακτή. Άλλοτε αποτελείτο από μια ξύλινη σανίδα, που την τραβούσε μια βενζινακάτος με μεγάλη ταχύτητα πάνω στα κύματα. Η εφαρμογή του πάνω σε δύο σκι οφείλεται στην τύχη. Μια βενζινακάτος τραβούσε μαζί δυο

κόπτεται, μπορεί να προκαλέσει κινδύνους και μάλιστα σοβαρούς.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Ο βασικός εξοπλισμός είναι ένα απλό κοστούμι μπάνιου (οι γυναίκες θα πρέπει να αποφεύγουν τα ντε-πιάς, που κινδυνεύουν να σπασούν σε μια πιθανή πτώση), ένα ζευγάρι σκι ή ένα μονοσκι. Καί, τέλος, για τους λιγότερο ικανούς στο κολύμπι, ένα σωσίβιο-περιστάθιο.

ΤΟ ΥΠΟΒΡΥΧΙΟ ΨΑΡΕΜΑ

Είναι ένα σπόρ, πολύ διαδεδομένο και στις δικές μας ακτές, αλλά πολύ συχνά εκτελείται χωρίς προσοχή και αυτό γίνεται αιτία για πολλά ατυχήματα, ακόμη και θανατηφόρα. Γιατί το υποβρύχιο ψάρεμα δεν είναι ένα σπόρ — όπως τα δυο προηγούμενα — που να μπορεί να το εξασκήση ο καθένας. Σε πολλές περιπτώσεις, είναι δυνατόν να υπάρχουν σ' έναν οργανισμό ασχημες καταστάσεις, που το ίδιο το άτομο τις αγνοεί και που μπορεί να επιδεινωθούν στην κατάδυση. Άλλωστε, εκτός απ' αυτό, το υποβρύχιο ψάρεμα απαγορεύεται στα άτομα, που δεν έχουν καρδιά και πνεύμονες απόλυτα υγιείς, ή που υποφέρουν από ενοχλήσεις στο νευρικό ή το νευροφυτικό σύστημα.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Πριν επιδοθήτε στο υποβρύχιο ψάρεμα, χρειάζεται να κάνετε μια γενική Ιατρική εξέταση, αρχίζοντας από έναν ώρινο-ολοκληρωμένο, ιδίως αν έχετε υποφέρει από ενοχλήσεις του αναπνευστικού συστήματος (ή μύτη και τ'

αυτιά είναι τα όργανα, που απειλούνται περισσότερο από ατυχήματα κατά το διάστημα των καταδύσεων). Σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι παράλογο να υπερβήτε το ένα μέτρο σε βάθος. Οι ενοχλήσεις θα μπορούσαν να εμφανισθούν πάλι και να επιδεινωθούν και, στις πιο σοβαρές περιπτώσεις, είναι δυνατόν να φτάσουν στο στάδιο του τυμπάνου ή σε μια λιποθυμία. Υπάρχουν ακόμη μερικές πρακτικές συμβουλές, που θα πρέπει να ακολουθήσετε, για να περιορίσετε κατά το δυνατόν τους κινδύνους ατυχημάτων.

Μη βουτήξετε αν θα βρήτε το νερό πολύ κρύο. Η απότομη ψύξη ολόκληρου του σώματος είναι δυνατόν να προκαλέσει μια επικίνδυνη κατάσταση κοπώσεως.

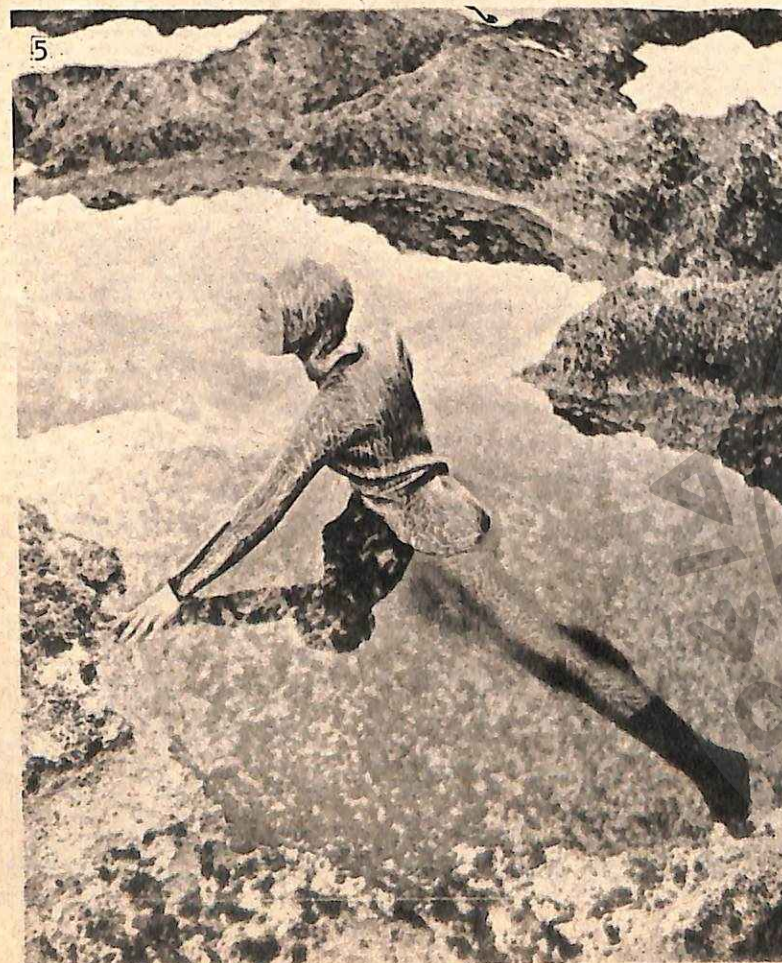
Αποφεύγετε να βουτάτε σε έρημα μέρη, όπου κανείς δε θα μπορούσε να σας βοηθήσει σε περίπτωση ανάγκης.

Αρχίστε με μια κατάδυση το ανώτερο πέντε μέτρων. Το δεύτερο χρόνο μπορείτε να φθάσετε και στα δέκα μέτρα. Και ποτέ, σε καμία περίπτωση, ακόμη κι' αν νοιώθετε σε τέλεια φόρμα, δεν πρέπει να ξεπεράσετε τα δέκα μέτρα σε ελεύθερη κατάδυση.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ

Για την ελεύθερη κατάδυση φτάνουν, εκτός από ένα άνετο κοστούμι μπάνιου, ένα ζευγάρι πτερύγια, μια μάσκα και ένα τουφέκι. Για βάση μεγαλύτερα από 15 μέτρα, είναι απαραίτητη μια αδιάβροχη φόρμα (Εικ. 5) και μια αναπνευστική μάσκα.

ΣΠΟΡ

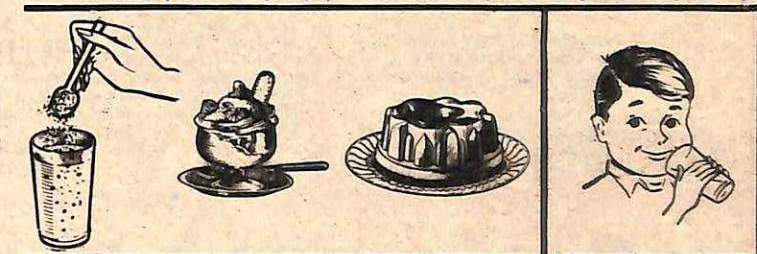
Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΦΡΑΝΣ-ΛΕ ΟΛΟ ΚΑΙ ΠΡΟΧΩΡΕΙ!

ΔΙΟΤΙ το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ, το γνωστό σας ολόπαχο ένστανανέ γάλα εις κόκκους σε πράσινο μεταλλίνο κουτί, είναι:

ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΝ εις ποιότητα, γευσιν και άρωμα. Περιέχει όλες τις φυσικές διταμίνες και τα συστατικά του πλέον εκλεκτού γάλακτος. Διά τα νεογεννήτα αντίκαθιστά πλήρως το μητρικό γάλα χάρις εις τα LIPIDES HOMOGENISES που περιέχει.

ΤΟ ΠΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΓΑΛΛΑ. Διότι ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ των 300 γραμμ. (δρχ. 17,60) διδίδει 15 μεγάλα ποτήρια υπέροχο γάλα. Δηλαδή ένα κουτί ΚΟΥΪΚ-ΛΕ αποδίδει εις ρευστόν γάλα όσα ποτήρια δίδουν 5 μεγάλα κουτιά έβαπορέ των 410 γραμμ. έκαστον. Κάντε και σεις το λογαριασμό σας και θα πεισώθετε.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΑΚΤΙΚΟ ΓΑΛΛΑ. Διότι με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ ήσυχάζετε από τις έννευριστικές αναμονές του γαλατά κι' έτσι το παιδί σας δεν θα πάει πιά στο σχολείο χωρίς να πιή το γάλα του. Επίσης με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ τελειώνετε με τις δυσκολίες διαλύσεως των άλλων γαλατών διά την διατροφήν των νεογεννήτων σας. Πράγματι με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ έχετε στη στιγμή και κάθε στιγμή ένα λαχταριστό πλήρες γάλα διά την διατροφήν όλης τής οικογενείας σας.

Διαλύεται αυτοστιγμεί σε χλιαρό νερό και το χρησιμοποιείτε μετά την διάλυσιν του ως ρόφημα και διά την παρασκευήν φαγητών, γλυκισμάτων, κρεμών, παγωτών κ.λπ. 3 κουταλιές ΚΟΥΪΚ-ΛΕ σ' ένα ποτήρι, ρίχνετε κατόπιν νερό χλιαρό και το γάλα σας είναι έτοιμο για όλες τις χρήσεις. Με το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δεν έχετε πλέον το φόβο να χρησιμοποιήτε ένα γάλα αμφιβόλου φρεσκότητος, ούτε να σπαταλάτε τα χρήματά σας, διότι πολλές φορές το γάλα που χρησιμοποιούσατε δεν άντέχει διά την επομένην ημέραν. Το ΚΟΥΪΚ-ΛΕ δεν έχει ούτε καν ανάγκην ψυγείου, διότι διατηρείται φρέσκο επί εβδομάδες, αρκεί μετά από κάθε χρσιν να κλείνετε το κουτί και να το τοποθετήτε στο ντουλάπι σας. Είναι τελείως παστεριωμένον.

Χρησιμοποιείτε και σεις το ολόπαχο γάλα ένστανανέ εις κόκκους **ΚΟΥΪΚ-ΛΕ** Θα ένδουσιασώθετε! Και μιιά συμβουλή: Συστήσατέ το στους συγγενείς και φίλους σας. Θα σας εύγνωμονούν.

ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΜΟΝΑΔΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ ΕΡΤΟΣΤΑΣΙΟΥ

FRANCE-LAIT
ΠΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΕΙΡΥΝΣΙΝ ΑΓΝΩΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΔΑΝΙΗΛ Σ. ΓΚΑΤΕΝΙΟ - ΑΙΟΛΟΥ 78 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ 226.383
ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ - ΠΙΝΟΝΤΑΣ «ΚΟΥΪΚ-ΛΕ» ΠΙΝΕΤΕ ΥΓΕΙΑ

ζω ότι ψήνουν και κάτω στο κυριού'Ηλια και στο κυριού'Αθανασόπουλου.

— Μπα; Έκανε ο κύριος Πολύκαρπος. Μπρίζολιτες κι' αυτοί! Έφυγε αμέσως, μπήκε στο ασανσέρ και κατέβηκε στο τρίτο. Σε λίγο τον πήρε το μάτι μου, μέσα στο ασανσέρ, που ανέβαινε με μια σουπιέρα. Υστερα από δέκα λεπτά ο κύριος 'Ηλίας μου χτύπησε την πόρτα.

— Ήρθε; ρώτησα. — Βέβαια και θα ξαναπεράσει σε λίγο, γιατί είναι άψηκτος. — Εγώ του πασαρίσα τις μπάμιες με το κοτόπουλο, είπε. Με τη σουπιέρα!

— Τις χαλασμένες; — Κι' έμένα τι με νοιάζει; — Κι' αν πάθουν τίποτα; — Τις παλιά μου τα παπούτσια!

Στο κάτω - κάτω μόλις είδε τη σουπιέρα, δε μου μίλησε ούτε μπρίζολες. Μου είπε ότι της μύρισαν μπάμιες και κοτόπουλο. Πονηρός αυτός! Πονηρός κι' εγώ! Πάμε κάτω στην κυριού'Αθανασόπουλου;

— Τι να κάνουμε; — Από περιέργεια να δούμε, αν θα πάει κι' εκεί.

— Μεσημεριάκι; — Πάμε, δεν είναι ξένος ο κύριος 'Αθανασόπουλος.

Ο κύριος 'Αθανασόπουλος ήταν στο τραπέζι με την οικογένειά του και τρώγανε. Δηλαδή είχανε φάει σχεδόν, γιατί οι μπρίζολες είχανε καθαρίσει και δεν υπήρχε πάνω τους πιασάτο κρέας. — Καθίστε, μάς είπε. Σήμερα φάγαμε άρπαγμα. Για να δούμε τι θα γίνει με τον ξυπανάκι τον κύριο Πολύκαρπο.

Δεν πρόλαβε να τελειώσει την κουβέντα του και χτύπησε το κουδούνι. — Πήγαινε ν' ανοίξεις, είπε στην κόρη του.

Σ' ένα λεπτό κι' άλλες μās παρουσιάστηκε στην τραπέζια ο κύριος Προκόπης. Τα χαμόγελά του και το συνθιγμένο του τροπάριο.

— Τα βλέπετε, τι τραβά; Είπε. Αυτά παθαίνω μεσημεριάτικα. Της μύρισαν οι μπρίζολες...

— Την καμένη; Είπε ο κύριος 'Αθανασόπουλος. Πόσων μνηνών είναι; — Τριών...

Αναστάνε ο κύριος Πολύκαρπος και μ' όλο που μάς είχε εκεί μέσα, δεν του κάρησε καρφί. Έριξε μία ματιά στο τραπέζι και χαμογέλασε. — Δε μπορείτε να φανταστήτε πόσο με ταλαιπωρεί αυτή η κατάσση, είπε. Έτοιμαζόμαστε να καθίσουμε στο τραπέζι, αλλά με το που της μύρισε, λιποθυμία της ήρθε. Αντισταβάνεστε τη θέσι μου; Στήν αρχή της μύρισε κοτόπουλο με μπάμιες κι' ύστερα οι μπρίζολες. Αντισταβάνεστε τη θέσι μου;

— Πώς, βεβαίως! Είπε ο κύριος 'Αθανασόπουλος. Μόνο που άργησατε και δεν περίσσεψαν πολλά πράγματα.

Έκανε έτσι με το πηρούνι του, πήρε απ' το πιάτο της γυναίκας του και της κόρης του τα κόκκαλα από τις μπρίζολες, τα έβαλε σ' ένα άλλο πιάτο, πήρε και το δικό του κόκκαλο και τού τα πρόσφερε.

— Ορίστε, είπε. Όσο νάναι έχουν και λίγο κρεατάκι πάνω. Άλλωστε είναι μόνο για τη μυρουδιά. Ο κύριος Πολύκαρπος γούρλωσε τα μάτια του.

— Τι είναι αυτά, κύριε 'Αθανασόπουλε; Είπε. Αποφάγια μου δίνετε; — Μα είναι καθαρά! Έκρεκατάπιε ο Πολύκαρπος.

— Δεν πειράζει, είπε θυμωμένος. Νά μένουν... Όπως βλέπω, δεν υπάρχει κατανόηση.

Υστερα γύρισε σε μένα. — Εσείς, κύριε 'Αλέκο, μιά και δε φάγατε ακόμη, θα βολέψετε την κατάστασι, γιατί της μύρισε πάρα πολύ...

— Ευχαρίστη, είπα. Σηκώθηκε και μαζί μου σηκώθηκε και ο κύριος 'Ηλίας.

— Αυτό έλ, το περίμενα ποτέ από τον κύριο 'Αθανασόπουλο, είπε ο κύριος Πολύκαρπος. Άκούσε εκεί να μου δώσει τ' αποφάγια!

— Μη στενοχωριόμαστε, είπε ο κύριος 'Ηλίας. Θα σάς βολέψω εγώ.

ΝΑΝΤΑ

ΑΥΤΕΣ τις μέρες έφυγε για την

Ολλανδία κι' εν συνεχεία για την Κολωνία, Άμβουργο, Βρυξέλλες, Παρίσι, Λονδίνο, ο έκλεκτος Έλληνας μουσικός και συνθέτης Γιώργος Μουζάκης, προκειμένου να γυρίσει σε δισκους στίς παραπάνω πόλεις και χώρες το γνωστό σουζέ του «Ταγκό της 'Αθήνας».

Είναι αξιοσημείωτο ν' αναφέρουμε πως το τραγουδάκι αυτό του Γιώργου Μουζάκη, όπως το προέβλεπε πέρυσι η στήλη αυτή, σημείωσε τέτοια επιτυχία στο εξωτερικό, ώστε ξεπέρασε μέχρι στιγμής σε πώλησι δίσκων το 1.000.000, πράγμα που του δίνει το δικαίωμα να κερδίσει φέτος το βραβείο του «χρυσού δισκους».

Η επιτυχία αυτή του Μουζάκη, ύστερα από την απονομή αυτού του βραβείου προ δύο ετών στο Μάνο Χατζηδάκι, τιμά τόσο το συνθέτη, που αναδειχτείται έτσι σαν ένας από τους κορυφαίους Έλληνες, όσο και τον τόπο μας, που βαδίζει σταθερά για να καταλάβει μία απ' τις πρώτες θέσεις μεταξύ όλων των χωρών της γης στην ελαφρά μουσική. Αξίζει να σημειωθεί, ότι το «Ταγκό της 'Αθήνας», στα ολλανδέζικα, θα το τραγουδίσει ο διάσημος τραγουδιστής Κρίς Κούισεν.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Απ' την τελευταία παραγωγή ελληνικών ελαφρών τραγουδιών, ξεχωρίζουμε τα παρακάτω:

1) «Μούπες καθαρά» (τουίστ). Δι' αυτής ορχήστρας Μίμης Πλέσσας. Τραγουδά ο Γιάννης Βογιατζής.

2) «Λίγο πριν ξημερώσει». Διευθυντής ορχήστρας Κώστας Καπνιστής. Τραγουδά η Γιοβάννα.

3) «Το πουλί». Στ. Μίνου 'Αργυράκη - μουσική Μάνου Χατζηδάκι. Τραγουδά η Μάρω Κοντού.

4) «Τα χελιδόνια». Στίχοι Κ. Κοφινιώτη, μουσική Κώστα Πρέντα. Τραγουδά ο Τώνης Μαρούδας.

5) «'Ασε με να φύγω». Στίχοι Ν. Κωνσταντοπούλου - μουσική Τάκη Μωράκη. Τραγουδά η Νάντια Κωνσταντοπούλου.

6) «Βήμα-βήμα». Μουσική Λ. Μαρκέα. Τραγουδά ο Τόλης Βοσκόπουλος.

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Αξιόλογη, όπως πάντα, η τελευταία σοδειά λαϊκών τραγουδιών, που εγγράφηκαν σε δίσκους. Σημειώνουμε τα καλύτερα:

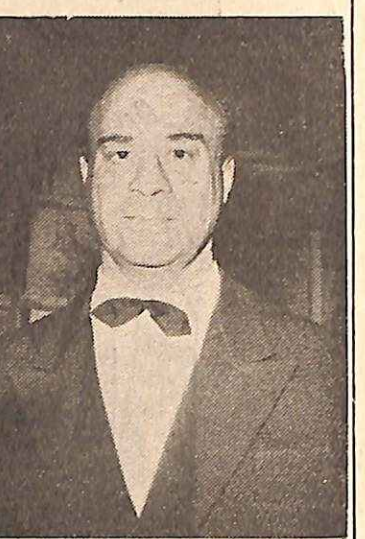
1) «Την ολόχρυσή τη βέρα». Μουσική Μαν. Χιώτη - στίχοι Χρ. Κολοκοτρώνη. Τραγουδά η Μαίρη Λινατά.

2) «Γεννήθηκε στον πόνο» και «Δε σέ θέλω πιά». Στίχοι-μουσική Ι. Καραμπεσίνη. Τραγουδούν ο Ε. 'Αγγελόπουλος και η 'Αννα Βασιλείου.

3) «'Ελα να κλάψουμε μαζί». Στίχοι-μουσική Κ. Βιρόβου - Γ. Μανισαλή. Τραγουδούν ο Ε. Πεπιτινάκης και η Ρούλα Καλάκη.

4) «'Η ψυχή τού μάγκα». Στίχοι-μουσική Κ. Βιρόβου - Γ. Μανισαλή. Τραγουδούν ο Ε. Πεπιτινάκης και η Ρούλα Καλάκη.

5) «Θα φύγω από κοντά σου». Στίχοι-μουσική Σ. Κορσάβη. Τραγουδά ο Πέτρος

Ο μάστορας και συνθέτης Μενέλαος Θεοφανίδης, που μαζί με την Άννα Μαντζουράνη θα ηγηθή δικού του θιάσου στη χειμερινή σαζόν, με την επωνυμία «Μουσικές Σηνές».

Άναγνωστάκης και η Νίτσα Άντωνάτου.

6) «Οι όμορφες γυναίκες». Στίχοι-μουσική Δ. Γκούτη. Τραγουδούν ο Σπύρος και η Ζωή Ζαγοραίου.

7) «Φωνάζει ο νοικοκύρης». Στίχοι-μουσική Γ. Μανισαλή - Σ. Περιστέρη. Τραγουδά ο Παν. Μιχαλόπουλος (Καλαματιανός).

8) «Δεν ανθίζουν τα λουλούδια». Στίχοι - μουσική Μπ. Μπακάλη. Τραγουδά ο Π. Άναγνωστάκης.

9) «Για να μη μάς τυρανώνουν». Στίχοι-μουσική Μπαμπή Μπακάλη. Τραγουδούν ο Π. Άναγνωστάκης και η Ρούλα Καλάκη.

10) «Άκουσε γέρο μου συμβουλή». Στίχοι-μουσική Γ. Μανισαλή. Τραγουδούν ο Π. Άναγνωστάκης και η Ρούλα Καλάκη.

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Παραπονεμάρι μου». (Νησιώτικο). Στίχοι - μουσική Άννας Καραμπεσίνη. Τραγουδούν η Άννα Καραμπεσίνη και η Έφη Σαράη.

2) «Ο ξενιτεμένος» (Ποντιακό). Στίχοι - μουσική Χ. Μπουφίδη. Τραγουδά ο Χρ. Μαρουφίδης, παίχουν δε βιολί ο Τσιμαχίδης και λύρα ο Μαρουφίδης.

3) «Ποιός έχει πέτρινη καρδιά». Στίχοι-μουσική Κ. Κοντογιώργου. Τραγουδά η Διαμάντω Καμπάνη.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Μολιέντο καφέ» ('Αλέθοντας καφέ). Στίχοι-μουσική Τζ. Μαντζό - Κόρν. Τραγουδά η Μίνα.

2) «Ρόδες καρ ρέντ» (Τα κόκκινα τριαντάφυλλα). Στίχοι-μουσική Πολέτο - Μπ. Ρούλας. Τραγουδά ο Μπόμπυ Βίντον.

3) «Γιού εντ άι» (Συ κι' εγώ). Στίχοι-μουσική Μ. Ουίλσον. Τραγουδά ο Μπόμπυ Βίντον.

4) «'Αι κέντ στοπ λόβινγκ γιού» (Δε μπορώ να πάω να σ' αγαπώ). Στίχοι - Μουσική Ντ. Γκιμπσον. Τραγουδά ο Ρ. Τσάρλς.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

γώ. Μιά μπρίζολα έχω να σάς τη δώσω.

— Παρακαλώ, είπε ο κύριος Πολύκαρπος. Έσείς μου δώσατε το κοτόπουλο με τις μπάμιες, το όποιον της μύρισε πριν από τις μπρίζολες. Χτύπησε το κουδούνι και μās άνοιξε η Γιάννα τρώγοντας, με τη μπρίζολα στο στόμα.

Ο κύριος Πολύκαρπος χαμογέλασε. — Έχει γούστο να μύρισε στην κυρία σας η μπρίζολα, είπε η Γιάννα χαμογελώντας.

— Ακριβώς, απάντησε ο κύριος Πολύκαρπος. — Τι κρίμα! Είπε η Γιάννα. Νά, μόλις τις έφαγα. Όσο νάναι, όμως, έχει μείνει λίγο κρεατάκι. Για τη μυρουδιά, αν θέλετε, να τις πάρετε...

Γούρλωσε τα μάτια του ο κύριος Πολύκαρπος. — Κυρία μου, κάνετε λάθος, είπε. Δεν είμαι σκύλος. Χαίρετε!

— Έκανε μεταβολή κι' έφυγε προσβεβλημένος.

Το ίδιο βράδυ έγινε μιά φασαρία άνευ προηγουμένου στην πολυκατοικία. Πεταχτήκαμε όλοι στο πόδι από τις φωνές του κυρίου Πολύκαρπου, που κοπάνανε με κλωτσιές την πόρτα του κυριού 'Ηλια.

— Βγες έξω, βρε γαιδούρι! φώναζε. Τι διάβολο έριξες στις μπάμιες; — Ο κύριος 'Ηλίας πετάχτηκε άγριοθυμμένος κι' άνοιξε.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε. — Ρωτάς κι' άλλες, άναιδέστατε!...

— Τι πράγμα; — Μας θέρισαν οι μπάμιες με το κοτόπουλο! — Κακώς, είπε ο κύριος 'Ηλίας. Θα φάγατε κάτι άλλο. Για προσπαθήσατε να θυμηθείτε.

— Βρέ τί να θυμηθώ, βρε που κοντεύω να τρελλαθώ κι' εγώ κι' η γυναίκα μου! — Κακώς! Ξαναείπε ο κύριος 'Ηλίας. Και στο κάτω - κάτω μόνο η κυρία σας έπρεπε να θυμηθεί!

— Νά που θυμήθηκε κι' εγώ! φώναζε ο κύριος Πολύκαρπος. Ήταν πολλές κι' έφαγα τις μισές. Κάθε πέντε λεπτά με πιάνει κρυός ιδρώτας.

— Κακώς! Ξαναείπε ο κύριος 'Ηλίας. — Τον κακό σου τον καιρό! φώναζε.

Κι', όπως ήταν εξαγριωμένος, άρπαξε τον κύριο 'Ηλία από το λαιμό κι' ο κύριος 'Ηλίας τον έπιασε από τα πόδια. Κυλιότανε κάτω, αλλά ξαφνικά έπληξε τις φωνές!

— Αφίσε με! Αφίσε με! Μ' έπιασε πάλι ο ιδρώτας!...

Τον άφισε κι' έφυγε τρέχοντας. Από εκείνο το βράδυ έγινε κόλασι η ζωή στην πολυκατοικία μας. Μας έκοψε την καθημέρα και τη βράδυα, εκεί που καθόμαστε ένοιωστοι στα μπαλκόνια, γινόμαστε λούστοι στα μπαλκόνια, γινόμαστε λούστοι στα μπαλκόνια, γινόμαστε λούστοι στα μπαλκόνια...

Μια - δυο φορές δεν το κατατάραξα, αλλά γρήγορα το μάθαμε: Ο κύριος Πολύκαρπος έχει δυο-τρεις γλάστρες στο ρετιρέ και κάνει τάχα ότι τις ποτίζει. Άλλ' αντί να ποτίζει, μάς καταδράχει! Παρ' όλες τις προσπάθειές μας, όμως, δε μπορούμε να τον καταφέρουμε να σταμάτησει το καταβρέγμα. Μια - δυο φορές έστειλαν έμένα, αλλά δεν κατάφερα τίποτα...

— Τι συμβαίνει; είπε. Τι θέλετε; — Νά μη μάς καταδράχεται, γιατί θα πάμε στην αστυνομία. Σας προειδοποιώ.

— Νά πότε όπου θέλετε, είπε. Την ημέρα που μου δώσατε το κοτόπουλο με τις μπάμιες, δεν ξέρατε να με προειδοποιήσετε; — Δεν το ήξερα. — Ξεράδια! είπε.

Τουδωσα ένα χαρτοκι, μουδωσε δυο μπουνιές κι' έφυγα. Και είδοποιήσα το θυρωρό να βάλει ένκοικαστήριο, γιατί θάφνευα. Το ίδιο κάναε και οι περισσότεροι από τους άλλους. Άν τύχη και άπτε ποδενά καμμία πολυκατοικία με ένκοικαστήρια, μήν κάνατε καμμία άνοησία και νοικιάσατε κανένα διαμερίσμα, γιατί θα σάς ταραδί στην τράκα ο κύριος Πολύκαρπος, που κάθεται στο ρετιρέ.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. ΡΙΝΤΕΡ ΧΑΓΚΑΡΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η σύζυγος του φυλάρχου Μακεντάμα βρισκόταν με το γιο της Μόπο και την κόρη της Μπαλέκα, που ήταν άκομη νήπιο, σ' ένα λειβάδι, όταν βλέπουν μιά γυναίκα μ' ένα παιδάκι, στην ηλικία του Μόπο, να προχωρή προς το μέρος τους. Η γυναίκα και το παιδάκι φαίνονταν πολύ κουρασμένοι και ζητήσαν λίγη τροφή και μιά γωνία, για να κοιμηθούν. Άλλ' η σύζυγος του Μακεντάμα αρνήθηκε να τους δώσει ούτε νερό, όταν έμαθε ότι είχε να κανη με τη σύζυγο του φυλάρχου των Ζουλού Σενζανγκόνα και το γιο του Τσιάκα. Οι Ζουλού είχαν επαναστατήσει κι' είχαν σκοτώσει τον άρχηγό τους. Έδιωξαν έπειτα τη γυναίκα και το γιο του. Ο Μόπο, όμως, τους λυπήθηκε και τους έδωσε λίγο νερό. Ο Τσιάκα του είπε τότε ότι θα τον ανταμείβε πλουσιόπαροχα, όταν θα γινόταν μεγάλος βασιλιάς, πρόσθεσε, όμως, ότι θα εξέλιθρε, ολόκληρη τη φυλή του Μακεντάμα. Η μητέρα του Μόπο άρνησε άπάνω του ακούγοντας αυτά τα λόγια, άλλ' ο Τσιάκα τη χτύπησε με το ραβδί του στο κεφάλι κι' η δυστυχισμένη πέθανε άργότερα απ' αυτό το χτύπημα. Ο Τσιάκα μ' ένα πούβεστη κι' έγώ! φώναζε ο κύριος Πολύκαρπος. Ήταν πολλές κι' έφαγα τις μισές. Κάθε πέντε λεπτά με πιάνει κρυός ιδρώτας.

— Κακώς! Ξαναείπε ο κύριος 'Ηλίας. — Τον κακό σου τον καιρό! φώναζε.

Κι', όπως ήταν εξαγριωμένος, άρπαξε τον κύριο 'Ηλία από το λαιμό κι' ο κύριος 'Ηλίας τον έπιασε από τα πόδια. Κυλιότανε κάτω, αλλά ξαφνικά έπληξε τις φωνές!

— Αφίσε με! Αφίσε με! Μ' έπιασε πάλι ο ιδρώτας!...

Τον άφισε κι' έφυγε τρέχοντας. Από εκείνο το βράδυ έγινε κόλασι η ζωή στην πολυκατοικία μας. Μας έκοψε την καθημέρα και τη βράδυα, εκεί που καθόμαστε ένοιωστοι στα μπαλκόνια, γινόμαστε λούστοι στα μπαλκόνια, γινόμαστε λούστοι στα μπαλκόνια...

Μια - δυο φορές δεν το κατατάραξα, αλλά γρήγορα το μάθαμε: Ο κύριος Πολύκαρπος έχει δυο-τρεις γλάστρες στο ρετιρέ και κάνει τάχα ότι τις ποτίζει. Άλλ' αντί να ποτίζει, μάς καταδράχει! Παρ' όλες τις προσπάθειές μας, όμως, δε μπορούμε να τον καταφέρουμε να σταμάτησει το καταβρέγμα. Μια - δυο φορές έστειλαν έμένα, αλλά δεν κατάφερα τίποτα...

— Τι συμβαίνει; είπε. Τι θέλετε; — Νά μη μάς καταδράχεται, γιατί θα πάμε στην αστυνομία. Σας προειδοποιώ.

— Νά πότε όπου θέλετε, είπε. Την ημέρα που μου δώσατε το κοτόπουλο με τις μπάμιες, δεν ξέρατε να με προειδοποιήσετε; — Δεν το ήξερα. — Ξεράδια! είπε.

Τουδωσα ένα χαρτοκι, μουδωσε δυο μπουνιές κι' έφυγα. Και είδοποιήσα το θυρωρό να βάλει ένκοικαστήριο, γιατί θάφνευα. Το ίδιο κάναε και οι περισσότεροι από τους άλλους. Άν τύχη και άπτε ποδενά καμμία πολυκατοικία με ένκοικαστήρια, μήν κάνατε καμμία άνοησία και νοικιάσατε κανένα διαμερίσμα, γιατί θα σάς ταραδί στην τράκα ο κύριος Πολύκαρπος, που κάθεται στο ρετιρέ.

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΕΛΕΦΑΝΤΑ

Ο Τσιάκα, που είχε γοητευθεί από τη δροσερή όμορφη της Μπαλέκα, την έκανε άμέσως «άδελφή» του, δηλαδή γυναίκα του κι από τ' άλλο μέρος, διώρισε τον Μόπο γιατί του.

Ήταν πολύ τιμητική αυτή η θέση, αλλά και ταυτόχρονα πολύ επικίνδυνη. Ο Μόπο, κάθε πρωί που ξυπνούσε κι' έβλεπε τον ήλιο ν' ανεβαίνει στον ορίζοντα είχε την κρυφή αγωνία μήπως δεν δει τη δύση του. Γιατί ο Τσιάκα σκότωνε

ΝΑΝΤΑ

Οι δυο στρατοί είχαν φτάσει τώρα σε μικρή απόστασι ο ένας από τον άλλον.

Πήριε από τους δυο θ' άρχισε την έπιθεση!

Το πρωί της τρίτης ημέρας, οι πολεμιστές του Τσιάκα τραγουδούσαν το πολεμικό τους θούριο. Και σε λίγο πέρασε ανάμεσα τους ο ίδιος ο Τσιάκα, ακολουθούμενος από τους άξιωματικούς, τους συνβούλους του και τον απαραίτητο Μόπο. Έμοιαζε με μανωμένο ταύρο. Στο βλέμμα του έπληχε ο θάνατος και ορυφώθηκε άπληστα τον αέρα, σαν ν' αναζητούσε σ' αυτόν την όσημ του αίματος. Σήκωσε ψηλά τη λόγχη του κι' άμέσως όλοι σάπασαν.

— Ποι είναι οι γιοι του Σβίντ; ρώτησε κι' η φωνή του ήταν δυνατή και διατεταμένη. — Έχει κάτω, ο βασιλιά, άπάντησαν χιλιάδες φωνές.

Και ταυτόχρονα χιλιάδες λόγχοι ύψώθηκαν στον αέρα, για να δείξουν τη μικρή κοιλιά, όπου είχε στρατοπεδεύσει ο Σβίντ.

— Γιατί δεν έρχονται προς έμάς; Ξαναρώτησε ο Τσιάκα. Μήπως θά πρέπει να μείνουμε εδώ μέχρι να γεράσουμε;

— Όχι, όχι! φώναζαν οι πολεμιστές του. Άς κάνουμε έμεις την άρχη.

— Άς προχωρήσει το σύνταγμα των Ουμπάντα! φώναζε ο Τσιάκα.

Οι Ουμπάντα με τις μαυρές άσπίδες τους πέρασαν με άξιοθαύμαστη τάξι μπροστά από το βασίλει.

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

Οι δυο στρατοί είχαν φτάσει τώρα σε μικρή απόστασι ο ένας από τον άλλον.

Πήριε από τους δυο θ' άρχισε την έπιθεση!

Το πρωί της τρίτης ημέρας, οι πολεμιστές του Τσιάκα τραγουδούσαν το πολεμικό τους θούριο. Και σε λίγο πέρασε ανάμεσα τους ο ίδιος ο Τσιάκα, ακολουθούμενος από τους άξιωματικούς, τους συνβούλους του και τον απαραίτητο Μόπο. Έμοιαζε με μανωμένο ταύρο. Στο βλέμμα του έπληχε ο θάνατος και ορυφώθηκε άπληστα τον αέρα, σαν ν' αναζητούσε σ' αυτόν την όσημ του αίματος. Σήκωσε ψηλά τη λόγχη του κι' άμέσως όλοι σάπασαν.

— Ποι είναι οι γιοι του Σβίντ; ρώτησε κι' η φωνή του ήταν δυνατή και διατεταμένη. — Έχει κάτω, ο βασιλιά, άπάντησαν χιλιάδες φωνές.

Και ταυτόχρονα χιλιάδες λόγχοι ύψώθηκαν στον αέρα, για να δείξουν τη μικρή κοιλιά, όπου είχε στρατοπεδεύσει ο Σβίντ.

— Γιατί δεν έρχονται προς έμάς; Ξαναρώτησε ο Τσιάκα. Μήπως θά πρέπει να μείνουμε εδώ μέχρι να γεράσουμε;

— Όχι, όχι! φώναζαν οι πολεμιστές του. Άς κάνουμε έμεις την άρχη.

— Άς προχωρήσει το σύνταγμα των Ουμπάντα! φώναζε ο Τσιάκα.

Οι Ουμπάντα με τις μαυρές άσπίδες τους πέρασαν με άξιοθαύμαστη τάξι μπροστά από το βασίλει.

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

Οι δυο στρατοί είχαν φτάσει τώρα σε μικρή απόστασι ο ένας από τον άλλον.

Πήριε από τους δυο θ' άρχισε την έπιθεση!

Το πρωί της τρίτης ημέρας, οι πολεμιστές του Τσιάκα τραγουδούσαν το πολεμικό τους θούριο. Και σε λίγο πέρασε ανάμεσα τους ο ίδιος ο Τσιάκα, ακολουθούμενος από τους άξιωματικούς, τους συνβούλους του και τον απαραίτητο Μόπο. Έμοιαζε με μανωμένο ταύρο. Στο βλέμμα του έπληχε ο θάνατος και ορυφώθηκε άπληστα τον αέρα, σαν ν' αναζητούσε σ' αυτόν την όσημ του αίματος. Σήκωσε ψηλά τη λόγχη του κι' άμέσως όλοι σάπασαν.

— Ποι είναι οι γιοι του Σβίντ; ρώτησε κι' η φωνή του ήταν δυνατή και διατεταμένη. — Έχει κάτω, ο βασιλιά, άπάντησαν χιλιάδες φωνές.

Και ταυτόχρονα χιλιάδες λόγχοι ύψώθηκαν στον αέρα, για να δείξουν τη μικρή κοιλιά, όπου είχε στρατοπεδεύσει ο Σβίντ.

— Γιατί δεν έρχονται προς έμάς; Ξαναρώτησε ο Τσιάκα. Μήπως θά πρέπει να μείνουμε εδώ μέχρι να γεράσουμε;

— Όχι, όχι! φώναζαν οι πολεμιστές του. Άς κάνουμε έμεις την άρχη.

— Άς προχωρήσει το σύνταγμα των Ουμπάντα! φώναζε ο Τσιάκα.

Οι Ουμπάντα με τις μαυρές άσπίδες τους πέρασαν με άξιοθαύμαστη τάξι μπροστά από το βασίλει.

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

— Έμπρός, παιδιά μου! τους

Και μήπως ο ίδιος μπροστά!
Τα τοιαύτα συντάγματα τὸν ἀπο-
λίσθησαν μέσα σ' ἕνα παιδαγωγικό
ἀπὸ φωνὲς καὶ οὐλοῦντα θου-
άμβου. Τὸ ἔδαφος ἀναταράσσονταν
κατὰ ἀπὸ τὸ γρήγορο τοῦ ἔμμο-
του. Ἦταν σὰν μιὰ ἀνθρώπινη
θάλασσα ποὺ ξεχύθηκε πάνω στὸ
πεδίο τῆς μάχης ἀναποδογυρίζον-
τας τὰ πάντα.

Οἱ στρατιῶτες τοῦ Σβίντ τοῦ
καίοντος προσάβησαν νὰ κρατή-
σουν τὴν παρόταξί τους. Στὸ τέ-
λος, ἀναγκάστηκαν νὰ ὑποχωρή-
σουν καὶ ἀόριστον νὰ τρέχουν πρὸς
ὅλας τὲς διευθύνσεις.

Αὐτὴ ἡ οὐρανόπληξη ἐπίθεσις ἔδωκε
τὴ νίκη στοὺς Ζουλοῦ. Ἀπὸ τοὺς
ἐκθροῦντες τοὺς ἐλάχιστοι κατάφε-
ραν νὰ γλυτώσουν. Οἱ ἄλλοι ἐμει-
ναν στὸ πεδίο τῆς μάχης. Πολλοὶ
ἀπ' αὐτοὺς ἦταν μόνο τραυματι-
σμένοι. Ἀλλ' οἱ Ζουλοῦ τοὺς σκό-
τωσαν ὡς τὸν τελευταῖο.

Κι οἱ διζέ τους ἀπώλειες, ὅ-
μως, ἦταν τρομακτικές. Τὸ ποῖο,
δὲκα συντάγματα εἶχαν χαθεῖ
στὸν ἥλιο ποὺ ἀνέβαινε πρὸς
τοὐρανόν. Ἀλλὰ τὸ δρόμιν, οἱ Τσι-
κα μόλις κατέφευγε νὰ συγκροτή-
σῃ τοῖα. Πάνω ἀπὸ εἴκοσι χιλιά-
δες πολεμιστὲς τὸν Ζουλοῦ δὲν θὰ
ἐξαγάβαν τὸν ἥλιο.

Ἀλλ' ἦταν ἀκόμα καὶ οἱ Οὐ-
μάντα.

Οἱ Τσικα πρόσταξε νὰ συγκεν-
τρωθῶν μπροστὰ τοῦ καὶ τοὺς μί-
λησαν πολλὴ ἡμέρα. Εἶχαν φρεθί-
σαν γυναῖκες καὶ τοὺς λυπό-
ταν, τοὺς εἶπε. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἡ-
γάλη ἀπὸ γυναῖκες στὸ στρα-
τόν. Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λό-
για, σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ
μιὰ ἀκροὶ ἀπὸ τὸ δέντρο τοῦ λεό-
παρδὸν ποὺ εἶχε στὴν πλάτη του.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σύνθημα. Οἱ ἄν-
δρες τὸν ἄλλων συνταγμάτων οἱ
χτήσαν ἀμέσως, πάνω τους καὶ
τοὺς σκότωσαν ὡς τὸν τελευταῖο,
χωρὶς αὐτοὶ νὰ φέρονται καμμιὰ ἀν-
τίστασι.

Ἀπὸ τότε κανένας ἀπὸ τοὺς
πολεμιστὲς τοῦ Τσικα δὲν ἐφυ-
γε ποτέ. Καὶ δὲκα ἀκόμη ἐκθροῦν-
αν εἶχαν ἀπέναντί τους, συνέχι-
ζαν τὸν ἀγῶνα, ὥσπου νικηθῶσαν
ἢ ἐπεφταν νεκροί.

Ἐπειτα, οἱ Τσικα νίκησε διαδο-
χικὰ ὅλες τὲς φυλὲς ποὺ βόσκον-
ταν γύρω στὲς ὕψες τοῦ Οὐλάι-
τοῦ. Πέρισσε ὅσους στὸ Νά-
τάλ. Ἀναριθμητὲς φυλὲς ζοῦσαν
ἐκεῖ εὐτυχισμένες. Ἀλλ' ἦταν ὁ
Τσικα, ἐφυγε, μόλις θὰ μπορού-
σε νὰ βοηθῇ κάποιον ἄνθρωπο ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ, κομμένον ἀνάμεσα στὴ
συντομία. Ἄνδρες, γυναῖκες,
γέροι, βρέφη, ὅλοι εἶχαν τὴν ἰδί-
α τύχη. Ἦθελε ὅσοις ἦσαν τὸν
Ἀμπάντος, ποὺ τοὺς ἐξολόθρευ-
σε ἐπίσης. Καὶ οἱ Φακοῦ; Ποῦ
βοσκοῦνταν τὴν ὥρα οἱ Φακοῦ; Ὅπου
καὶ οἱ Ἀμπάντος, ἐκεῖ ποὺ οἱ Ἀ-

χτίνες τοῦ ἡλίου δὲν φτάνουν
ποτέ.
Οἱ Τσικα ἦταν τώρα παντο-
δύναμοι καὶ κανένας δὲν τοῖμο-
σε νὰ σκώσῃ τὸ κεφάλι του
στὰ πόδια του.
Ἀλλὰ μὲ τὸν καιρὸ οἱ ἴδιοι οἱ
Ζουλοῦ κορυφώθηκαν νὰ πολεμῶν.
Αὐτὸ ἦταν κατὰ ποῦ ὁ μέγας
Ἐλέφαντας δὲν τὸ εἶχε προβλέψει.

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Μιά ἀπὸ τὲς μεγαλύτερες παρα-
ξενίες τοῦ Τσικα ἦταν ὅτι δὲν
ἤθελε παιδιὰ, καὶ ὅλο ποὺ εἶχε πολ-
λὲς συζύγους. Ἐπειτα, κάθε παιδί
ποὺ ἐφαινε στὸν κόσμο κάποιον ἀπὸ
τὲς «ἀδελφές» του, θανατονό-
ταν ἀμέσως. Ποτέ δὲν εἶχε γέννη-
μα ἐξαιτίας σ' αὐτὸ τὸν κανόνα.

Μιά μέρα, ὁ Μόπο πῆρε τὸ θάρ-
ρος νὰ τὸν ρωτήσῃ γιατί δὲν ἤ-
θελε ν' ἀποκτήσῃ παιδιὰ, ποὺ θὰ
φερονται τὴ γὰρὰ στὸ σπίτι του καὶ
θὰ τὸν διαδέχονταν στὴν ἐξουσία.

— Μὲ φαντάζεσαι, λοιπόν, τό-
σο κορτοὶ γὰ ν' ἀποκτήσω παιδιὰ,
ποῦ, ὅταν θὰ μεγαλώσουν, θὰ μὲ
καίονται κομμάτια μὲ τὲς λόγες
τους, γὰ νὰ πάρουν τὴ θέση μου;
τοῦ ἀπάντησε. Αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ
τέλος μου, ὅπως καὶ τῶσων ἄλλων
ποὺ θέλησαν, ὅπως ἐγώ, νὰ ὑπο-
τάξουν ὅλες τὲς φυλὲς τῆς Ἀφρι-
κῆς στὴν ἐξουσία τους. Ὅχι, Μό-
πο. Ἐγὼ θὰ κυβερνήσω μόνοι μου.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἡ Μπαλέ-
κα, ποὺ ἦταν ἔγκυος ἀπὸ καιρὸ,
ἐνοίωσε τοὺς πόρους τοῦ τοκετοῦ.
Τὴν ἴδια ἡμέρα, ὁ Μαζόκα, ἡ
πρώτη ἀπὸ τὲς συζύγους τοῦ Μό-
πο, ἐνοίωσε ἐπίσης πῶς θὰ γίνε-
ται μητέρα. Ὁκτὼ ἡμέρες πρὸς
τοῦ Ἀνάντι, ἡ δεύτερη συζύ-
γος του, τοῦ εἶπε δώσε ἕνα ἄ-
γιο.

Οἱ Τσικα ἀπαγόρευε στοὺς πο-
λεμιστὲς του νὰ κόνουν σὲ γάμο,
πρὸς τὸν συμπληρώσαν τὰ τοῖα-
να, γὰ νὰ μποροῦν ν' ἀφαισίωναν
τὴν ἀπερισκεπτικὴν στὸν πόλεμο. Ὁ
Μόπο, ὅμως, δὲν ἦταν πολεμιστής.
Κι ὁ μέγας Ἐλέφαντας, θέλον-
τας νὰ τοῦ δείξῃ τὴν εἰνότητά του,
τοῦ χάρισε κάθε τόσο νέες καὶ ὁ-
μορφές συζύγους.

Ὅταν ὁ Τσικα ἔμαθε πῶς ἡ
Μπαλέκα θὰ γινόταν μητέρα, φώ-
νησε τὸν Μόπο καὶ τὸν πρόσταξε
νὰ παρασταθῇ στὸν τοκετὸ καὶ νὰ
στοιβαγῇ τὸ παιδί, ποὺ θὰ ἔ-
προσε ὅσοις νὰ τοῦ πᾶν γὰ
νὰ δεβιαθῇ μὲ τὰ μάτια του καὶ
εἶχαν ἐκτελεσθῇ οἱ διαταγές του.

Ὁ Μόπο προσκύνει τὸν Τσι-
κα καὶ ἐφυγε. Ἀλλ' ἦταν περὶ
ποῦ, γιατί θὰ βοσκοῦνταν στὴν ἄ-
νάγκη νὰ στοιβαγῇ μὲ τὰ ἴδια

τοῦ τὰ χέρια τὸ παιδί τῆς ἀδελ-
φῆς του. Μὰ πῶς μπορούσε νὰ
καὶ νὰ διαφύγῃ; Ὁ μέγας Ἐ-
λέφαντας δὲ ἀνέμενε καμμιὰ
ἀνταπόδοσιν καὶ ἂν ὑποπτεύονταν
τὸ παραμυθῶν, ἦταν ἱκανὸς νὰ σκοτώ-
σῃ ὅχι μόνον τὸν Μόπο, ἀλλὰ καὶ
ὅλο τὸν οἰκονομὸν.

Πῆγε, λοιπόν, στὸν ἰδιώτερο
χώρο ὅπου ἔμεναν οἱ γυναῖκες τοῦ
βασιλιά. Ὁ χώρος αὐτὸς ἦταν πε-
ρικοφισμένος ἀπὸ παντοῦ καὶ κάθε
μιά ἀπὸ τὲς γυναῖκες ἔμενε σὲ ἰ-
διώτη καλύβα.

Οἱ φρουροί, ποὺ ἔμαθαν ποῖς
ἦταν οἱ διαταγές τοῦ βασιλιά, τὸν
ἀφαισαν χωρὶς δυσκολία νὰ περά-
σῃ καὶ ὁ Μόπο διευθύνθηκε στὴν
καλύβα τῆς Μπαλέκα.

Ἀπὸ ἄλλες ἀπὸ τὲς γυναῖκες τοῦ
βασιλιά βόσκονταν ἐκεῖ, ἀλλὰ μό-
λις εἶδαν τὸν Μόπο, σηκώθηκαν
καὶ ἐφυγαν, γιατί δὲ μπορούσαν
νὰ μείνουν μπροστὰ σ' ἕναν ἄλλον
ἄνθρωπο, χωρὶς αὐτὸς τὸ ἐπιτρέψῃ
ὁ ἀφέντης τους. Ἐπειτα, ὁ Μόπο
ἔμεινε μόνος μὲ τὴν ἀδελφή του.

Ἡ Μπαλέκα ἔμεινε γὰ κάμπο-
σο ὥρα σιωπηλὴ, μὲ τὰ χέρια
μπροστὰ στὰ μάτια της. Ἡ δρα-
στησιότητι ἤθελε νὰ κόψῃ τὰ δά-
κρυδά της.

Ὁ Μόπο προσπάθησε νὰ τῆς
δώσῃ ἄρραους.

— Μὴ κἀνὴς ἐστὶ, τῆς εἶπε. Ὁ
πόρος σου εἶνε ἀπὸ κείνους ποὺ
περνᾷς γρήγορα.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Μπαλέκα,
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

— Ὅχι, ἀπάντησε ὁ Μόπο, ποῦ
κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μά-
τια της καὶ κατὰ τὸν ἥλιο, θὰ μὲ
διαδεχθῇ ὁ ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ
ποῦ θὰ ἔχουν ἀπομείνει.

λο. Γύρισε μόνον τὸ πρόσωπό της
πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος καὶ ἔ-
κρινε νὰ κλαίῃ μὲ λυγρὰ.

Ἀκούστηκαν σὲ λίγο γυναικείες
φωνὲς ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ ὁ
Μόπο ἀπὸ μιὰ στιγμή μιὰ γυναῖκα
μῆκε μόνον τῆς μέσα στὸ δωμά-
τιο τῆς ἐτοιμώμενης.

Ὁ Μόπο, ποὺ ἀναγνώρισε τὴν
Οὐνάντι, τὴν μητέρα τοῦ βασιλιά,
τὴν ἴδια στὴν ὁποία ἡ μητέρα
του δὲν θέλησε νὰ δώσῃ λίγο γά-
λα, τὴν προσκύνει μὲ σεβασμὸν,
γέγοντας ὡς κατὰ τὸ κεφάλι του.

— Τρεῖς καὶ χαρὰ σὲ σένα, ὦ
Οὐνάντι, μητέρα τοῦ βασιλιά Τσι-
κα, εἶπε.

— Τρεῖς καὶ χαρὰ σὲ σένα, Μό-
πο, ἀπάντησε ἡ Οὐνάντι. Ἀλλὰ
γιατί κλαίεις ἡ Μπαλέκα; Τόσο
πολὴν τὴν τρομάζει, λοιπόν, ὁ το-
κετός; Κι ὁ σκότος, αὐτὸς ὁ πόρος
εἶνε ζωνὸς σ' ὅλες τὲς γυναῖκες.

— Ὁ μητέρας ὄντων μας, ρωτή-
σε τὴν ἴδια, εἶπε ὁ Μόπο.

— Ἀλλ' ἡ Μπαλέκα μῆλιν, χωρὶς
νὰ περμεῖν γὰ τὴν ρωτήσαν.

— Κλαίω, ὦ μητέρα τοῦ βασι-
λιά, εἶπε, γιατί ὁ Μόπο, ποὺ εἶνε,
ὥστόσο ἀδελφός μου, ἤθελε, συ-
νονοῦν μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ ἀφέντη
μου καὶ γνοῦ σου, γὰ νὰ σκοτώ-
σῃ τὸ παιδί ποὺ θὰ γεννηθῇ. Ὁ,
οἱ ποὺ εἶμαι μητέρα, μεσολάβησε
γὰ μένα! Κανένας δὲν σκέφτη-
κε νὰ σκοτώσῃ τὸ γνῶ σου ὅταν
γεννηθῇ.

— Κι ὅμως ἴσως νὰ ἦταν κα-
λὺτερόν ἂν τὸν εἶχαν σκοτώσει, ἂν
ἀνταναῖξε ἡ Μπαλέκα. Τόσες ἄλ-
λες μητέρες δὲν ὀκλαῖαν τώρα.

— Ἀλλὰ σὲ παιδιὰ τὸν γνῶ-
να θὰ ἦταν καλὸς καὶ στοργικός
καὶ θὰ τὸν ἀγάπησε, ὦ μητέρα
τὸν Ζουλοῦ, εἶπε ἡ Μπαλέκα.

— Ὅχι, ἀπάντησε ἡ Οὐνάντι.
Ποτέ ὁ Τσικα δὲν ἦταν καλός.
Μὲ δάγκωνε καὶ μοῦ τραβούσε
τὰ μαλλιά. Δὲν ἦταν ποτέ καλὸς
ἀπὸ ὅτι εἶνε τώρα.

— Ναι, ἀλλ' ὁ γνῶς του μπο-
ρεῖ νὰ γίνῃ καλύτερος ἀπ' αὐτόν.
Παρατήρησε ἡ Μπαλέκα. Δὲν θέ-
λει, λοιπόν, νάχῃ ἕνα ἐγγονάκι,
ποὺ θὰ καμὶ χαρούμενα τὰ γηρα-
τιά σου; Ἡ γενία σου σβένει
ἂν δὲν ἀφήσῃ τὸ παιδί μου νὰ
ζῇ.

— Ὁ βασιλιάς κἀναι, ὁλοένα
πολύμους καὶ μοῦρεῖ νὰ πεθάνῃ
ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη. Τὶ
θὰ γίνῃ τότε;

— Τὸ δέντρο τοῦ Σενάκονδρα
εἶνε ἀκόμα πράσινο, ἀπάντησε ἡ
Οὐνάντι. Ἐγγὺς ὅτι ὁ βασιλιάς
ἔχει ἀδελφούς;

— Ναι, ἀλλὰ δὲν εἶνε γνοῖ
σου, εἶπε ἡ Μπαλέκα. Δὲν θέλει,
ὅμως, νὰ μὲ καταλάβῃ... Σὲ ἰε-
τεῖον, μητέρα, πῶς τὸ γνῶ μου ἢ
σκότος μὲ καὶ αὐτὸ του.

— Τὰ λόγια αὐτὰ συγκίνησαν τὴν
Οὐνάντι, ποὺ ἄορισε νὰ κλαίῃ.

— Μόπο, τί μπορούμε νὰ κάμω-
με; ρώτησε. Ὁ βασιλιάς θέλει νὰ
ἰδῇ τὸ βρέφος νεκρό. Ἄν τὸν
περάσῃ ἡ παραμυθὴ ἱστορία, θὰ
μὰ σκοτώσῃ ὅλους αὐτοὺς.

— Δὲν ὑπάρχουν, λοιπόν, ἄλλα
νεογέννητα βρέφη, ποὺ θὰ μπο-
ρούσαμε νὰ τὰ σκοτώσουμε στὴ
θέσιν τοῦ γνοῦ μου; φώναξε ἡ
Μπαλέκα. Κι ἡ γυναῖκα σου, Μό-
πο, εἶνε ἐτοιμώμενη.

Ὁ Μόπο δὲν ἀπάντησε.

Ἡ Μπαλέκα ἀναγκάστηκε πᾶ-
νω στὸ κορβότι της. Τὸ πρόσω-
πό της εἶχε πάρε ἄγρια ἐκφράσι
καὶ τὰ μάτια της πετούσαν ἄ-
στραψές.

— Ἀκούσε με, μητέρα τὸν
Ζουλοῦ καὶ σὺ Μόπο, φώναξε. Ἡ
θὰ σώσεις τὸ γνῶ μου ἢ θὰ γα-
θῇ καὶ οἱ δύο. Θὰ ποῖ στὸ βα-
σιλιά πῶς ἤθελε καὶ οἱ δύο γὰ
νὰ μοῦ προτείνετε νὰ σώσεις τὸ
παιδί μου καὶ νὰ σκοτώσετε αὐ-
τόν. Εἶνε δέβαια, ψέμα, ἀλλὰ καὶ
τὶ δὲ θάχαλα γὰ νὰ σώσω τὸ παι-
δί μου; Διαλέξτε, λοιπόν!

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια, ἔ-
κρινε στὸ κορβότι της.

Ἡ Οὐνάντι καὶ ὁ Μόπο κατὰ
ζουτὸν ἀνέστησαν. Ἡ μητέρα τοῦ
βασιλιά ἔβλεπε, τέλος, τὴν σιωπὴν.
— Μπορεῖς νὰ σώσεις αὐτὸ τὸ
παιδί, ποὺ μιὰ μέρα ἴσως βασιλεύ-
σῃ στοὺς Ζουλοῦ καὶ νὰ παρουσι-
άσῃ στὸ βασιλιά ἕνα ἄλλο νε-
κρό; ρώτησε ὁ Μόπο.

Ὁ Μόπο δὲν ἀπάντησε. Ἀλλ' ἡ
ἐκφράσι τοῦ προσώπου του ἔδει-
χνε πῶς δὲν θ' ἀνέκρινε αὐτὴ τὴ
θυσία. Αὐτὴ, τοῦλάχιστον, τὴν ἐ-
μνεῖα ἔδωσε ἡ Οὐνάντι, ποὺ συ-
νέχισε:

— Ὁρῶμαι μὲν ὅτι θὰ κρατή-
σῃς αὐτὸ τὸ μυστικόν, γιατί, δια-
φορετικὰ, κανένας ἀπὸ αὐτοὺς δὲν
θὰ γινώσκῃ.

— Τὸ δοκίμασα, ἀπάντησε ὁ
Μόπο.

Ἀκούσαν τὸν ὄγκον σου, γινέ
τοῦ Μακέντρεμα, εἶπε μ' ἐπίσημο
τόνο ἡ Οὐνάντι.

— Εἶσαι καλὸς Μόπο, πρόσθε-
σε ἡ Μπαλέκα. Πήγαμε τώρα καὶ
κάμω γρήγορα ὅτι ἔχεις γὰ κά-
μω, γιατί καταλαβαίνω πῶς δὲν
θ' ἀρῶμαι νὰ γεννηθῶ... Μην ἔ-
γιναι, ὅμως, ὅτι ἂν μὲ προσδώσει,
θὰ σὰς πάρω ὅλους μαζί μου στὸν
τάφο.

Ὁ Μόπο βγήκε χωρὶς νὰ πῇ
λέξι.

Ποῦ πᾶς, Μόπο; τὸν ρώτη-
σε ἕνας ἀπὸ τοὺς φρουρούς.

— Πᾶω νὰ πάω νὰ φάω καὶ
μοῦ, ἀπάντησε.

Ὅταν ἀποκαταστάθηκε, ἔβγαλε
ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Τὶ ἐπορεῖ νὰ κἀνῃ;
Ἐκείνη τὴν ὥρα δὲ μπορούσε
νὰ δοῇ ἄλλο νεογέννητο βρέφος.
Ἐκείνο ποὺ ζητοῦσαν ἀπὸ αὐτὸν ἦ-

Σύμφωνα με μία πρόσφατη μελέτη επί μεγάλου αριθμού περιπτώσεων, η έγκυμοσύνη διαρκεί από 238 ημέρες (περίπου 8 μήνες) έως 312 ημέρες (κάτι περισσότερο από 10 μήνες).

τὸ μάντευαν. Θὰ κρατοῦσαν ἀρο-
γε παντοτινὰ τὸ στόμα τους σφα-
λιστό;

— Έμπρός, σήκω Νάντα, εἶπε
ὁ Οὐμολοπόγκας. Πρέπει νὰ γυ-
ρίσουμε στὸ «κράαλ», γιατί, δια-
φορετικά, θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ
κοῦρο.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι τρεις αιτίες της φλεβίτιδος

Σε ποιές περιπτώσεις εμφανίζεται

Η ΦΛΕΒΙΤΙΣ, από τρομερή ασθένεια, που ήταν άλλοτε, έχει χάσει σήμερα τη σημασία της και δεν απειλεί πια τη ζωή του ασθενούς. Θα μπορούσαμε να τη χαρακτηρίσουμε σαν ένα απλό έμπειρο, δυσάρεστο βέβαια, αλλά όχι επικίνδυνο.

Η φλεβίτις αρχίζει συνήθως από τις κινήσεις και εξαπλώνεται κατά δύο διαφορετικούς τρόπους. Μιλούμε για φλεβοθρόμβωση, όταν ένας θρόμβος προσκολλάται στα τοιχώματα μιας φλέβας, χωρίς όμως να φράσσει τελείως τον αυλό της. Ο θρόμβος αυτός αποσπάται εύκολα και, παρασυρόμενος από την κυκλοφορία, ανέρχεται στη φλέβα του μηρού κι' από εκεί, προχωρώντας διαρκώς, φθάνει στη δεξιά κοιλία της καρδιάς. Οι συσπάσεις, όμως, της καρδιακής κοιλίας τον απομακρύνουν. Περνάει τότε στην πνευμονική αρτηρία κι' από εκεί χώνεται σε κάποιο μικρότερο αγγείο, που το φράσσει ολόκληρο. Έχουμε τότε την πνευμονική έμβολη.

Ο θρόμβος, όμως, είναι δυνατόν να μη μετακινηθεί από την αρχική θέση του. Έχουμε τότε τη θρομβοφλεβίτιδα, που χαρακτηρίζεται από το ότι ο θρόμβος προσκολλάται ισχυρά στα τοιχώματα της φλέβας, που, με τη σειρά της, σφίγγεται γύρω σ' αυτόν και διχοκομείται. Η διόγκωσή οφείλεται στο ότι το αίμα δε μπορεί πια να περάσει και οι πόνοι, που συνοδεύουν αυτή τη φλόγωση είχε ισχυρότατοι.

Τρεις είναι οι αιτίες, που μπορούν να προκαλέσουν φλεβίτιδα: 1) Η επιβράδυνση της ταχύτητας με την οποία το αίμα κυκλοφορεί μέσα στις φλέβες. Η ταχύτητα του αίματος γίνεται μικρότερη όταν τα κάτω άκρα ακινητοποιούνται, όπως π. χ. σε περιπτώσεις κατάγματος, που καθιστά απαραίτητη την τοποθέτηση του μέλους μέσα σε γύψο. Για το λόγο αυτό, σπώνουν σήμερα στις κλινικές τους έγχειρθεύσας την επομένη της έγχειρθεύσας. Και το ίδιο γίνεται και για τις γυναίκες που γέννησαν. Έτσι, δεν παρέχεται η ευκαιρία στο αίμα να λιμνάσει και να σχηματισθεί θρόμβος.

2) Η φλόγωση των τοιχωμάτων της φλέβας σε κάποιο σημείο. Γύρω από το σημείο της φλογώσεως το αίμα πήζει και σχηματίζει θρόμβο. Η φλόγωση μπορεί να οφείλεται σ' ένα χτύπημα, σ' ένα κάταγμα, κλπ. 3) Η τρίτη αιτία είναι η με-

γάλη πηκτικότητα του αίματος. Το αίμα, όπως όλοι ξέρουμε, έχει την τάση να πήζει. Όταν κώφεμα το χέρι μας, το αίμα τρέχει για μερικές στιγμές ή λεπτά, αλλά έπειτα σχηματίζεται μια κρούστα, δηλαδή ένας θρόμβος, πάνω στη μικρή πληγή και η ροή σταματάει. Σε μερικά άτομα, όμως, η πήξις επέρχεται ταχύτερα. Αυτό συμβαίνει σ' όλες τις σοβαρές ασθένειες και ιδίως της καρδιάς-θώρακος.

Η έναρξη της φλεβίτιδος γίνεται με τρόπο αρκετά ύπουλο. Ο ασθενής έχει ένα μικρό πυρετό (37,5 — 38) και αισθάνεται μυρμηκίαση και βάρος στο ένα του πόδι. Σε μερικές περιπτώσεις, κατέχεται από ένα αίσθημα αγωνίας, που τίποτα δεν την δικαιολογεί. Κάποτε, άλλ', αυτό δεν είναι απαραίτητο, παρατηρείται μια μικρή διόγκωση στον αστράγαλο. Αν πείσωση τη φλέβα, που έχει προσβληθεί, ο πόνος είναι αρκετά ισχυρός.

Αν αφήσουμε τη φλεβίτιδα να εξελιχθεί, χωρίς καμιά προσπάθεια να την καταπολεμήσουμε, το πρήξιμο, που, όπως είπαμε, αρχίζει από τον αστράγαλο, εξαπλώνεται σ' ολόκληρη την κνήμη. Η ελαχίστη κίνηση, ακόμη και το πιο απλό αγγίγμα, προκαλούν ισχυρότατους πόνους στον ασθενή. Σε μεταγενέστερο στάδιο, η κνήμη παίρνει το χρώμα της ώχρας και είναι ψυχρή. Μπορεί τότε να εμφανισθούν κίρσοι, που χειροτερεύουν την κατάσταση του ασθενούς.

Γι' αυτό, είναι απαραίτητο η διάγνωση να γίνει από την πρώτη στιγμή και να εφαρμοσθεί άμεσα η κατάλληλη θεραπευτική αγωγή.

Όπως είπαμε, εκείνοι, που διατρέχουν περισσότερο τον κίνδυνο να προσβληθούν από φλεβίτιδα, είναι οι γυναίκες μετά τον τοκετό και οι υποθαλάσσιοι σε σοβαρές έγχειρθεύσας.

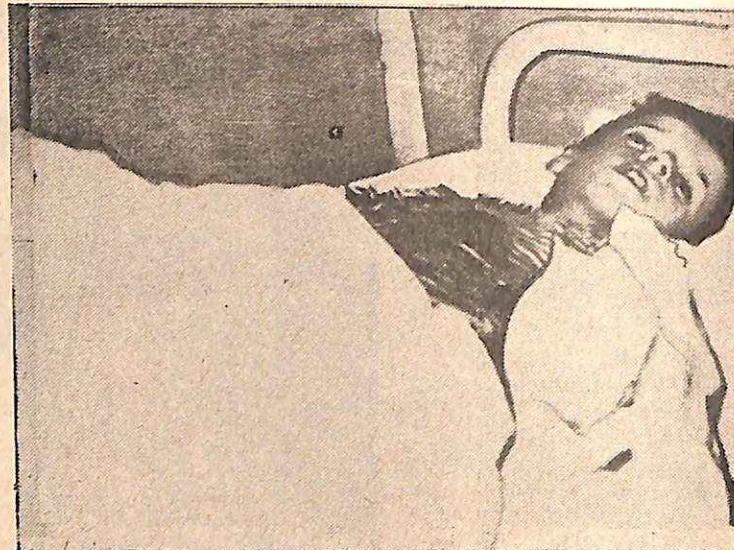
Προκειμένου για τους τοκετούς, μόνο εκείνοι, που παρατείνονται επί πολύ και συνοδεύονται από άφθονη αιμορραγία είναι δυνατόν να προκαλέσουν φλεβίτιδα. Ο κίνδυνος, λοιπόν, είναι σχεδόν ανύπαρκτος για τις νέες και υγιείς γυναίκες, που ο τοκετός των

Μια νέα θεραπεία των αλλεργικών παθήσεων

Μια νέα θεραπεία του άσματος, χάρη του γενικότερα των αλλεργικών καταστάσεων έπρεπε τελευτάει ο Γάλλος γιατρός Παρρό. Η θεραπεία αυτή συνίσταται σε ένεσεις καθολικού όρρου αίματος, προερχόμενου από υγιή άτομα στους άσματος. Κατά τον Γάλλο έπιστήμονα, το αίμα των υγιών ατόμων περιέχει μια αντιαλλεργική ουσία, που επιδρά με τρόπο αποτελεσματικό και ταχύτατο. Με τον καθολικό όρρο ανθρώπινου αίματος μπορούν να συνδυασθούν γαμια-γλοβουλίνες, προερχόμενες από βοειδή και μικρές δόσεις ισταμίνης.

Να κοιμώσαστε μέσα στο λουτρό σας

Οκτώ ώρες ύπνος την ημέρα είναι απαραίτητος, μας λένε οι γιατροί. Αν, βέβαια, κοιμώσαστε στο κρεβάτι σας. Αλλά, αν κοιμώσαστε μέσα στο νερό, σας άρκουν μόνο τριήμιση ώρα. Ο ύπνος, όπως είναι γνωστό, χρησιμεύει για να μας ξεκουράσει από τους κόπους της ημέρας και για να μας επεξεργαστεί, άνακτιώμε τις δυνάμεις μας. Αλλά, ο μεγάλος έχθρος του ύπνου είναι η άσπεια που έχει το σώμα μας. Αν μπορούσαμε να απαλλαγούμε απ' αυτή, ο ύπνος μας θα ήταν πιο εύκολος, αλλά και πιο ωφέλιμος. Για ν' απαλλαγούμε από την άσπεια υπάρχουν δυο λύσεις:

ΕΧΑΣΕ ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΤΟ ΔΕΞΙ ΤΟΥ ΧΕΡΙ

Ο Ζάν-Λουί Μπενισιάν, ένας μικρός Γάλλος ηλικίας 8 χρόνων είχε την άτυχια ν' χάσει πρό ημερών το δεξί του χέρι, το οποίο του απέκοψε μια θερμική μηχανή, ενώ έργαζόταν μαζί με τον πατέρα του στα χωράφια τους. Στο νοσοκομείο του Μπουρ-ντέ Πάζ, όπου μεταφέρθηκε άμεσα, ο καθηγητής Λοφφρί κατόρθωσε με μια πολύωρη χειρουργική επέμβαση να του ξανακόλληση το κομμένο χέρι του. Δυστυχώς όμως, η δύσκολη επέμβαση δεν πέτυχε και ύστερα από μερικές μέρες υποχρεώθηκε να του το ξανακόψουν στο ίδιο ακριβές σημείο. Δεν ήταν πια δυνατόν να γίνει λόγος για μια νέα συγκόλληση, γιατί η κατάσταση του μικρού άνηκου ήταν κρίσιμη και δεν τό έπείρεπε. Έτσι, ο άτυχος Ζάν-Λουί, για τον οποίο ύπησαν για μια στιγμή έλπίδες ν' ανακτήσει το χέρι του, θα μείνει τώρα ανάπηρος στην υπόλοιπη ζωή του.

Εξελίχθηκε κανονικά. Σ' όλες τις κλινικές, άλλωστε, οι γιατροί υποκρεώνουν τις γυναίκες, που τεκνοποίησαν να σπώνονται ταχύτατα από το κρεβάτι, αντίθετα με ό,τι γινόταν κατά το παρελθόν.

Προκειμένου για τους έγχειρθεύσας, έξ άλλου, οι φλεβίτιδες παρατηρούνται έπειτα από τις έγχειρθεύσας, που διαρκούν πολύ και κυρίως εκείνες, που γίνονται στο άπειρο, στον προστάτη (στους άνδρες) και στη μήτρα (στις γυναίκες). Φλεβίτις μπορεί επίσης να παρουσιασθεί έπειτα από ένα κάταγμα του οστού της κνήμης ή του γόνατος.

Μικρά έπιστημονικά νέα

Η μία είναι να μας τινάζουν μέσα στο διάστημα κι' η άλλη να πλαγιάσουμε μέσα στο νερό. Δεδομένου, μ' τι πρώτη είναι ανεφάρμοστη, μερικοί Αμερικανοί γιατροί προσπάθησαν να πραγματοποιήσουν τη δεύτερη. Κατασκεύασαν, λοιπόν, μια μπανιέρα ειδική για τον ύπνο. Το νερό μέσα σ' αυτήν, χάρις σ' ένα αυτόματο μηχανισμό, διατηρείται στη θερμοκρασία του σώματος. Το σώμα βυθίζεται ολόκληρο μέσα στο νερό, εκτός από το κεφάλι, που είναι είδος σωσίγιου το κρατάει έξω απ' αυτό. Το σώμα μέσα στο νερό χάνει τη θερμότητά του κι' ο ύπνος είναι περισσότερο έπανορθωτικός.

Η μπανιέρα αυτή έχει, επίσης, ένα σύστημα μόνωσης, που δεν επιτρέπει στους εξωτερικούς θορύβους να φθάνουν σ' αυτάς μας. Είναι περιττό, βέβαια, να πούμε ότι δεν χρειάζονται σκεπάσματα.

Η θερμοκρασία για το λουτρό του μωρού

Η θερμοκρασία του νερού, στο οποίο κάνετε το λουτρό ενός βρέφους πρέπει να κυμαίνεται μεταξύ των 36 και 37 βαθμών. Μετά τα δύο χρόνια, μπορείτε να κατεβάσετε τη θερμοκρασία στους 35 βαθμούς. Η θερμοκρασία του νερού πρέπει να παρνεταί με το θερμόμετρο. Η δοκιμή με το χέρι μπορεί να σας παραπλανήσει σε τραγικά λάθη. Ενδέχεται, δηλαδή, να είναι ανώτερη απ' ό,τι πρέπει και να προκαλήθουν έτσι έγκαύματα στο ευαίσθητο δέρμα του παιδιού, ή αν-

τίθεται να είναι το νερό κρύο, όποτε υπάρχει κίνδυνος να κρυολογήσει το παιδί. Το θερμόμετρο, τουναντιον, δα σας δώσει τη σωστή θερμοκρασία.

Μήπως πάσχετε από υπερινησία;

Κατά τους Αμερικανούς έπιστήμονες, ένα στοιχείον διαταραχής πολλών από τους ανθρώπους της εποχής μας και ιδίως των νεαρών κοριτσιών, είναι η υπερινησία, δηλαδή το ότι θυμούνται με καταπληκτική ενόργεια διάφορα περιστατικά της ζωής τους, φράσεις που άκουσαν κλπ. Οι έντυπώσεις τους αυτές καρφώνονται στην κυριολεξία μέσα στο μυαλό τους και δεν θναινουν πια από εκεί. Επηρεάζουν έτσι ολόκληρη την ψυχική ζωή του ατόμου και μπορεί να προκαλέσουν ανάρτητες διαταραχές.

Η αύξηση του βάρους της έγκυος

Η γυναίκα, έπειτα από τον τριτο μήνα της έγκυμοσύνης, πρέπει να παίρνει ένα περίπου κιλό κάθε μήνα. Αν η αύξηση του βάρους είναι μεγαλύτερη, θα πρέπει να συμβουλευθεί το γιατρό της, που θα της υποδείξει μια δίαιτα χωρίς αλάτι. Σε καμιά περίπτωση, όμως, δεν επιτρέπεται ν' αύτοσχεδιάσει. Η έγκυος πρέπει να τρέφεται κανονικά όχι μόνο για τον εαυτό της, αλλά και για το παιδί που έχει στην κοιλία της.

ΜΙΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΗ ΚΟΠΕΛΛΑ «άναστήθηκε»

Τα θάματα της άποκαταστάσεως των ανάπηρων

ΜΕΧΡΙ πρό λίγων μηνών, οι γιατροί, που είχαν εξετάσει την Άλεις Χάλλεϋ, είχαν γνωματεύσει πως έπρόκειτο να μείνει για πάντα άναπηρη και ακίνητη, σωστό έρείπιο της ζωής. Κι' όμως, σήμερα, η κοπέλλα αυτή σηκώνεται, περπατάει, εργάζεται, κερδίζει μια χαρά το ψωμί της και βλέπει ευτυχισμένο το μέλλον της! Αποτελεί ένα ζωντανό παράδειγμα των θαυμάτων, που μπορεί να κατορθώσει, στην έποχή μας, η άποκατάσταση των ανάπηρων.

Στα 18 χρόνια της, ενώ σπούδαζε στο κολλέγιο κι' ήταν μια όμορφη, ζωηρή κι' έξυπνη κοπέλλα, η Άλεις έπαθε άφρονικά μηνιγγίτιδα. Έπειτα από αρκετών ημερών πάλι, με τα νεώτερα αντιβιοτικά, η άρρώστια υποχώρησε έπιτέλους. Στο μεταξύ, όμως, το μικρόβιο είχε προκαλέσει καταστροφές σε διάφορα νευρικά κέντρα.

Έτσι, όταν βγήκε απ' το νοσοκομείο, η Άλεις ήταν τελείως κουφή και είχαν παραλύσει έντελως τα πόδια της και ολόκληρο το κάτω μέρος του σώματός της.

Φαίνονταν πως δε μπορούσε πια να γίνει τίποτα γι' αυτήν... Μα δεν το παραδέχονταν, ούτε η ίδια, ούτε οι γονείς της.

Έτσι, η μητέρα, ο πατέρας κι' ο μικρότερος άδελφός της, άρχισαν σιγά-σιγά, και με ανεξάντλητη υπομονή, να της δίδασκαν τη «γλώσσα των χειλιών». Της μιλούσαν άσφα, σχηματίζοντας μ' έπιμέλεια τις λέξεις τους. Κι' έτσι, η Άλεις δεν άργησε να μάθει να «διαβάει» στις κινήσεις των χειλιών, ό,τι της λέγανε.

Αλλά η σωματική της κατάσταση χειρότερησε όλοένα. Το κάτω μέρος του σώματός της είχε τελεία αναπηρία. Δημιουργήθηκαν μεγάλες πληγές από την κατάκλιση, που υποχωρούσαν προσωρινά με την κατάλληλη θεραπεία, για να ξανασημαίνονταν πάλι.

Έξ άλλου, οι μύς του κάτω μέρους του σώματος, μένοντας σε άχρηστία, πάθαιναν συσπάσεις, όλοένα περισσότερες, κι' έκαναν τα πόδια της Άλεις να στραβώνουν στους γοφούς και να λυγίζουν στα γόνατα. Στο τέλος, οι γοφοί της έξαθροβήκαν, αναγκάζονταν δε να μείν διαρκώς με τα πόδια σταυρωμένα, στο κρεβάτι.

Έλος, η άπελπισημένη μητέρα της την έπιπτευσθη στο Ίνστιτούτο Άποκαταστάσεως Ανάπηρων της Μιννασώπλεως. Εκεί, την εξέτασαν οι ειδικοί γιατροί και άποφάσθηκαν, ότι δεν ύπηρχε άλλη λύσι, παρά να της κόψουν τα πόδια. Άλλοι πάλι, έπειδή είχε άκράτεια ούρων, συστήσανε να συνδεθεί τεχνητά η ούροδόχος κύστις της με το λεπτό έντερο.

Όταν όμως αυτές οι γνωματεύσεις συζητήθηκαν σ' ένα ιατρικό συμβούλιο των στελεχών του Ίνστιτούτου, άποφασίσθηκε να μην εφαρμόσθουν άμέσως τέτοια «ερίκικα» μέσα, που θα μετοίβαλλαν την Άλεις σ' ένα «υπόλειμμα ανθρώπου». Μπορούσαν να δοκιμασθούν προηγούμενες άλλες μέθοδοι, πιο ήπιες και συντηρητικές.

Πρώτα απ' όλα, της κάνανε υπερίσχεις άκτικές. Λουτρά και μασάζ, για να θερμαίνουν τις πληγές του κορμιού της. Και το κατορθώσανε σιγά-σιγά. Ύστερα, αντιμετώπισαν το πρόβλημα της συσπάσεως των μυών των ποδιών της. Άφού το μελέτησαν προσεστικά, άποφάσισαν να της κάνουν μια σειρά έγχειρθεύσας στους τένοντες των μυών αυτών, για να τους τεντώσουν και να τους μακρύνουν, ώστε να έξουδετερωθεί έτσι η σύσπαισις και το κόνιμο

των μυών. Μ' αυτό, λοιπόν, τον τρόπο, μακρύνανε οι μύς και ισιώσανε τα λυγισμένα και σταυρωμένα πόδια της. Οι γιατροί τα άνοιξαν προσεκτικά και τα έβαλαν σε νάρθηκες, για ένα χρονικό διάστημα, για να τεντωθούν όσο το δυνατόν περισσότερο.

Με άλλες χειρουργικές έπεμβάσεις, διώρθωσαν τους εξαρθρωμένους γοφούς.

Κι' ήρθε, έπιτέλους, η μέρα, που η Άλεις μπόρεσε, όχι μόνο να ξαπλωθεί άνετα στο κρεβάτι της, αλλά και να σηκωθεί, να ντυθεί!

Το ψυχολογικό της κέρδος ήταν μεγαλύτερο απ' το σωματικό.

Άρχισαν ύστερα να τη δίδασκουν να στέκεται, να περπατά (με δεκανίκια και με άλλα όρθοπαιδικά σύνεργα), να έξασκήται κάθε μέρα σε ώρισμένες κινήσεις.

Χρειάστηκε, βέβαια, άρκετές βδομάδες, ώσπου να κατορθώσει να κάνει λίγα βήματα — με βοήθεια πάντα.

Συγχρόνως, παρατήρησε, ότι, με την έξάσκηση αυτή, κατόρθωνε και πάλι να ελέγξει τους μύς της ούροδόχου κύστεως. Έτσι, σταμάτησε η ακράτεια των ούρων της και δε χρειαζόταν πια η έγχειρθεύσι της συνδέσεως με το λεπτό έντερο.

Βρισκόταν 19 μήνες στο Ίνστιτούτο. Κάθε βδομάδα, η κατάσταση της καλύτερευε και τονώνονταν άνάλογα το ήθικό της. Με κάθε πρόοδο, που σημείωνε, δυνάμωνα η θέλησή της να κοπιήσει για να πετύχει κάτι ακόμα καλύτερο...

Διάλεξε ύστερα ένα έπαγγελμα, που θα μπορούσε να το κάνει στο σπίτι της: να ρετουσάρει φωτογραφίες. Και τα κατάφερε τόσο καλά, ώστε έγινε γρήγορα οικονομικά ανεξάρτητη.

Τώρα έχει ξαναβρεί την ένεργητικότητά της, το κέφι της, την κοινωνική ζωή της. Χρησιμοποιεί ακόμα μια πολυθρόνα με τροχούς, έλπιζει όμως, ότι σύντομα θα την καταργήσει τελείως.

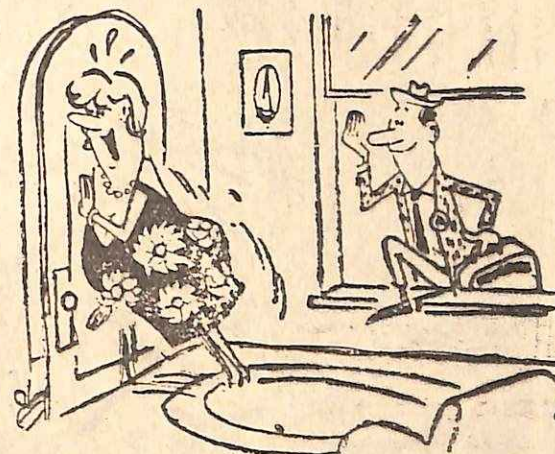
Στην άνακοίνωσι, που υπέβαλε γι' αυτή την περίπτωση σ' ένα ιατρικό συνέδριο, ο διευθυντής του Ίνστιτούτου δόκτωρ Χέρμπερτ Σέινινγκ, παρατηρεί τα έξης: «Αν εφαρμόσαμε τις κλασσικές μεθόδους, τα άποτελέσματα θα ήταν τελείως διαφορετικά». Αν δηλαδή γίνονταν εκείνα, που είχε συστήσει ο κάθε γιατρός χωριστά, για τα πρόβληματα της άρμοδιότητάς του, θα είχαν κοπεί και τα δυο πόδια της Άλεις. Προχώρησαν όμως συντηρητικά, εξετάζοντας την τάν ένα έναίο σύνολο, αντί να περιορίζονταν σε ώρισμένα μέρη του σώματός της, κι' έτσι πέτυχαν αυτό το άποτέλεσμα, που μοιάζει με θαύμα.

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΨΩΜΙ ΕΥΝΟΕΙ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ

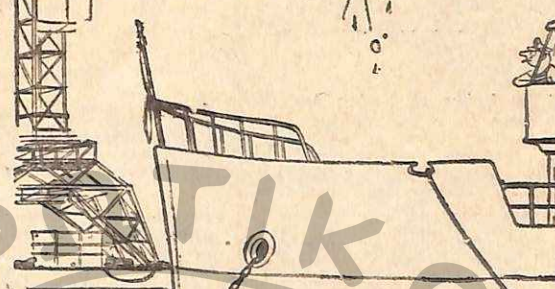
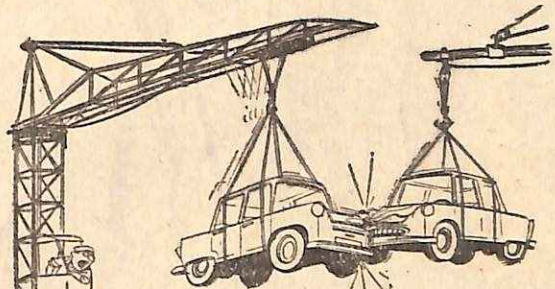
Το λευκό ψωμί έχει καρκινογόνους ιδιότητες. Κατά το Γάλλο δόκτορα Ντορνού, τίποτε δε μας επιτρέπει να συμπεράνουμε, ότι υπάρχει κάποια σχέση μεταξύ του λευκού ψωμιού και της αύξησης του άριθμού των κακοήθων όγκων. Η μόνη περίπτωση καρκινογόνου επιδράσεως είναι όταν ο φούρνος θερμαίνεται απ' ευθείας με μαζούτι, όποτε ίχνη καπνιάς έπικάθονται στο ψηνόμενο ψωμί.

Η κατανάλωση ψωμιού σε μεγάλη ποσότητα, προκαλεί πάντως διαταραχές της ίσορροπίας του οργανισμού, που ενδέχεται, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις να ευνοήσουν την εμφάνισι καρκίνου.

Τελιοθεραπεία

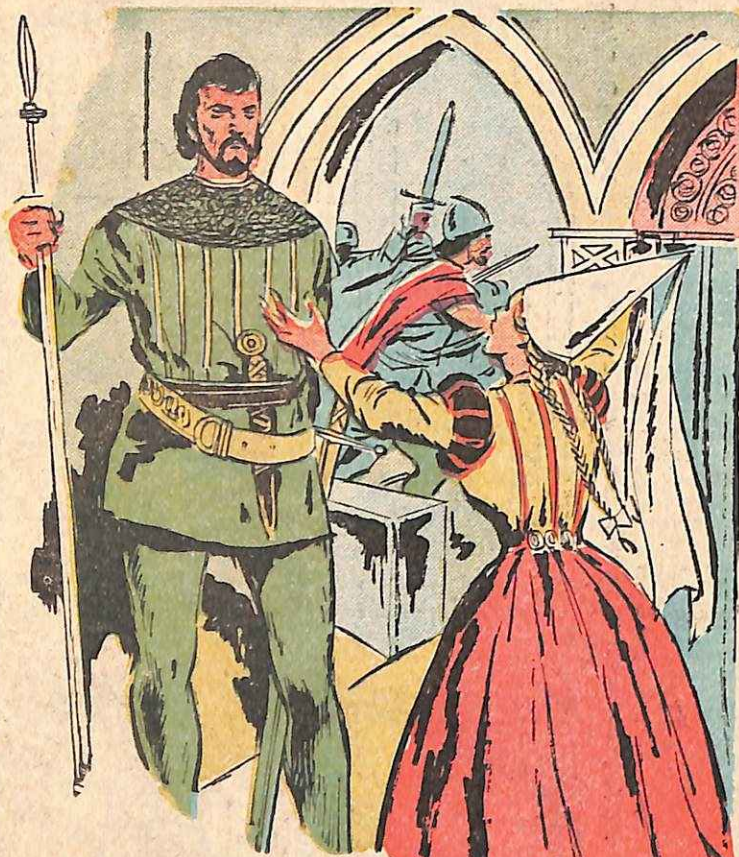
— Τραβήξτε το πόδι σας... "Αδισα έπιμένετε, δε θα σας αφήσω να πετήτε!...

— Στραβούρα!... Δε βλέπεις ποσά σου;...

— Βάζω μέσα στην ταντάτηα μια φωτογραφία γυνίης κοπέλλας κι' έτσι δεν ποσάγει τ' όνομά μου!

— Πατέρα και τιμημένο άσ' νηέ μου, άφησέ με νά σταθώ στο πλευρό σου! τού ειπε ή Σοφία.

Το 1570 ή ήρωική Κρήτη θριασκόταν πάλι επί ποδός πολέμου. Η τυραννία των Βενετσίανων κατακτητών είχε γίνει άβάστακτη. Οι Βυζαντινορωμαίοι άρχοντες της μεγαλονήσου διάλεξαν άρχηγό της επανάστασεως τόν Γεώργιο Σκορδίλη ή Καντανολέοντα. Ο Καντανολέων, άνθρωπος γενναίος, μυαλωμένος και μεγαλεπήβολος, είχε δραματιστή όχι μονάχα τήν άπελευθέρωση της Κρήτης, αλλά κι' ολόκληρης της Έλλάδος. Οι διπλωματικές του ενέργειες είχαν φτάσει ως τόν Τσάρο της Ρωσίας.

Η επανάστασι, λοιπόν, ξέσπασε στην πιο κατάλληλη στιγμή. Οι Βενετσίανοι, άπασχολημένοι σ' ένα άπεγνωσμένο άγώνα κατά τών Τούρκων στη Κύπρο, είχαν άποσπεί τις περισσότερες δυνάμεις τους από τη Κρήτη. Έτσι, ή επανάστασι είχε κεραυνόβολα άποτελέσματα. Οι Βενετσίανοι σαρώθηκαν σ' όλη τη Κρήτη. Μονάχα τά κάστρα, στά Χανιά, στό Ρέθυμνο και στό Ήράκλειο άμυνόντουσαν ακόμη.

Πάνω στην ώρα αυτή έφτασε στό στρατόπεδο τού Κανταλέοντα ένας ιερομόναχος. Είπε πως λεγόταν Ειρηνάιος Καρυοφύλλη, κι' ότι ήταν έφημέριος τού Αγίου Νικολάου στά Χανιά και ζήτησε νά δη τόν Κανταλέοντα. Όταν παρουσιάστηκε μπροστά του, ό ιερομόναχος θεώωσε με τά πιο πιστικά λόγια τόν άρχηγό της επαναστάσεως, ότι όι ευγενείς Βενετσίανοι άρχοντες τών Χανιών άποφάσισαν νά ενώσουν με τήν επανάστασι και νά πολεμήσουν γιά τήν ανεξαρτησία της Κρήτης. Λέγοντας αυτά, ό Ειρηνάιος τού έδωσε ένα σφραγισμένο φάκελο. Ήταν τό μήνυμα τού Βενετσίανου άρχοντα τών Χανιών, τού θαδού άρχοντα τών Χανιών, τού θρασύ πλουτου και πατιγνώστου φραντζέσκου Δαμολίνου. Μέσα στό μήνυμα σκού Δαμολίνου διάδασε και αυτό ό Καντανολέων πρότασι: Ο Δαμολίνος έπισφράγισε τις φιλικές πολιτικές ενώσεως, τού και της Έλλάδας. Ένα γάμο! Νά δώση πρότεινε κι' ένα γάμο! Νά δώση τήν πεντάμορφη κόρη του Σοφία τόν Πέτρο, τόν γυνάιο και ώραίο γυιό τού Καντανολέοντα.

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Δαμολίνου μεγάλη δεξίωσι και φαγοπότι.

Όταν, μετά δύο μέρες, ό Καντανολέων και ή ακολουθία του γύρισαν στό στρατόπεδό τους, έβηκαν τόν Ειρηνάιο νά τους περιμένη χαρούμενος. Μόλις είχε γυρίσει άπό τά Χανιά κι' έφερε καλές ειδήσεις.

Οι επαναστάτες τού Ρεθύμνου χτύπησαν ξαφνικά τη βενετσιάνικη φρουρά της πόλεως, κι' άφου τήν έξώντασαν σήκωσαν στη Φορτέζα τη σημαία της αυτονομίας. Η συνωμοτική κίνησι στά Χανιά πήγαινε περίφημα. Ορθόδοξοι και καθολικοί μημένοι στην επανάστασι, περιέμεναν τό σύνθημα τού Καντανολέοντα γιά νά ξεκινήσουν. Έτσι, πάρθηκε άπόφασι στό συμβούλιο της Πενταπόρειας, ό Καντανολέων νά έπιτεθι άφηνιδαστικά κατά τών Χανιών, ενώ ταυτόχρονα οι Άρχοντορωμαίοι και οι Φραγκάριοι θά χτυπούσαν στά νώτα τήν φρουρά.

Όστόσο, γιά νά αφηνιδάσουν τούς Βενετσιάνους, κανόνισαν νά γίνει ή επίθεσι τό ίδιο θράδυ τού γάμου, όποτε ό Καντανολέων θά έφανε μαζί του ολόκληρο τό στρατό του γιά νά νάνι έτοιμος μόλις νυχτώση νά έπιτεθι.

Στις 14 Νοεμβρίου 1570, πού ήταν Κυριακή πρωί, έγιναν οι γάμοι τού Πέτρου και της Σοφίας στην εκκλησία τού Άλκιανού. Εύχες και άλαλαγμοί χαράς δονούσαν τόν άέρα. Πάνω σέ δύο κοντάρια ανέμιζαν τά οικόσημα τού Καντανολέοντα και τού Δαμολίνου. Όστόσο, ό χρονόγράφος της τελετής άναφέρει, ότι κατά τήν ώρα τού μυστηρίου γλίστρησε ή λαμπάδα τού γαμπρού, έπεσε κάτω κι' έγινε δύο κομμάτια. Μά τό επεισόδιο αυτό θεωρήθηκε τυχαίο και κανείς δεν έδωσε κακό στό νού του.

Σέ λίγο άρχισαν οι γιορτές τού γάμου. Οι Βενετσίανοι έκαναν χίλιες περιποιήσεις στους Έλληνες. Έργωναν και τραγουδούσαν μαζί κι' έπιναν τά διαλεχτά και βαρεία

χαν σήκωσε τη γυναίκα του και τήν πεθερά του στους ώμους των και πολεμούσαν νά τις άπαγάγουν. — Πού είναι οι κανιοί και ή φωτιά; φώναξε τραβώντας τό σπαθί του. Άφήστε άμέσως τις γυναίκες κάτω.

Στό μεταξύ, ό πανικός και ή σύγχυσι έφτασαν στό κατακόρυφο.

— Προδοσία! Άτιμη προδοσία! φώναζαν άπό κάτω οι όπλαρχηγοί.

Ο Πέτρος, μονομαχώντας με τούς φρουρούς, σκότωσε τούς δύο και λευτέρωσε τις γυναίκες.

— Στά όπλα! άκούστηκε σά βρυχηθμός ή φωνή τού Κανταλέοντα.

Πήραν μαζί τους τη Σοφία και τη μητέρα της κι' έτρεξαν στις σκάλες. Τη στιγμή αυτή ανέβαινε ό Δαμιανός λαχανιασμένος.

— Χαθήκαμε, άρχηγέ μου! Οι περισσότεροι άντρες μας έπεσαν σέ λήθαργο. Τους έρριξαν άφίονι στό κρασί τους. 2700 Κορινθιακοί πεζοί και 200 κασαλάρηδες έζωσαν τό πύργο!

— Άτιμία! Τάξερα εγώ και δέν ήθελα! φώναξε με λύσσα ό Ριζάρης. Έμπρός, μη χάνετε ούτε στιγμή. Πιάστε άμέσως τόν Δαμολίνο και καθάριστε τόν πύργο άπό τούς προδότες. Κυτάχτε νά ξεμεθύσετε τούς άντρες.

Κατέβηκαν στην αύλη κι' είδαν με φρίκη τά παλληκάρια νά κείνται άναίσθητα σάν νεκρά.

Ο Δαμολίνος με τούς φραγκάρηδες έξαφνιάστηκαν, έπαισινώντας ό Δαμιανός, έπαισινώντας ό Δαμιανός, έπαισινώντας ό Δαμιανός.

Κι' ό καταραμένος ό παπάς, ό Ειρηνάιος τί έγινε!

— Άνοιξε ή γη και τόν κατάπιε!

Στό μεταξύ ό Καντανολέων μέτρησε τά παλληκάρια του. Άπό τούς 500 πού έφερε μαζί του, μόνα όι 100 πού δέν είχαν πιή και 20, πού ήταν μισονοκλήμιοι μπορούσαν νά πολεμήσουν. Οι άλλοι ήταν έκτός μάχης. Η κατάσταση ήταν άπελπιστική. Τη στιγμή αυτή ήθελε τρέχοντας ή Σοφία κι' έπεσε στά πόδια τού Ριζάρη!

— Συγχώρεσέ με, τούπε χύνοντας πικρά δάκρυα. Είμαι άθώα. Ο άθλος ό πατέρας μου τόχε κρυφά. Θεέ μου, κάνε τό θαύμα σου! Ρίξε φωτιά νά κάψει τούς προδότες! Πατέρα και τιμημένο άρχηγέ μου, άφησέ με νά σταθώ στό πλευρό σου. Έκατό ψυχών ές Κρητικοπούλες θέλουν νά πολεμήσουν μαζί σου!...

Η μαύρη ανάγκη τόν έκανε νά δεχτή. Και τά μεσάνυχτα άρχισε ή επίθεσι. Οι πολιορκημένοι άμυνόντουσαν με άφάνταστο θάρρος. Μά όταν ελημέρωσε, οι Ίταλοι έφεραν 25 κανόνια. Ύστερα άπό βομβαρδισμό δύο ώρων, ολόκληρα κομμάτια άπό τόν καταραμένο πύργο τού Δαμολίνου έπεσαν κάτω με φλόγες.

Τότε ό Φώσκολος, ό άρχηγός τών Βενετσιάνων πρόσταξε γενική έξοδο. Ο Καντανολέων, βλέποντας πως με τά λίγα τουφέκια τόν έμπορούσε πιά νά κρατήσει τόν έχθρο, προσάθησε νά σπάση τη γραμμή τών Βενετσιάνων με μία ήρωική έξοδο.

Πολεμώντας σά λιοντάρια, οι 120 Κρητικοί άνοιξαν ρήγμα στη παράταξη τού έχθρου και σώθηκαν φυέγοντας. Μά ό γέρο-Καντανολέων και ό γυιός του πληγώθηκαν βαρεία και πιάστηκαν ζωντανοί. Η άτυχή Σοφία, ή κόρη τού προδότη Δαμολίνου, άφου πολέμησε γενναία με τις έκατο Κρητικοπούλες, βλέποντας τό χαμό τού άγαπημένου της, πυροβόλησε μέσα σ' ένα δορεί με μπαρούτι και τινάχτηκε στον άέρα μαζί με τη μητέρα της και 100 Βενετσιάνους.

Τό μεσημέρι ό Καντανολέων και ό γυιός του κρεμάστηκαν. Οι ναρακισμένοι άπό τό άφίονι Κρητες έπαναστάτες σφαχτήκαν σάν αρνιά. Και τά άπομεινάρια τού μοιραίου πύργου, όπου έγιναν οι γάμοι τού Πέτρου Καντανολέοντος και της ώρας Σοφίας, σώζονται ακόμα στον Άλκιανό.

— Είναι ό πύργος της προδοσίας! λένε οι Κρητικοί.

Τό μεσημέρι ό Καντανολέων και ό γυιός του κρεμάστηκαν. Οι ναρακισμένοι άπό τό άφίονι Κρητες έπαναστάτες σφαχτήκαν σάν αρνιά. Και τά άπομεινάρια τού μοιραίου πύργου, όπου έγιναν οι γάμοι τού Πέτρου Καντανολέοντος και της ώρας Σοφίας, σώζονται ακόμα στον Άλκιανό.

— Είναι ό πύργος της προδοσίας! λένε οι Κρητικοί.

Τό μεσημέρι ό Καντανολέων και ό γυιός του κρεμάστηκαν. Οι ναρακισμένοι άπό τό άφίονι Κρητες έπαναστάτες σφαχτήκαν σάν αρνιά. Και τά άπομεινάρια τού μοιραίου πύργου, όπου έγιναν οι γάμοι τού Πέτρου Καντανολέοντος και της ώρας Σοφίας, σώζονται ακόμα στον Άλκιανό.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΑΔΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΑΥΛΙΝΑ : ΤΖΙΝΑ ΛΟΛΛΟΜΠΡΙΤΖΙΝΤΑ
ΚΑΝΟΥΒΙΩΝ : ΣΤΕΦΕΝ ΜΠΟΥΝΤ
ΝΑΦΟΛΕΩΝ : ΡΑΥΜΟΝ ΠΕΛΛΕΓΚΡΙΝ
ΙΩΣΗΦΙΝΑ : ΜΙΣΕΛΙΝ ΠΡΕΛ
ΦΕΡΕΟΝ : ΓΚΑΜΠΡΙΕΛΕ ΦΕΡΤΣΕΤΤΙ
ΛΕΚΛΑΙΡ : ΜΑΣΣΙΜΟ ΤΖΙΡΟΤΤΙ
ΠΡΙΓΚΗΨ : ΤΖΙΟΥΛΙΟ ΜΠΟΖΕΤΤΙ
ΜΠΟΡΓΚΕΖΕ : ΤΖΙΑΝΝΙ ΣΑΝΤΟΥΤΣΙ
ΚΑΝΟΒΑ : ΤΖΙΑΝΝΙ ΣΑΝΤΟΥΤΣΙ

Έγχρωμη γαλλική υπερπαραγωγή τού ΖΑΝ ΝΤΕΔΑΝΟΥΑ. Μιά ταινία τού οργανισμού ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ—ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Α. Ε.

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Παυλίνα Βοναπάρτη, ή πιο άφραία και ή πιο πεισματάρη άπό τις άδελφές τού Ναπολέοντος έκανε όπως έκείνος συλλογή άπό κατακτήσεις, αλλά... έρωτικές. Ο πρώτος της μεγάλος έρωτας ήταν ό Φερρόν, ένας άσυννοικός, πού γνώρισε στη Μασσαλία. Είχε όμως άσυνήχη στην πολιτική κατά τού Ναπολέοντος και γι' αυτό όταν έκείνος ανέβηκε στην έξουσία, άδιανοώντας γιά τά παρακάλια της Παυλίνας, τόν έκλεισε στη φυλακή, ζητώντας νά πληρώση με τό κεφάλι του τις πράξεις του. Ο Βοναπάρτης, πού έξουσίαζε τήν καρδιά της Παυλίνας, όπως και τούς γρενοβιέρους του, πάντρεψε τήν άδελφή του με τό στρατηγό Λεκλαίρ, τόν όποιο έστειλε στον Άγιο Δομίνικο, γιά νά κατατείλη τό κίνημα τού Τουσάιν Λουβερίρ. Αυτό ήταν ένα δέγμα έκτίμησης γιά τό στρατηγό, πού έγινε αντίδασίλης, αλλά ή Παυλίνα τό θεωρησε δυσμείνια. Έκλαψε, παρακάλεσε, θύμωσε μά στό τέλος άναγκάστηκε νά έγκαταλείψη τό άραιο Παρίσι και νά φύγει γιά τό μακρινό νησί της έξορίας της.

Ήταν άρχή τό βρήκε άπαίσιιο, σιγά-σιγά όμως συνήθισε στην καινούργια της ζωή. Όχι μόνο δέν εύρισκε πιά δυσάρεστη τήν έξορία της, αλλά της άρεσε, γιάτί αυτή ήταν ή έξουσία. Αυτή έκανε τούς νόμους και όλοι υπάκουαν τυφλά. Τό θησαυροφυλάκιο ήταν στη διάθεσί της και έκανε τά πιο άσυλλόγιστα έξοδα. Ήγανwane τις πιο τρελλές διακοσμήσεις και περιβαλλόταν άπό έκατοντάδες υπηρέτων. Φορούσε στέμματα, κοσμήματα άμνητόν άξίας και μεθούσε ή ίδια με τήν όμορφιά της, πού είχε γίνει ακόμα πιο έντονη μέσα στό έξωτικό αυτό περιβάλλον.

Μά ή δυστυχία καιροφλαχτούσε και κατά τη διάρκεια μιάς γιορτής ένας άξιαματικός κυλιότηκε στο χώμα σάν κεραυνόπληκτος. Σπασμοί συγκλονίζουν τό σώμα του και άφροί έβγαίνουν άπ' τά χείλη του. Οι ίθαγενείς πανικόβλητοι τόβαλαν στά πόδια και κάποιος ψιθύρισε δύο τρομερές λέξεις: «Κίτρινος πυρετός»!...

Τά θύματα της φοβερής αρρώστιας έπεσαν σάν τις μυγίες στη μέση τού δρόμου, βάζοντας τούς άλλους στρατιώτες μπροστά σέ δίλημμα: Νά μαζέψουν τούς συναδέλφους τους και νά πάρουν τόν όπλισμό τους θά ήταν γι' αυτούς ένας σίγουρος τρόπος μολύνσεως. Νά τους έγκαταλείψουν πάλι και νά φύγουν ήταν σά νά εφοδίαζαν με όπλα τόν έχθρό! Παντού είχαν έγκατασταθή νοσοκομεία. Οι παπάδες όμως δέν έφταναν γιά νά έξομολογούν τούς έτοιμοθανάτους, ούτε και οι άδελφές, γιά νά περιποιούνται τούς αρρώστους.

Ο κίτρινος πυρετός ξαπλώθηκε με άσπρασιά ταχύτητα και μέσα σέ λίγες μέρες βασίλευε στό νησί. Έκανε θραύσι τόσο άνάμεσα στους σκλάβους και στους ίθαγενείς, πού είχαν άρχισει νά ξεσηκώνονται, όσο και άνάμεσα στους άμέσως επί τόπου, γιά νά καταστειλούν τή νέα έξέγερσι στη γέννησί της και νά μην άφίσουν τό κακό νά ξαπλώδη. Οι περισσότεροι άπό τούς στρατιώτες όμως άρρώσταιναν μόλις πατούσαν τό πόδι τους στό νησί, έξαντλημένοι καθώς ήταν άπό τό ταξίδι.

Μεγάλες φωτίες άναβαν συνεχώς σέ διάφορα σημεία τού νησιού, γιά νά καίγουνται σ' αυτές τά πτώματα και νά περιορίζεται τόσο άνάμεσα στους σκλάβους και στους ίθαγενείς, πού είχαν άρχισει νά ξεσηκώνονται, όσο και άνάμεσα στους άμέσως επί τόπου, γιά νά καταστειλούν τή νέα έξέγερσι στη γέννησί της και νά μην άφίσουν τό κακό νά ξαπλώδη. Οι περισσότεροι άπό τούς στρατιώτες όμως άρρώσταιναν μόλις πατούσαν τό πόδι τους στό νησί, έξαντλημένοι καθώς ήταν άπό τό ταξίδι.

Μία μέρα, ενώ πήγαινε να επισκεφθεί τους αρρώστους ενός νοσοκομείου, η Παυλίνα συνάντησε στο δρόμο ένα ανθρώπινο ρακος, που άμέσως όμως είδε πώς ήταν ο Φερνάν — ο πρώτος της μεγάλος έρωτας στη Μασσαλία, τον οποίο ο Ναπολέων είχε βγάλει από τη φυλακή, για να τον στείλει να πεθάνει σ' εκείνο το άφιλοξένο νησί. Η Παυλίνα του έδωσε ένα ποτήρι νερό κι' εκείνος τό ήπια, χωρίς να την αναγνωρίσει. Για πρώτη φορά η Παυλίνα καταλάβαινε τί θα πη δυστυχία. Για μία στιγμή κόντεψε να λυγίσει, άλλ' η υπερηφάνεια την έκανε να όρθωθεί και πάλι.

...στον όρμο, γιατί ο Λεκλαίρ είχε νικήσει! Η Παυλίνα άφισε τους άλλους να φύγουν κι' ύστερα έτρεξε κοντά στον άντρα της. Ένοιωθε πώς η θέσι της ήταν κοντά σ' αυτόν, που εξακολουθούσε ν' αντιπροσωπεύει τη Γαλλία και την έξουσία, στο αιματοδοιμένο νησί. Ο Λεκλαίρ δεν εαφνιάστηκε βλέποντάς την να έρχεται κοντά του. Τόν έκαιγε ο πυρετός, έτρεμε και είχε τό χρώμα του θανάτου. Έξακολουθούσε ώστόσο να δίνει διαταγές, τις οποίες όμως κανείς δεν άκουγε. Όλα είχαν χαθεί και ο αντίεαυσιλιάς παραληρούσε. Η Παυλίνα τόν κυττάζε...

Ο Λεκλαίρ πέθανε στην άγκαλιά της. Η ίδια τούκλεισε τὰ μάτια και μέ μία τελευταία χειρονομία, έκοψε τὰ θαυμάσια μακρὰ μαύρα μαλλιά της και σκέπασε μ' αυτά τό στήθος του... Στο Παρίσι, όπου έφτασε ύστερ' από μερικές βδομάδες, τὰ κοντά μαλλιά ήταν πολύ της μόδας. Έτσι τό χτένισμα αλά Παυλίνα υιοθετήθηκε άμέσως απ' όλες τις κομψές κυρίες της άριστοκρατίας. Τό Παρίσι, που πανηγύριζε μεγάλες νίκες του Ναπολέοντος, δεν έδωσε κομμια σημασία στην ήττα του Άγίου Δομίνικου, που πέρασε έτσι άπαράτηρητη.

Για να διώξει τις μαύρες σκέψεις της, η Παυλίνα έκανε ένα λουτρό άρωματισμένο κι' έβαλε τις δούλες της να τή ντύσουν και να τή στολίσουν, για να είναι ή πιο άφαια στο χορό, που θα έδινε τό ίδιο βράδυ. Άντρες δεν υπήρχαν πολλοί διαθέσιμοι. Άλλοι βρίσκονταν στά νοσοκομεία κι' άλλοι πολεμούσαν με τό Λεκλαίρ τους εαηκωμένους ίθαγενείς. Κι' όμως ο χορός δόθηκε! Οι γυναίκες χόρευαν μεταξύ τους, ως τή στιγμή που ένας άγγελιαφόρος σταμάτησε τὰ βιολιά και είδοποίησε τους λευκούς να επιβιδατούν στά πλοία, που βρίσκονταν...

...σά να τόν έδλεπε για πρώτη φορά. Έέλεπε σ' αυτόν κάποιο μεγαλείο, μία άπέραντη καλωσύνη, μία μεγαλοψυχία και μία τρυφερότητα, που ποτέ της δεν είχε προσέξει. Ενώ όλα γυρω τους γκρεμίζονταν, ενώ οι ίθαγενείς έπνιγαν όσους είχαν γλυτώσει από τήν άρρώστια, η Παυλίνα, χωρίς να σκέπτεται καθόλου πόν έαυτού της, ξανάφερε στη μνήμη της όλο τόν καιρό, που είχε περάσει κοντά του. Την είχε αγαπήσει μ' όλη του τήν καρδιά, τόν καιρό που ήταν μεγάλος και δυνατός. Δέ μπορούσε να τόν εγκαταλείψει τώρα, που είχε τήν ανάγκη της.

Ο Ναπολέων απαγόρευσε στην Παυλίνα να φορέσει μαύρα κι' έτσι, όλοι, ακόμα και η ίδια έχασαν γρήγορα τό γεναίο Λεκλαίρ. Ο Βοναπάρτης, που είχε συμφιλιωθεί με τό Βατικανό, κατέστρωσε τώρα νέα μεγάλα σχέδια για τήν άδερφή του. Στη Ρώμη του χρειαζόταν κάποιος δικός του άνθρωπος και η Παυλίνα θα ήταν μία πολύ άφαια και χρήσιμη πριγκήπισσα. Τά μεγαλεία, που τής υποσχόταν, τὰ πλούτη και οι τίτλοι έκαναν άμέσως τήν Παυλίνα να δεχτή με χαρά τό νέο γάμο, που τής πρότεινε ο άδερφός της.

Παντρεύτηκε στη Ρώμη τόν πρίγκηπα Κάμιλλο Μποργκέζε και ο ίδιος ο Πάπας ελόγησε τό γάμο της. Πολύ σύντομα όμως και ο γάμος αυτός τήν άπογοέυσε. Τό παλάτι, μέσα στο όποιο ήταν άναγκασμένη να ζει, ήταν γι' αυτή ένας χρυσοστάλιντος τάφος. Η ζωή ήταν άφάνταστα μονότονη και άνιαρη. Διαλείμματα στη νεκρική γαλήνη, που επικρατούσε εκεί μέσα, αποτελούσαν ή πρωινή λειτουργία και ο έσπερινός. Οι μοναδικοί επισκέπτες ήταν άνώτεροι κληρικοί και η Παυλίνα, που αγαπούσε τόσο τὰ έξωμα φορέματα, ήταν υποχρεωμένη...

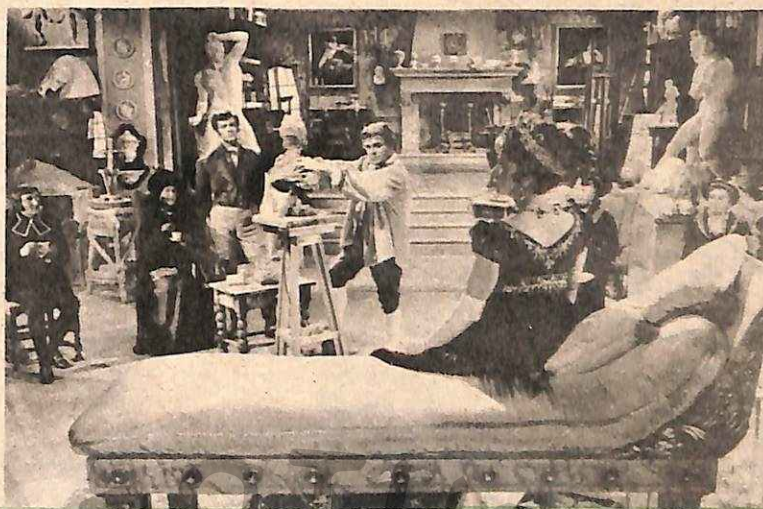
Αυτό θεωρήθηκε άδύνατο και η Παυλίνα έμεινε στη Ρώμη για να κλαίει τή μοίρα της, που τήν είχε θάψει ζωντανή σ' ένα παλάτι. Για να διασκεδάσει κάπως τήν πληγή της, τήν οποία παρακολουθούσε, χωρίς να μπορεί να επέμβει για ν' αλλάξει τή ζωή της, ο πρίγκηπας Μποργκέζε έφερε στο παλάτι τό διάσημο γλύπτη Κανόδα και του ανέθεσε να φτιάξει μία προτομή τής γυναίκας του. Η άλλαγή διασκεδάσε για μερικές μέρες τήν Παυλίνα, ή όποια όμως άρχισε γρήγορα να βρίσκει τις πόξες στο γλύπτη θανάσιμα άνιάρες.

... Και όταν η Παυλίνα διαπίστωσε πώς και πάλι ο διάσημος γλύπτης δεν εύρισκε τήν έμπνευση, που θα τόν έκανε ν' αποθανάτιση τήν όμορφιά της μ' ένα έργο του, που έδανε όλο τόν κόσμο να μιλά γι' αυτό, πέταξε εσάφες και φορέματα και παρουσιάστηκε μπροστά του όλογυμνη, σάν τήν Εύα, κρατώντας, όπως εκείνη, ένα δαγκωμένο μήλο πτό νερί της!

... να είναι πάντα ντυμένη σεμνά. Η πραγματική κυρία μέσα στο επίβλητικό άνάκτορο ήταν ή θρησκόληπτη πριγκήπισσα Μποργκέζε, ή μητέρα του Κάμιλλο. Ο γυιός της δεν τολμούσε ποτέ να τής άντιμιλήσει. Η Παυλίνα έπλητε φοβερὰ και άφου βαρέθηκε να βλέπει και να ξαναβλέπει τή θαυμάσια συλλογή κοσμημάτων τής οικογενείας, θέλησε να φύγει για τό Παρίσι. Ο Ναπολέων όμως τήν είδοποίησε ότι ένέκρινε τό ταξίδι. Αυτό, μόνο αν θα τή συνόδευε ο σύζυγός της, πρίγκηπας Μποργκέζε...

Τή νευρίαζε περισσότερο τό γεγονός, ότι τις περισσότερες φορές παθευρισκόταν και ή πεθερά της μαζί μ' άλλους ύψηλους γνωστούς της οικογένειας, που έλεγαν τή γνώμη τους και έκαναν άνοητες υποδείξεις. Η κατάσταση αυτή έκνευρισε και τόν ίδιο τόν καλλιτέχνη, διώχνοντάς του κάθε έμπνευση. Η προτομή όχι μόνο δεν προχωρούσε, μα και φαινόταν πώς δέ θα τελείωνε ποτέ. Γι' αυτό, μία μέρα, η Παυλίνα έδιωξε από τό δωμάτιο, που ο Κανόδα είχε μεταβάλει σε άτελιέ, υπηρέτες και επίσημους. Έμειναν έτσι μόνοι...

Στό γλυπτό του αυτό ο Κανόδα είχε ζωντανέψει τήν Παυλίνα, όπως ήταν στην πραγματικότητα. Η σάσι, οι κομπύλες, τό χειμόγλο, τό μάτι, όλα ήταν μιά πρόκληση. Μόλις τό είδε ο πρίγκηπας Μποργκέζε, δέ υπέρασε να συγκρατήσει τόν ένθουσιασμό του. Σκέπτηκε όμως άμέσως τή μητέρα του, από τήν όποια, δυστυχώς, δεν κατάφερε να τό κρύψει. Εκείνη, μόλις είδε τό άγαλμα, λιποθύησε! Υστερα, ζήτησε να καταστρέψουν άμέσως αυτό τό... άνοσιούρημα, που χαράχτηκε έργο του Σατανά και, που θ' αποτελούσε στίγμα για τους Μποργκέζε!...

Η Κλάρα κατέβηκε άργά τις σκάλες και βγήκε στη βεράντα. Μιά ψιλή και επίμονη βροχή έπεφτε στον κήπο. 'Η Κλάρα διάσασε μία στιγμή μα ύστερα κατέβηκε τα σκαλοπάτια και προχώρησε πάνω στο πλακοστρωτο μονοπάτι του κήπου. Της άρεσε να νιώθει επάνω της, στο πρόσωπό της τη δροσιά της βροχής. Δεν είχε προχωρήσει πολύ, όταν μία μικρή πέτρα έπεσε στα πόδια της. 'Η κοπέλλα στράφηκε και είδε τη μικρότερη αδελφή της τη Μπέττυ, στο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας της που της έκανε νόημα να την περιμένει. Δυό λεπτά άργότερα οι δυό κοπέλλες περπατούσαν στο μονοπάτι που ώδηγούσε στο δάσος. 'Όλα ήταν όπως άλλοτε και η Κλάρα νόμιζε ότι δεν είχε φύγει ποτέ από το σπίτι της. Αυτή η βροχή θα καταστρέψει τους άγριους νάρκισσους, μουρμούρισε σε κάποια στιγμή η Μπέττυ. Κόμμα, σήμερα ο Τζώρτζ ήθελε να τους ζωγραφίσουν. 'Ακόμη ελπίζει ότι θα καταφέρει να ζωγραφίσει ένα άριστο έργο; ούτως ειρυνικά η Κλάρα. Μιά μέρα θα το κατορθώσει, απάντησε η Μπέττυ σταθερά. — Τό εύχομαι, αλλά δεν τό πιστεύω. 'Η καυμένη ή Μαρού! Δε θα μπορούσε να καταλάβω ποτέ πως αποφάσισε να παντρευτεί έναν άπένταρο ζωγράφο και ακόμη περισσότερο δε θα μπορούσε να καταλάβω πως ο μπαμπάς έδωσε την συγκατάθεσή του σ' αυτό τό γάμο. — Μα ή οικογένειά του Τζώρτζ άνήκει στην ίδια κοινωνική τάξη με τη δική μας. — Βλέπω ότι τόν υπερασπίζεσαι πολύ αυτό τον κύριο. 'Όπωσδήποτε πρόσθεσε να μην ακολουθήσης τό παράδειγμα της Μαρού. Θα πέθανε από ντροπή αν και οι δύο αδελφές μου έκαναν ανάρμοστους γάμους. — Μα ο γάμος της Μαρού δεν είναι ανάρμοστος. — Δεν είναι; Και τί της έδωσε σε παρακαλώ ο Τζώρτζ σ' αυτά τα τρία χρόνια εκτός από φτώχεια, άδελφαιότητα και χρέη; — Της έδωσε και δυό υπέροχα παιδιά. — Τα παιδιά θα μπορούσε να τ' αποκτήσει και μ' έναν άλλο. 'Όπωσδήποτε είμαι βέβαιη ότι έσύ θα κρατήσης ψηλά τό όνομα της οικογενείας. 'Έχεις κανέναν ύπ' όψη σου; — Όχι... κανένα, απάντησε ή Μπέττυ ταραγμένη. — Τό ύφος σου λέει τό αντίθετο. παρατήρησε ή Κλάρα, οίχνοντας στην αδελφή της μία ανήσυχη ματιά. 'Ελπίζω να μην πρόκειται για τό Μάικ Σούτον. Για την οικογένειά μας θα ήταν ένας γαμπρός ακόμη πιο άκατάλληλος από τόν Τζώρτζ. — Άκουσε, Κλάρα, είπε ή Μπέττυ με φωνή παραξένα αποφασιστική, σταματώντας στη μέση του δρόμου. 'Εγώ όταν θα παντρευτώ, θ' άκούσω τη φωνή της καρδιάς μου. — Έν τάξει, αδελφούλα, απάντησε ή Κλάρα ειρωνικά, σηκώνοντας τους ώμους. Καταλαβαίνω, θέλεις να μου πής ότι μόλις έφτασα, άρχισα άμέσως να γκρινιάζω. Μα έγω σ' αγαπώ και θέλω να σε δω ευτυχισμένη. — Τό καταλαβαίνω, απάντησε ή Μπέττυ συννεφιασμένη, μα έσύ Κλάρα, έχεις παράξενες ιδέες για την ευτυχία. *

Τό επόμενο πρωί ή Κλάρα, που είχε βγή άπό τό σπίτι για να κάνει μία βόλτα στη μικρή πόλη, συνάντησε τόν Μάικ Σούτον και τόν πλησίασε αποφασιστικά. — Ω γειά σου Κλάρα, της είπε εκείνος με χαρούμενη έκπληξη. Θα σου φαίνεται παράξενη ή γαλήνη που ξαναβρίσκεσαι έδώ ύστερα από ένα χρόνο που έμεινες στο Λονδίνο... — Δε σε σταμάτησα να μιλήσουμε γι' αυτά Μάικ, απάντησε ψυχρά ή Κλάρα. 'Ηθελα μόνο να σου ζητήσω να μείνεις μακριά από την Μπέττυ, δεν είναι για σένα. — Α ναι; Έκανε ο νέος παίρνοντας ξαφνικά ένα ύφος άμυντικό. Και γιατί παρακαλώ; — Δεν ξέρω πως βρίσκες τό θάρρος να κάνεις μία τέτοια ερώτηση. 'Εχοιμε κι' έλας στην οικογένειά έναν άδέχαρο ζωγράφο, δε μας χρειάζεται να άποκτήσουμε κι' έναν άλκοολικό. 'Ο νέος έγινε κατάχλωμος. — Τό γεγονός ότι στα δεκαοχτώ μου χρόνια βρέθηκα μία φορά μεθυσμένος μαζί με μερικά άλλα παιδιά της ηλικίας μου, δε σημαίνει ότι είμαι άλκοολικός Κλάρα. Τώρα είμαι πιο ώριμος και πιο λογικός και έχω μία πολύ καλή δουλειά στην άσφαλιστική εταιρεία Ρόιμινσον. 'Αν θέλεις μάλιστα να μάθης, αυτή τη δουλειά μου τη βρήκε ο πατέρας σου. — 'Ο πατέρας μου; Θέλεις να πής ότι έπαιδοιμάζει τό γάμο μου με την Μπέττυ; — Δεν τό συζητήσαμε ακόμη αυτό, μα ό-

πωσδήποτε δε μας άπαγορεύει να κάνουμε συντροφιά. — Και ή μητέρα μου τί λέει; — 'Η μητέρα σου φαίνεται να με βοήσκει συμπαθητικά. 'Όπως βλέπεις Κλάρα τα πράγματα είναι διαφορετικά απ' ό,τι τα φαντάζεσαι έσύ και νομίζω... ότι άντί να άνισχυής για τό λάθος των άλλων, θα έκανες καλύτερα να καθήσης να συλλογιστής λίγο τα δικά σου. 'Η μήπως θέλεις να πής ότι δεν ήταν λάθος που άφισες τόν Ρίτσαρντ πριν ένα χρόνο να φύγει μόνος για την Αυστραλία παρ' όλο που τόν άγαπούσες;... — 'Η Κλάρα τόν διέκοψε με μία χειρονομία. — Δε μου χρειάζονται συμβουλές από άτομα σαν κι' έσένα, είπε περιφρονητικά. 'Εγώ ξέρω πολύ καλά εκείνο που ζητώ από τη ζωή. 'Απομακρύνθηκε με βιαστικό βήμα. Τα λόγια που της είχε πη ή Μάικ για τόν Ρίτσαρντ την είχαν άναστατώσει λίγο. 'Ηταν άληθεια. 'Ο Ρίτσαρντ κι' αυτή άγαπιόντουσαν από παιδιά και τό μέλλον τους φαινόταν σίγουρο και άσφαλισμένο όπως ακριβώς τό ήθελε ή Κλάρα. 'Ο Ρίτσαρντ ήταν γνιός ενός πλούσιου βιομηχάνου και σπουδάζε στη βιομηχανική σχολή. Τότερα, όμως, ξαφνικά ο πατέρας του Ρίτσαρντ είχε καταστραφή και πέθανε από συγκοπή. 'Ετσι ο νέος άναγκάστηκε να εγκαταλείψει τις σπουδές του και να φύγει για την Αυστραλία όπου κάποιος θείος του, άδελφός της μητέρας του, είχε μία μικρή επιχείρηση. Πριν να φύγει παρακάλεσε την Κλάρα να πάη μαζί του. — 'Η ζωή μας θα είναι ίσως λίγο σκληρή τουλάχιστον στην άρχή, της είπε, μα τό σημαντικό είναι ότι θα είμαστε μαζί Κλάρα. Μα εκείνη άρνήθηκε να τόν ακολουθήσει.

— Δε μπορώ, Ρίτσαρντ, του απάντησε με μάτια γεμάτα δάκρυα. σ' αγαπώ, μα έγω τη ζωή μας, την ευτυχία μας την ελα δνειρευτή διαφορετικά. Τώρα άλλαξαν όλα... Κι' έτσι τόν είχε αφήσει να φύγει μόνος. Βυθισμένη στις σκέψεις της ή Κλάρα, βρέθηκε χωρίς να τό καταλάβη μπροστά στο σπίτι της Μαρού και αποφάσισε να άνεβη για λίγο, παρ' όλο που ήταν ακόμη πολύ πρωί. Μέσα της είχε την κρυφή ελπίδα ότι θα εύρισκε τη μεγαλύτερη αδελφή της άπογοιτευμένη και πικρά μετανοιομένη για εκείνον τόν άπερίσκεπο γάμο της με τόν άπένταρο ζωγράφο. Με μεγάλη της έκπληξη, όμως, βρήκε τη Μαρού πιο χαριτωμένη από ποτέ. Τό πρόσωπό της έλαμπε από μία ήρεμη χαρά. 'Όσο για τα δυό παιδιά της, ή Κλάρα τα βρήκε τόσο όμορφα που δε μπόρεσε να μην νιώσει κάποια ζήλεια. — 'Ο Τζώρτζ είναι έξω, είπε ή Μαρού ενώ έβαζε την αδελφή της να καθήση στη μοναδική διαθέσιμη πολυθρόνα. Πήγε να έξοικονομήσει μερικά τρόφιμα για σήμερα. 'Ω όχι, δεν πήγε να τά κλέψη, πρόσθεσε γελώντας καθώς είδε την έκπληξη, που είχε ζωγραφιστή στο πρόσωπο της αδελφής της. 'Ανάμεσα σ' αυτόν και στον πάντοπώλη, που βοήσκει στη γυνία έγινε μία συμφωνία. 'Ο Τζώρτζ θα φτιάξει τα πορτογάτα της γυναίκας και των παιδιών του κι' εκείνος θα μάς προμηθεύει τρόφιμα. — Και είσαι εύχαιιστημένη να ζής έτσι, έξασφαλίζοντας φαγητό για σήμερα, χωρίς να ξέρεις τί θα συμβη αύριο; ούτως ειρυνικά η Κλάρα. — Είμαι πραγματικά ένθουσιασμένη απ' αυτή τη ζωή, φώναξε ή Μαρού, όλα μου φαίνονται ωραία και εύκολα άφου έχω κοντά μου τόν Τζώρτζ. Τό ξέρεις ότι πέρασα νύχτες και νύχτες χωρίς να κλείσω μάτι μέχρι ν' αποφασίσω ή Τζώρτζ να ζητήσει τό χέρι μου από τό μπαμπά; 'Ακόμη και σήμερα άνασταίμαι πως έγινε να διαλέξω έμένα ανάμεσα στις τόσες κοπέλλες που τού έδειχναν την πορτογαλί του. — Έγινε επειδή με μάγεψες από την ποώτη στιγμή που σε αντίκρισα άγάπη μου, ακού-

ΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

— 'Ο Ρίτσαρντ πριν φύγει, παρακάλεσε την Κλάρα να πάη μαζί του...

στης ή ζεστή και εύθυμη φωνή του Τζώρτζ από την πόρτα. >Καλώς ήρθες Κλάρα, πρόσθεσε πηγαίνοντας κοντά στην κοινιάδα του. Τό ξέρεις ότι μας έλειψες πολύ; — 'Η Κλάρα ένοιωσε την έπιθυμία να του άπαντήσει άσχημα, μα συγκρατήθηκε και άρκέστηκε να πη μόνον: — 'Η Μαρού φαίνεται κουρασμένη, νομίζω ότι έχει ανάγκη από λίγη άνάπαυσι. — 'Ο Τζώρτζ χτύπησε τό μέτωπό του με τό άριστο του χέρι, λερωμένο από λάδια και χρώματα. — Έχεις δίκιο, φώναξε, ή μικρή μου Μαρού είναι κουρασμένη κι' έγω είμαι ένα τέρας που δεν τό κατάλαβα. Αυτό τό χρόνο, λοιπόν, δεν έχει άλλο παιδί κι' έτσι θα μπόρεσουμε να πάμε στη Ρώμη και στη Βενετία να χαρούμε τόν ήλιο. — Και με τί λεφτά θα κάνουμε αυτό τό ταξίδι; ούτως ειρυνικά ή Μαρού γελώντας. Και ποιος θα προσέη τη παιδιά; — Για τό λεφτά θα πουλήσω δυό πίνακες, όσο για τό παιδιά θα τά πάρουμε μαζί μας, απάντησε ή Τζώρτζ. — 'Η Μαρού έτρεξε κοντά του και τύλιξε τό χέρι της στο λαιμό του. — 'Ω Τζώρτζ! Τί υπέροχος ήλιος είσαι! Μα έγω γι' αυτό σ' αγαπώ τρελλά, τό ξέρεις; — 'Η Κλάρα που λίγα λεπτά άργότερα κατέβηκε τις σκάλες εκείνου του σπιτιού ήταν πολύ διαφορετική από την Κλάρα που είχε άνεβη. Τί υπέροχη ευτυχία ήταν εκείνη, που έλαμπε στα μάτια της Μαρού! Και όμως θα έπρεπε να αντιμετώπιζε πολλές δύσκολες οικονομικές στιγμές μα αυτό δε φαινόταν να έχει σημασία. <'Όλα μου φαίνονται ωραία και εύκολα άφου είμαι κοντά στον Τζώρτζ> είχε πη. Πόσο έμοιαζαν αυτά τά λόγια μ' εκείνα που της είχε ή Ρίτσαρντ πριν ένα χρόνο όταν την παρακαλούσε να τόν ακολουθήσει. — Στην άρχή ίσως ή ζωή να είναι κάπως δύσκολη, Κλάρα, μα όλα θα φαίνονται εύκολα και όμορφα άφου θα είμαστε μαζί. — 'Η Κλάρα ένοιωσε την καρδιά της να σφίγεται όδυνηρά και τό μάτια της να γεμίζουν δάκρυα. Σ' αυτήν άρεσαν πάντα τά τακτοποιημένα, τά σίγουρα πράγματα. Νόμιζε ότι μόνο στη σιγουριά μπορεί να βασιστή ή ευτυχία, μα τώρα καταλάβαινε ότι δεν ήταν έτσι. Καταλάβαινε ότι ή ευτυχία φωλιάζει μονάχα μέσα στις καρδιές, όπου καίει ή φλόγα μίας άληθινής άγάπης. Μα και μέσα στη δική της καρδιά έκαιγε μία τέτοια φλόγα, που είχε προσπαθήσει να τη σκεπάσει με τη σάχη της λογικής. Τώρα καταλάβαινε ότι είχε κάνει λάθος, τώρα πού... ήταν ίσως πολύ άργά. — Δεσποινίς Κλάρα... Στροφήκε ξαφνιασμένη και είδε τόν ταχυδρόμο να τρέχει προς τό μέρος της. — Καλώς ήρθατε, δεσποινίς Κλάρα, είπε εκείνος, όταν έφτασε κοντά της, έχω ένα γράμμα για σας. Μία και σάς συνάντησα θα σας τό δώσω έδώ για να μην άνεβώ μέχρι τη βίλλα. Έφασε τη μεγάλη τσάντα του, της έδωσε τό γράμμα, την χαϊρέτησε και άπομακρύνθηκε. — 'Η Κλάρα έρριξε μία ματιά στο φάκελλο και ή καρδιά της σκίστηκε μέσα στο στήθος της. Τό γράμμα ήταν από την Αυστραλία. Τό άνοιξε με χέρια που έτρεμαν και με μάτια θολωμένα από δάκρυα άρχισε να διαβάει: <'Αγαπημένη Κλάρα, έχει περάσει ένας χρόνος από τότε που έφυγα, μα δε μπόρεσα να σε ξεχάσω. Σ' αγαπώ, Κλάρα, έχω ανάγκη από σένα. 'Εδώ ή ζωή είναι σκληρή μα έχει και τις εύχαιστες πλευρές της. Αν μ' αγαπάς κι' έσύ ακόμη μικρή μου Κλάρα, άφισε κατά μέρος τούς δισταγμούς και τη λογική και έλα να ζήσης κοντά μου. Έλα με τό πρώτο άεροπλάνο, άγάπη μου...> — 'Η Κλάρα δε στάθηκε να διαβάσει περισσότερα. Έβαλε τό γράμμα στην τσέπη της και άνέβηκε τρέχοντας σχεδόν τό πιο σύντομο μονοπάτι, που ώδηγούσε στη βίλλα. Σέ λίγο μπήκε σά σίφοντας στο δωμάτιό της και άρχισε να οίχνη επάνω στο κρεβάτι όλα τά φορέματα, που είχε τακτοποιήσει την προηγούμενη μέρα στη ντουλάπα. — Τί κάνεις εκεί; ούτως ειρυνικά ή Μπέττυ, μπαίνοντας στο δωμάτιο. — Αυτό που κάνετε όλες απάντησε ή Κλάρα γελώντας. Άκολουθώ τη φωνή της καρδιάς μου και ή καρδιά μου μου λέει να φύγω για την Αυστραλία με τό πρώτο άεροπλάνο. Πηγαίνω να παντρευτώ τόν Ρίτσαρντ, πρόσθεσε άργά με βλέμμα όνειροπόλο. Είμαι σίγουρη ότι κοντά του με περιμένει ή ευτυχία.

ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΕΤΕ

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΣΑΣ

Ένας χιουμοριστικός οδηγός
για τους σωφέρ

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ένα καινούργιο αυτοκίνητο, που λάμπει σαν καθρέφτης. Η αντιπροσώπειά σας έδωσε εγγύηση για 5 χρόνια — άς πούμε. Εσείς όμως τόχετε βάλει πείσμα να τη διαψεύσετε και... να ξεχαρβαλώσετε το άραιο αμάσι σας όσο το δυνατόν πιο γρήγορα! Άλ- λωστε, σκέπτεσθε πως έτσι θα πά- ρετε άλλο, πριν προλάβετε να βα- ρεθίτε το πρώτο... Ε, λοιπόν, δεν είναι δύσκολο να τα καταφέρετε!

Καθώς μπαίνετε μέσα, χτυπήστε δυνατά την πόρτα του στον τοίχο του γκαράζ. Άν φοράτε παπούτσια με πρόκες, τρίψτε τα πάνω στο μαρμαί. Έτσι, θα ξεφύση η μπο- γιά σε διάφορα μέρη όπου το μέ- ταλλο θ' άρχισι να σκουριάζη. Άφου καθίσατε στο βολάν, πα- τήσατε τη μίζα. Κι' εξακολουθήσα- τε την πατάτε συνεχώς, χωρίς να περιμένετε να όητε αν πήρε μπροστά η μηχανή. Με τον τρόπο αυτό, θα φαγωθούν γρήγορα μερικά δόντια του γραναζιού της.

Κλείσατε στο μεταξύ τόν αέρα; Μή τόν ξαναοίσετε. Το πολύ πλού- σιο σε βενζίνη μίγμα του καμπτρα- τέρ θα κάψη γρήγορα το λεπτό στρώμα λαδιού, που σκεπάζει τα τοιχώματα των κυλινδρών. Κάμψα- ταξείδια με τόν αέρα κλειστό, κι' η μηχανή σας θα σας αποχαίρει- τη...!

Σωφάρετε όσο το δυνατόν συχνό- τερα με κρύα τη μηχανή. Κάνετε πολλές μικρές διαδρομές — στα μαγαζιά, στο σταθμό, στο σχολείο. Έτσι, δε θα προλαβαίνει κάθε φορά η μηχανή να ζεσταθή στη θερμοκρα- σία που χρειάζεται για την κανο- νική λειτουργία της. Σας είπαν από την αντιπροσώπεια να μην τρέψετε περισσότερο από 50—55 χιλιόμε- τρα την ώρα, στα πρώτα 1000 χι- λόμετρα, γιατί είναι καινούργια και άμεταχειρίστη η μηχανή. Μην τούς ακούτε! Πατάτε ως κάτω το γκάσι. Καί, καθώς παίρνετε τις στροφές με 120, σκεφθήτε μ' εύχα- ριστική την καταστροφή που παθαί- νουν τα σφίχτα εξαρτήματα της μη- χανής...

Στο μεταξύ, τ' άλλο πόδι σας θ' άκουμπάει έλαφρά στο ντεμπρα- ζί και θα το πατάη λίγο. Είναι ό γρηγορώτερος και άπλουστερος τρό- πος για να φαγωθούν οι δίσκοι του.

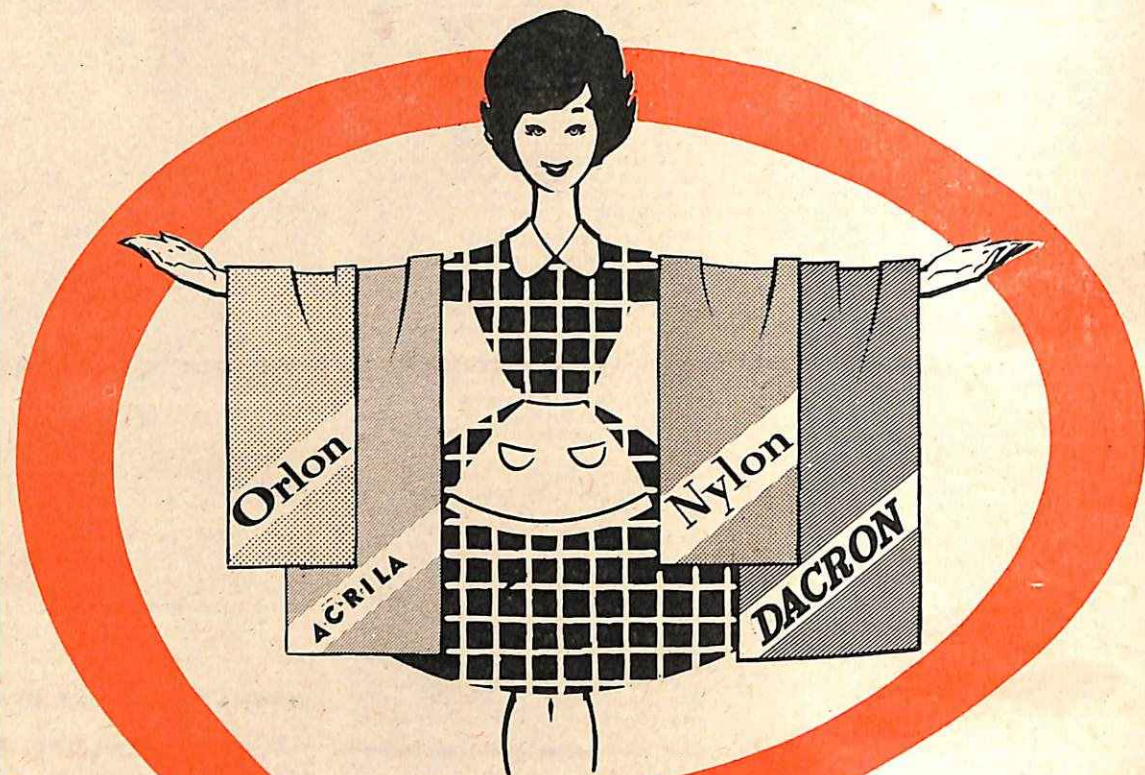
Κι' όταν πρόκειται ν' αλλάξετε ταχύτητα, μή πατήσατε καλά ντεμ- πραζιά, για να άπολαύσατε το όλε- θριο στρίγγλισμα τών γραναζιών.

Έ, καλά τα πήγατε μέχρι τώρα... Μά δεν είναι τόσο εύκολο να κα- ταστρέψετε έν' αυτοκίνητο. Είναι μια τέχνη, που άπαιτεί πολλή πείρα και έπιδεξιότητα.

Συνηθίστε να σωφάρετε άσάικικα. Αύξάνετε άπτότομα την ταχύτητα. Καί μην υπολογίζετε από πριν τούς κινδύνους, αλλά περιμένετε να φτά- σετε πολύ κοντά τούς και τότε μόν- ο πατήσατε ξαφνικά φρένο. Δέ μπο- ρείτε να φανταστήτε πόσο γρήγορα θα φαγωθούν έτσι τα φρένα σας, άλ- λά και τα λάστιχα σας!

Όταν άνάψη το πράσινο φώς, στίς διασταυρώσεις, ξεκινάτε σαν πυρραυλος. Θά μείνι έτσι λίγο κα- ρυτσούκ άπ' τα λάστιχα τών τροχών πάνω στην άσφαλτο. Βρήκατε ξαφνικά ένά έμπόδιο μπροστά σας; Μή φρενάρετε. Άλ- λά, ενώ τρέχετε με 110, βάλτε δεύ- τερη ταχύτητα κι' άνασηκώσατε άπό- τομα το πόδι σας άπ' το ντεμπρα- ζιά. Με το τράνταγμα, καμψίτε να χτυπήσατε πάνω στο παμπρίκι. Πάντως όμως, δε θα πάθη τόσο ζη- μιά το κεφάλι σας, όσο θα έκουρα-

ΕΙΔΙΚΗ ΓΙΑ ORLON - DACRON - ACRILAN - NAYLON !...

1016

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΛΥΘΗΚΕ !..

Η ΝΕΑ ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ
ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΠΡΟΪΟΝ:

- ΕΙΔΙΚΗ ΓΙΑ ORLON-DACRON-ACRILAN, ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΓΙΑ ΝΑΥΛΟΝ ΚΙΤΡΙΝΙΣΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΥΚΑΙΡΙΑ.
- ΔΕΝ ΠΕΡΙΧΕΙ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ ΚΑΥΣΤΙΚΗΣ ΣΟΔΑΣ...
- ΤΗΝ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΑΦΟΒΑ.
- ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΓΙΑΤΙ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ ΣΕ ΜΙΚΡΕΣ ΠΟΣΟΤΗΤΕΣ.

Η ΝΕΑ ΧΛΩΡΙΝΗ ΡΑΦΙΝΕ
ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΣΤΑ ΤΕΛΕΙΩΤΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ.

Νέα Χλωρίνη Ραφινέ ΧΩΡΙΣ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ ΚΑΥΣΤΙΚΗΣ ΣΟΔΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ:

- ΤΟ ΜΠΟΥΚΑΛΙ ΑΠΟ ΜΠΛΕ ΕΓΙΝΕ ΑΣΠΡΟ
- ΤΟ ΝΕΟ ΣΧΗΜΑ ΤΟΥ ΛΑΙΜΟΥ ΕΜΠΟΔΙΖΕΙ ΤΟ ΞΕΧΕΙΛΙΣΜΑ.
- Η ΝΕΑ ΕΤΙΚΕΤΤΑ ΦΕΡΕΙ ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟ Χ
- ΓΡΑΦΕΙ ΕΜΦΑΝΩΣ Τ' ΡΑΦΙΝΕ...

στούν τα μέταλλα των ταχυτήτων, των ήμιαξόνων και του κεντρικού άξονος.

Γιά να δείξετε στους φίλους σας τί αξίζει τ' αυτοκίνητό σας, φτάσατε ως την άρχη ενός άπότομου άνήφο- ρου, τρέχοντας με 30 χιλιόμετρα μόνον, και συνεχίσατε έτσι ως την κο- ρυφή, χωρίς ν' αλλάξετε ταχύτητα. Το μωτέρ σας θα στενάξη, θα βογ- γήση... και θα άση 2.000 χιλιόμε- τρα από τη ζωή του.

Δέν άκούουν όμως αυτά μονάχα. Πρέπ... ης να παραμελήσατε τη συντήρησι του αυτοκινήτου σας. Πρώτα-πρώτα, κάνετε οικονομία στο λάδι. Μην κυττάζετε ποτέ το δείκτη του, άλλ' εξακολουθήσατε να σωφάρετε όποιο να στεγνώση η μη-

χανή. Κι' αν άκόμη δέν καταφέρετε τίποτα έτσι, γιατί δέν καίει πολύ λάδι η μηχανή σας, καταργήσατε την αντικατάστασί του κάθε τόσο με καινούργιο. Το πολυμεταχειρισμένο λάδι περιέχει νερό, πετρέλαιο και ψηλή σκόνη μετάλλου. Όλ' αυτά θα «φάνε» σιγά-σιγά τη μηχανή, ά- κόμη κι' όταν τ' αυτοκίνητο βρίσκε- ται άκίνητο στο γκαράζ.

Άκόμα μεγαλύτερη θα γίνι αυτή η φθορά, αν άδιαφορήσατε για το καθαρίσμα των φίλτρων του λαδιού και του άέρος.

Φυσικά, δε θα έλέγχατε κάθε τό- σο τη βαλβολίνη του διαφορικού και του σανιμιάν. Πρέπει να καταστρα- φούν κι' αυτά, όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Ένας καλός τρόπος για να φθεί- ρετε τα λάστιχα, είναι να τα χτυ- πάτε στα πεζοδρόμια. Μπορεί άκό- μα και να σπάσουν τα λινά τους έ- τσι. Φυσικά, υπάρχει τότε κίνδυνος να κλατάρουν ξαφνικά τα λάστιχα, καθώς τρέχετε με μεγάλη ταχύτητα, και ν' άναποδογυριστή τ' αυτοκίνη- το. Αυτό όμως είναι άλλη ιστορία...

Τέλος, μή καθαρίζετε ποτέ τ' αυ- τοκίνητό σας, χρησιμοποιήστε άκα- τάλληλο νούμερο λαδιού, τρίβετε τα χρώμα με μια κοινή άλοιφή για τα μέταλλα, μή συμπληρώνετε κάθε τό- σο τα ύγρα της μπαταρίας... Καί θα πετύχετε γρήγορα το σκοπό σας: να καταντήση το αμάσι σας έτσι, που να μην το παίρνη ούτε ό παλ- α- τής!

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Σε μία φτωχική σοφίτα του Του- ρίνου μένουν ο Γκουίντο Ριόν, ή, ό- μορφη γυναίκα του Τζορτζίνα κι' η μικρή κορούλα τους Λίλλα. Βρίσκον- ται σε τραγική θέσι, γιατί ο Γκου- ίντο έχει μείνει δίχως δουλειά. Έπι- πλέον αρρωσταίνει ή Λίλλα, την κά- νει όμως καλά ένας γείτονας τών Ριόν, ό παλιατζής Βακέτι, ένας πε- ριέργος τύπος. Η Τζορτζίνα διαβά- ζει στην έφημερίδα ότι βρίσκεται στο Τουρίνο ό πλουσιώτατος Όσκαρ Μόργκαν, ένας παιδικός φίλος του Γκουίντο. Συνιστάει λοιπόν στον άντρα της να πάν να τόν βρῇ και να ζητήση τη βοήθειά του. Άλλοτε ήταν πολύ συνδεδεμένοι, οι δύο τους, και μάλιστα ο Γκουίντο είχε πάρει τό μέρος του Όσκαρ, όταν τόν κα- τηγόρησε ή κοινή γνώμη για πα- τροκτόνο και βιαστή μιας κοπέλλας. Τώρα ο Όσκαρ δείχνει γαρά, όταν παρουσιάζεται ο Γκουίντο στο μέ- γαρό του, και τού ύπόσχεται να τόν βοηθήση. Ο Γκουίντο τού διηγείται πως γνώρισε τη Τζορτζίνα, που ή- ταν κόρη του κόμητος Τζόγια, την αγάπησε, την έκλεψε και την παν- τρεύτηκε, γιατί ό πατέρας της δέν ήθελε να τού τη δώση, έχοντας ύπ- όψι του κάποιον άλλο γαμπρό. Ο Όσκαρ φαίνεται να ταραίζεται άπ' αυτή την ιστορία. Άφου όμως παν- τρεύτηκαν οι δύο έρωτευμένοι, ό κό- μης Τζόγια τούς κυνήγησε άλύπητα.

Ο Όσκαρ χαμογέ- λασε κρύα. — Στοιχηματίζω πως είχε βάλει το δαχτυλάκι του ό πεθερός σου! έιπε.

— Τό μάντεψες! Μή υπονών- τας να επιβάλι τη θέλησί του στην κόρη του, κατάλαβε καλά πως μόνο ή φτώχεια κι' ή άπελ- πσία θα ήταν δυνατό να μάς χωρίσουν. Καί μάς κυνήγησε ά- λύπητα... Δέ σκέφθηκε πως υπο- ρούσε να μάς σπρώξ η άπελπί- σία σε καμμία τρέλλα... να, ό- πως άπόψε, που μόν πρότεινε ή γυναίκα μου να πεθάνουμε μα- ζι, για να λυπηθί τουλάχιστον ό πατέρας της τό άθώο παιδί μας!

— Εξεγέρθηκα σ' αυτή την πρό- τασί του. Ν' άφισα την κόρη μου στο σκληρό, στον κακό εκείνο άν- θρωπο; Ποτέ! Καλύτερα να πε- θάνουμε κι' οι τρεις άπ' την πείνα!

— Άφου περιπλανήθηκα άπό τό- πο σε τόπο, έφτασα στο Τουρί- νο, κι' έδώ πούλησα σιγά-σιγά ό,τι κι' αν είχα, για να καταφέ- ρω να ζήσω με τη γυναίκα μου και τό παιδί μου, σε μια άθλια σοφίτα. Έδώ και δεκαπέντε μέ- ρες, είχα πάει μοιητευμένος σε κάποιον έπιπλοποιείο, μα έκλεισε, για την κακή μου τύχη, κι' άπό τότε πασχίζω τού κάκου να βρώ μια δουλειά. Σήμερα είχα δια- βάσει στην έφημερίδα πως ζητού- σαν κάπου λογιστή και πήγα ά- μέσως. Μα με είχε προλάβει άλ- λος.

— Όταν γύρισα στο σπίτι μου άπελπισμένος, ή Τζορτζίνα μού θύμισε τ' όνειρό σου και μούδω- σε να διαβάσω μια είδησι στη έφημερίδα, που μιλούσε για σε- να! Πώς να σου περιγράψω τη χαρά μου, την εύτυχία μου... Τώρα δε φοβάμαι πια τίποτα! Με

ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΠΙΔΑ

τη βοήθειά σου, θα ξαναβρώ την έμπιστοσύνη μου στη ζωή κι' ή οικογένειά μου θα σου χρωστά ή άπέραντη εύγνωμοσύνη!

Σκούπισε τα δάκρυά του, έπι- σε τό χέρι τού φίλου του και τό- φερε στα χείλη του. Ο Όσκαρ τόν άφισε. Είχε πάρει ώστόσο ένα παράξενο, άσηρημένο ύφος.

— Ναί, θα φροντίσω για σε- να... πρόφερε άργά, συνοδεύον- τας τά λόγια του μ' ένα χαμό- γελο. Πρώτα όμως πρέτει να μ' άκούσης... γιατί σε χρειάζομαι!

— Είμαι στη διάθεσί σου! Κά- νε με ό,τι θέλεις.

Ο Όσκαρ χαμογέλασε πάλι. Ξαναγέμισε τό ποτήρι τού φίλου του, ήπιε κι' αυτός λίγο και εί- πε, με φωνή ύπόκωψη, σ' ν' ά- νέβαινε άπ' τα βάθη μιας άδύσ- σου:

— Με βλέπεις πλούσιο, ίσχυ- ρό, τιμημένο, με πολλούς φίλους, και με νομίζεις εύτυχισμένο. Κι' όμως είμαι ό δυστυχέστερος άν- θρωπος! Σε ζηλεύω για την τύ- χη σου... κι' άς παρσπονίσαι έσύ γι' αυτήν! Καταλαβαίνεις τό λό- γο; Έχω γεννηθί κι' έγω με άν- θρώπινες έπιθυμίες, έχω δοκιμά- σει κι' έγω τόν ίλιγγο, τό με- θισι της αγάτης... Έχω όνει- ρευτή μια γυναίκα άποκλειστικά και για πάντα δική μου!

— Η πρώτη, που μού άναψε φλόγα στην καρδιά, με περιφρό- νησε, με κορόιδεψε. Νομίζω πως άκούω άκόμα τό ειρωνικό γέλιο της! Μα έσδυσε τραγικά στα κόκκινα χείλη της... γιατί έγω δέν είμαι άνθρωπος, που σκυβίε τό κεφάλι κι' άνέχεται τις προσβο- λές. Δέ συγχωρώ ούτε ξεγνώ. Χτυπάω άλύπητα, τσακίζω!

Ο Γκουίντο τόν κυττάζε με κα- τάπληξι. Τού φαίνονταν τόσο αλ- λαγμένος! Το πρόσωπό του ήταν κατάχλωμο, τά ματιά του άστρά- φτανε παράξενα.

— Η δεύτερη, συνέχισε με έ-

ξαψι ό Όσκαρ, προτίμησε άπό μένα έναν άλλο, που δε μπορού- σε να με φτάση στην άξία, ούτε στα πλούτη... Δέν την ήξερα πα- ρά από τη φωτογραφία της, αλλά την αγάπησα και την πόθησα σαν και την πρώτη. Κυνηγούσα άπελ- πισμένα την εύτυχία... Μα κι' α- τή τη φορά μού έξωυγε. Καί μά- λιστα δε μπορούσα να έκδικηθώ!

— Νομίζεις τώρα πως μπορούσα να σβύσω την έρωτική δίψα, που με τυραννάει, που μ' άπομακρύ- νει άπ' τη ζωή, που θάθελα ν' άκολουθήσω, και με σπρώχνει στη δυστυχία; Όχι! Μιά άλλη γυναι- κα, τρίτη, με σκλάβωσε πάλι με τη μοιραία γοητεία της. Μα εί- ναι άρραδωνιαστικά ένός φίλου μου! Θα μπορούσα να την παν- τρεύω, αν δέν ήταν αυτός έμ- ποδίο. Έ, λοιπόν, θέλω να τόν συντοίσω, με τη βοήθειά σου!

Ο Γκουίντο νόμιζε πως είχε τρελλαθί ξαφνικά ό Όσκαρ. Δέν είχε πια μπροστά του τόν καλό και ήσυχο άνθρωπο, που ήξερε — όπως τόν νομίζε τουλάχιστον. — Ε- σδυσε τώρα ή έλπίδα, που γεμί- ζε ποίν από λίγο την καρδιά του, κι' έδινε τη θέσι της στη θλίψι και τόν οίκτο.

— Με τη βοήθειά μου; έπα- νέλαβε μηχανικά. Δέ σε καταλα- βαίνω... Με κάνεις να φοβάμαι!

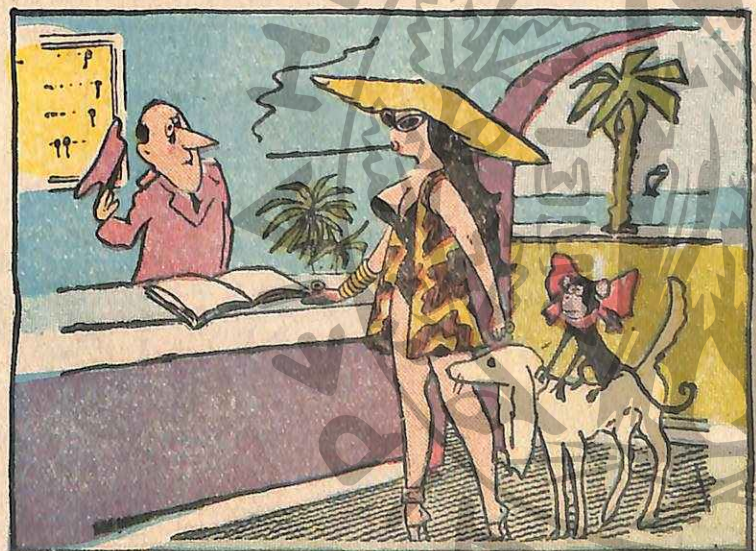
— Δέ μούλεγες να σε κάνω ό,τι θέλω; Άν σου ζητούσα, λοι- πόν, μια χάρι, άπ' την όποια να κρέμεται ή εύτυχία μου κι' ή έξα- σφάλισι της οικογενείας σου, θα μού άρνίσουν;

— Η ματιά τού Γκουίντο βόλωσε στη σκέψι της γυναίκας του και της κόρης του.

— Όχι, απάντησε με σταθε- ρή φωνή. Φτάνει να μη μού ζη- τήσης κάτι, που να θίγη την τι- μή μου!

— Όσκαρ γέλασε ειρωνικά.

— Μιλάς για τιμή, ενώ πεθαί- νεις της πείνας; φώναξε. Ξέρεις

Η ΓΟΗΣΙΑ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

— Περιττό να σας τονίσω πως είμαι έδώ ινδιάνο...!

τί είναι ή τιμή; Νάναι κανείς πλούσιος και να φυλάη τά προ- σχήματά... Ρώτασε όποιονδήπο- τε για μένα. Θά σου πούνε όλοι πως είμαι άνθρωπος με τιμή. Θα προσφέρουν με σεβασμό τ' ό- νομά μου, βγάζοντας τό καπέλ- λο τους... Πές μου θα κάνουν τό ίδιο και για σενα, αν ζητούσαν πληροφορίες άπ' τις επιχειρήσεις άπ' όπου σ' άπολύσανε, ή αν ρωτούσαν τόν κόμητα Ίντελ- μπράντο Τζόγια;

— Κι' όμως ή συνειδήσί σου δε σε τύπτει για τίποτα!

Ο Γκουίντο έσκυψε τό κεφάλι του, μούδιασμένος.

— Αυτό είν' αλήθεια, μουρ- μούρισε.

Ο Όσκαρ πρόσθεσε, ζωρό- τερα:

Δέ μούλεγες, άλλωστε, πως ήθελες να τιμωρήσης εκείνους, που σε ταπεινώσανε, που σε κατατρέ- ξανε, που σου κάνανε τόσο κα- κό; Έγώ σου προσφέρω τά μέσα!

Σηκώθηκε κι' άνοιξε μ' ένα κλειδάκι την πολυπορκη κλειδα- ριά της κάσας του. «Έπειτα φώ- ναξε κοντά του τό φίλο του και τουδείξε ένα σωρό χρεώγραφα και μετοχές και μια τσάντα γεμάτη χαρτονομίσματα, που βρίσκονταν μέσα στην κάσσα.

— Ήταν αλήθεια μεγάλος πειρα- σμός για έναν άνθρωπο άπέντα- ρο και πεινασμένο, σαν τό Γκουί- ντο!...

— Βλέπεις; τού είπε ό Ό- σκαρ. Ή τσάντα αυτή, μ' ό,τι έχει μέσα, θα γίνι δική σου, αν με βοηθήσης στο σχέδιό μου.

Τό αίμα χτυπούσε από μελίγ- για τού Γκουίντο. Έκανε ένα βή- μα πίσω κι' έπλωσε τά χέρια του, σ' να νάθελε να έορκισή κά- ποιον κίνδυνο.

— Καί ποιά είν' αυτό τό σχέ- διό σου; ρώτησε.

Ο Όσκαρ έσκυψε λίγο και ψιθύρισε ύπόκωφα:

— Σου τό είπα... Θέλω ν' ά- παλλαγώ από ένα αντίζηλο!... Γυ- ρεύτε τώρα ένα γραμματέα. Θά τού προτείνω έσένα. Θα φροντί- σης να κερδίσης την έμπιστοσύ- νη του. Καί, όταν οτάρη ή κα- τάλληλη στιγμή, θα σου δώσω ένα υποτιλάκι μ' ένα ύγρα, που φτάνουνε λίγες σταγόνες του για να πάω να μάς ένοχλή ένας έχ- θρος μας!

Ο Γκουίντο άνασκήρτασε και φώναξε με φόκη:

— Όχι, ποτέ!... Ποτέ!

— Άρνιέσαι;

— Είναι έγκλημα, αυτό που μού προτείνεις! Πώς σαντάσθη- κες, ό,τι θα τό δεχόμουν;

Ο Όσκαρ πήρε ύφος περιφρο- νητικό.

— Όταν ένας άνθρωπος έχη φτάσει στο δικό σου κατώφλι, έιπε, δε μπορεί να έχη τέτοιους ήθικους διαταγμούς. Άρνιέσαι να δεχθής μια ολοκληρή περιουσία, που θα μού τη ζητάς αύριο γο- νατιστός;

— Ποτέ, με τέτοιες συνθήκες!

Ο Όσκαρ φώνηκε πως είχε ξαναβρῇ την ηρεμία του.

— Τότε, λοιπόν, δέν-έχεις πια

καμιά δουλειά εδώ, είπε, παίρνοντας την τσάντα, για να την ξαναβάλει στη θέση της. Φύγε!

Ενας σκοτεινός πέπλος πέρασε μπροστά απ' τα μάτια του Γκουίντο.

— Δε θέλεις να με βοηθήσεις; φώναξε. Δε με λυπάσαι, έμένα, που σε υπερασπίστη πάντα;... ούτε τη γυναίκα μου, την κόρη μου, που με περιμένουνε μ' αγωνία, που πεθαίνουνε της πείνας;

— Ο Όσκαρ στράφηκε και τον κτύπησε με θυμό.

— Δέχεσαι την πρότασή μου; ρώτησε.

— Όχι, και πάλι όχι!... Δά-νευσέ μου τουλάχιστον ένα εκατοστάρδιο, σαν ανταλλάγμα για την άφορσισή, που σου δείξα πάντα, χωρίς να την αείζης! Δε μπορείς να μου το άρνησής, γιατί αλλιώς...

Χωρίς να το καταλάβει, ο Γκουίντο είχε πάρει μόνο απειλητικό. Ο Όσκαρ γέλασε κοροϊδευτικά.

— Τι μπορείς να μου κάνεις; φώναξε. Το καλό, που σου θέλω, φύγε από δω, όσο είναι ακόμα καιρός.

Ο πόνος, η ταπείνωση, η μανία, κάνανε τον Γκουίντο να χάσει την αυτοκυριαρχία του. Ένοιωσε το αίμα ν' ανεβαίνει στο κεφάλι του.

— Όχι, δε θα φύγω, παλιόν-θωπε, πριν έκδικηθώ! μούγκρισε.

Εδγαλε απ' την τσέπη του ένα μεγάλο σουγιά, τόν άνοιξε κι έω-μησε για να χτυπήσει τον Όσκαρ. Μά εκείνος το πρόβλεψε, άποφυγε το χτύπημα και συγχρό-νως χτύπησε το κουδούνι και φώ-ναξε άπελπισμένα:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Με σκοτώνουνε!

Μία τρομερή πάλη άρχισε ά-νάμεσα στον ξετρελαμένο Γκουίν-το, που προσπαθούσε να χτυπή-ση, και τον άλλο, που άμυνότα-νε μ' όλες τις δυνάμεις του.

Ισως δε θ' άντεχε για πολύ ο Όσκαρ, αν δεν τρέχανε να τον βοηθήσουν ο Πιέτρο, η Φραντσέ-σκα, ο θυρωρός κι' άλλοι υπηρέ-τες.

Αρπάξαν το Γκουίντο απ' το λαιμό, τον πέταξαν χάμω και τον δέσανε μ' ένα σκοινί, παρ' όλη την άγρια αντίστασή του.

Ο Όσκαρ ήταν έλαφρά πλη-γωμένος στα χέρια και στο πρό-σωπο. Έπεσε σε μία πολυθρόνα και τραύλισε, με τόνο που συγ-κίνησε όλους:

— Ήθελα να τον βοηθήσω... Άνοιξα την κάσσα κι' έδγαλα

την τσάντα με τὰ λεφτά μου. Αυτός μου επιτέθηκε τότε, για να με ληστέψει... Άν δεν προ-λάβάιναι, θα με σκότωνε. Θεέ μου! Κι' ήταν ο μοναδικός μου φίλος, που τον αγαπούσα τόσο!... Έγειρε το κεφάλι του κι' έ-κλεισε τα μάτια του, σά νάχε λι-ποθυμήσει...

Δ'.

Η Τζορτζίνα δεν κατάφερε να διώξει τὰ άσχημα προαισθημά-της. Μετανοίονε, που είχε μιλή-σει στον άντρα της για το φίλο του εκείνο, που την τρώαζε το μυστηριώδες παρελθόν του. Δεν πίστευε στην αθωότητά του. Έ-βλεπε με τη φαντασία της τὰ θύματα του — τον πατέρα και την κόρη — κι' άς μὴν τὰ ή-ξερε.

Εμεινε πολλή ώρα καθισμένη κοντά στην κούνια της μικρής, που κοιμόταν ήσυχα. Παρακολούθουσε με τη σκέψη της τόν άντρα της, στο σπίτι του Όσκαρ... Ήταν βέβαιος πώς θα το είχε βρή εύ-κολα, μία κι' ο φίλος του είχε γίνει πασίγνωστος. Φανταζότανε τη συνάντησή τών δυο τους, τὰ στοργικά λόγια τους, τη διήγησή όσων τους είχαν συνιδή από τότε που χωρίσανε...

Ωστόσο, ξαναγύριζαν έπιμονα στη μνήμη της τὰ λόγια του Γκουίντο:

«Τόν κατηγορήσαν πώς είχε προκαλέσει την καταδίκη ενός ά-θώου και πώς κακοποίησε την κόρη του, που πέθανε απ' τη ντροπή και την άπελπισία της...».

Τού κάκου προσπαθούσε να σκεφθί κάτι άλλο. Τού κάκου έ-λεγε δυνατά πώς δεν ήταν αλή-θεια, πώς ο καλός εκείνος άν-θρωπος, που τόσο αγαπούσε κι' έξυμνούσε ο Γκουίντο, είχε συκο-φαντηθή... Τὰ λόγια εκείνα άνη-κούσαν άλοένα μέσα στο μυα-λό της, διώχνοντας κάθε άλλη σκέψη της!

Κάθισε πάλι κοντά στην κού-νια, με τὰ χέρια δεμένα πάνω στα γόνατά της και το κεφάλι γυμμένο στο στήθος της. Κι' έ-μεινε έτσι, ακίνητη, σαν άγαλμα του πόνου...

Άκουσε δύο φορές νά βήχη ο γείτονάς της, ο Βακέτι, και να πηγαίνει έρχεται μέσα στη σοφίτα του. Ξέλησε μία στιγμή να τόν φωνάξει, να τόν ευχαριστήσει για ό,τι είχε κάνει για την κόρη της.

Η παρουσία του θα της έδινε κουράγιο, θάδιωνε τους φόβους της.

Μά ήξερε πώς ο Γκουίντο δεν ήθελε να μιλή με κανένα, όταν

έλειπε αυτός. Χρειάστηκε ν' άρ-ρωστήσει ή μικρή της, για ν' ά-ποφασίση να δεχτή τη βοήθεια του γείτονά τους.

Μπορούσε τάχα να του φανε-ρώσει ποιά ήταν, από που έρχό-τανε, ποιές θυσίες είχε κάνει για τόν άντρα, που αγαπούσε, για τόν πατέρα του παιδιού της;

— Ό, πόσο είχε τιμωρηθή γιατί έγκατάλειψε τους δικούς της! Υ-πόφερε, όσο είχε κάνει κι' εκεί-νους να υποφέρουν!

Ναί, μά εκείνοι είχαν φανή ά-σπλαχνιοι άπέναντι σ' αυτήν και στο Γκουίντο, κι' ίσως θέλανε τόν θάνατό τους!

— Όχι, δε θα τὸ πετύχουνε! είπε δυνατά. Θα παλέψω ως τὸ τέλος! Θέλω να ζήσω... θέλω να ευτυχίσουνε μία μέρα ο άντρας μου κι' ή μικρή μου Λίλλα.

Οι ώρες περνούσαν κι' ο Γκουί-ντο δὲ γύριζε. Η δυστυχισμένη γυναίκα άνατριχίαζε σύγκορμα κάθε τόσο κι' άλλοτε πάλι κατα-κοκκινίζει κι' άνέβαινε μία φωτιά στο κεφάλι της.

Η μικρή ζύπνησε. Κι' ή μη-τέρα της έδωσε άλλη μία γέ-κουτάκι απ' τὸ φάρμακο του γέ-ρου. Σε λίγα λεπτά, τὸ κοριτσά-κι είχε ξανακοιμηθή.

— Κοιμήσου... Κοιμήσου έσύ τουλάχιστον, άγγελοῦδι μου! τὸ ψιθύριζε ή Τζορτζίνα. Έγώ δὲ μπορώ νά βρῶ ήσυχία.

Η ταραχή της μεγάλωνε. Έ-ξω απ' αυτό, ένοιωθε σαν ένα σιδερένιο χέρι νά της σφιγγι τὸ στομάχι. Πεινούσε! Κι' ή άδυνα-μία της έρεθίζει άκόμα περισσό-τερο τὰ νεύρα της. Δεν άντεχε πιά να μείνι μονάχη. Πετάχτηκε πά-νω και χτύπησε τὸ λεπτό μεσό-τοιχο, που χώριζε τὸ δωμάτιό της απ' τὸν Βακέτι.

— Έρχομαι άμέσως! της φώ-ναξε ο γέρος παλιτζής.

Θέλησε μία στιγμή νά τὸ ά-παντήσει: «Όχι, όχι, δε χρειά-ζεται!... Με συγχωρήτε!». Άλλ', ο φόβος της νίκησε πάλι. Κι' ά-ποφάσισε ν' άνοίξη τὴν πόρτα.

Ο Βακέτι παρουσιάστηκε στο κατώφλι.

— Μήπως χειροτέρεψε ή μι-κρούλα; ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

— Όχι, όχι... τραύλισε ή Τζορτζίνα, κοκκινίζοντας. Έχω άνισχυγίσει γιατί δὲ γύρισε άκό-μα ο άντρας μου. Άκουσα πώς ήσαστε άκόμα ζώντιος και πήρα τὸ θάρρος νά σας ένοχλήσω...

— Πολύ καλά κάνετε, κυρία. Δεν κοιμάμαι ποτέ πριν απ' τὰ μεσάνυχτα. Άν θέλετε, θα σας κρατήσω συντροφιά, ώσπου νάρ-θῃ ο άντρας σας.

Η Τζορτζίνα έπεσε σε μία πο-

λυθρόνα, κλαίγοντας. Ο Βακέτι πήγε κοντά της και τὴ ρώτησε με συγκίνηση:

— Θεέ μου, τί έχετε, κυρία; Είσαυτε άδιάθετη; Φοβόσαστε για τόν άντρα σας; Μήπως θέλετε να πάω νά τόν βρῶ;... Έμπιστευθή-τε σέ μένα, κυρία. Δεν είμαι πα-ρά ένας φτωχός παλιτζής, αλλά μπορώ ίσως νά σας φανῶ χρησι-μος.

Η Τζορτζίνα άναστήκωσε τὸ κατώφλι πρόσωπό της.

— Σας χρωστάω τὴ ζωή του παιδιού μου, είπε. Πῶς νά μὴ σας έχω έμπιστοσύνη;... Δὲ άπρέπε νά κλαίω... μά νοιώθω ένα βάρος στην ψυχή μου!

— Μου επιτρέψετε νά πιάσω τὸ σφυγμό σας;... Σας είπα, εί-μαι λιγάκι γιάτρός...

Η Τζορτζίνα τούδωσε τὸ χέρι της. Εκείνος εξέτασε τὸ σφυγμό της και ζάρωσε τὰ φρύδια του.

— Είσαυτε πολύ άδύνατη, κυ-ρία, είπε. Αυτό επηρεάζει τὰ νευ-ρά σας... Περιμένετε μία στιγμή. Θα σας φέρω ένα φάρμακο, που θα σας κάνει καλό, θα σας τω-νώσει.

Η Τζορτζίνα περίμενε, καθου-χασμένη. Ο άνθρως άυτός της ένέπνεε άπόλυτη έμπιστοσύνη. Διέβασε στὸ πρόσωπό του τὴν καλwsήν και τὴν τιμιότητα. Η ματιά του ήταν γλυκειά, σαν παι-διάστικη.

Ο Βακέτι ξαναγύρισε, φέρνον-τας, πάνω σ' ένα δίσκο, ένα φυλ-τζάνι γάλα κι' ένα ποτηράκι μ' ένα χρυσόχρωμο υγρό. Τ' άφησε όλα πάνω στὸ τραπέζι και τὸ πρόσφερε τὸ ποτήρι στὴ νέα γυ-ναίκα, λέγοντάς της:

— Πίητε αυτό πρώτα, κι' έ-στερα τὸ γάλα. Θα νοιώσετε πο-λύ καλύτερα.

Εκείνη υπάκουσε. Καί, πραγ-ματικά, τὰ μάγουλά της ξαναπή-ραν τὸ φυσικό χρώμα τους και τὸ αίμα της άρχισε νά κυκλοφο-ρή ζωοότερα.

— Ό, ευχαριστῶ, ευχαριστῶ! φώναξε μ' εύγνωμοσύνη. Δεν ξε-ρώ πῶς νά σας άνταποδώσω τὴν τόσο καλwsήν σας...

— Μὴ μὲν μιλάτε για εύχα-ριστίες, αλλοιῶς θα θυμώσω! Σ' αυτό τόν κόσμο, είμαστε φτωγί-μοι για νά βοηθῶμε ο ένας τόν άλλο. Κι' ο μεγαλύτερος άνθρως-πισμός δὲ συναντάται στους πλού-σιους...

— Έχετε δίκιο, κύριε... Μά καθήστε, σας παρακαλώ!

— Ο γέρος κάθισε κι' άρχισε νά τὴ ρωτά μ' ενδιαφέρον για τὴ μικρή, για τὴν υγεία της. Εκεί-νη τὸν άπάντησε. Μά ήταν φανε-ρό πῶς ο νοῦς της βρισκόταν

άλλου, μακρῶς...

Στὸ τέλος, δὲ μπόρεσε πιά νά κρατηθῇ. Άναστήθηκε βαθυά και τραύλισε:

— Πῶς άργεί έτσι; Κι' όμως ξέρει πόσο άνισχυρό, όταν λειπῇ... Σας τὸ ξαναλέω, κυρία, αν θέλετε, μπορώ νά πάω νά τόν βρῶ.

— Θα δεχόμουν εύχαρίστως, αν ήξερα τὴ διεύθυνσι του φίλου του.

— Ά, πήγε σ' ένα φίλο του; — Μάλιστα, κύριε... Ίσως νά ξέρετε τ' όνομά του, γιατί πρό-κειται για ένα γνωστό φιάνθρω-πο, με μεγάλη θέσι στην κοινω-νία. Οί έφημερίδες έχουν γράφει τόσα και τόσα γι' αυτόν. Λέγε-ται Όσκαρ Μόργκαν.

Άν έφευγε κεραυνός μπροστά στα πόδια του Βακέτι, δὲ θαμπι-γε μία τέτοια τρομερή και άγρια φωνή...

— Άρπάξε απ' τὸ χέρι τὴ Τζορτζίνα και τὴ τσάφισε, σά νάθελε νά τὸ σπῇ.

— Όσκαρ Μόργκαν, είπατε; Αυτός είν' ο φίλος του άντρα σας; ρώτησε.

Υστερα έφερε τὸ χέρι στὸ μέ-τωπό του και πρόσθεσε, σά νά μιλούσε μόνος του:

— Μά βέβαια... τώρα θυμά-μαι... Ο άντρας σας λέγεται Γκουίντο Ριόν, δὲν είν' έτσι;

— Μάλιστα, κύριε. Μά με τρο-μάζετε...

Ναί, ο μικρός Γκουίντο, πρόσθεσε ο γέρος, σά νά μὴν την είχε άκούσει. Ο παιδικός του φίλος, ο εύπιστος, που τόν νόμι-ζε καλό και τίμιο... Καλός και τίμιος, ο Όσκαρ Μόργκαν!... Χά, χά! Άν ξέρανε... Κι' όμως πρέ-πει νά τόν άφίσω νά θριαμβεύσει, ν' άνεθῇ άκόμα ως τὸ τελευταίο σκαλοπάτι, για νά γκρεμιστῇ ύ-στερα πιδ σύγουρα κι' από πὸν ψηλά!

Η Τζορτζίνα τόν άκουγε με όρθάνοιχτα μάτια, μὴ μπορώντας νά καταλάβῃ τίποτα από τίς ά-συνδέτες έκείνες φράσεις του... Ίστώσο, ένοιωθε — σαν έπιβε-δαίωσι τών φόβων της — τὸ προ-αίσθημα κάποιος καταστροφής...

— Εξηγηθήτε! μουμύρισε, έπιτέλους. Έξηγηθήτε, λοιπόν! Θα με τρελλάνετε, μ' αυτά που λέτε...

Ο Βακέτι ξαναβρήκε τὴν αὐτο-κυριαρχία του. Έκανε μία χειρο-νομία, σά νάθελε νά πῇ: «Μπά, μὴ δινετε σημασία...». Και είπε δυνατά:

— Άν είναι στὸ σπίτι του κυ-ρίου Μόργκαν, θα τόν βρῶ... Πε-ριμένετε με. Όταν γυρίσω, θά-χετε τὴν εξήγησι, που γυρεύετε.

Και βγήκε τρέχοντας, χωρίς περιμένη άπάντησι.

Η Τζορτζίνα έμεινε πάλι μό-νη. Δεν είχε πιά δύναμι νά σκε-φθῇ. Τὴς φαινόταν πῶς έχανε τόν κόσμο, πῶς βρισκόταν στο κενό... Πόση ώρα πέρασε έτσι; Δὲ θα μπορούσε νά τὸ πῇ... Η Λίλλα κοιμόταν ήσυχα.

Ξαφνικά, άκούσε ν' άνοίξη ή πόρτα. Πετάχτηκε πάνω, νομίζον-τας πῶς γύριζε ο Γκουίντο.

Μά ήταν ο γέρος παλιτζής. Τὸ πρόσωπό του φαινόταν τόσο αλλοιωμένο, ὥστε ή νέα γυναίκα ένοιωσε νά τὴς κόβεται ή άνάσα.

— Λοιπόν;... Ο άντρας μου;... κατάφερε με πολύ κόπο νά μουρ-μουρίσει.

— Ο άντρας σας ζῇ και εί-ναι καλά, άπάντησε ο γέρος με στριγγι φωνή. Μά θα ήταν κα-λύτερα γι' αυτόν νάχε πεθάνει!

Η Τζορτζίνα ένοιωσε σά μία μαχαίρα στὴν καρδιά.

— Γιατί; φώναξε άπελπισμένα. Γιατί;...

— Τόν συλλάβαμε, για ληστεία και άπόπειρα φόνου! Ό, κάνει καλά τίς δουλειές του ο κύριος Όσκαρ!

Η Τζορτζίνα ὤρμησε πρὸς τὸ

γέρο, σαν τρελλή.

— Ο άντρας μου ληστής;... φονιάς;... Λέτε ψέματα!... ψέ-ματα! φώναξε άπειλητικά.

— Δεν τὸ λέω εγώ, αλλά ο Όσκαρ Μόργκαν.

— Αυτός;... Αυτός;... Ό, τὰ προαισθημάτά μου...

Κι' ή νέα γυναίκα ούρλιασε με μανία:

— Μά ποιός είναι λοιπόν αὐ-τός ο άνθρως; Μιλήστε... μιλή-στε... Έσείς φαινόσαστε νά τόν ξέρετε.

— Ναί, τόν ξέρω, άπάντησε ο γέρος, σκυθρωπός. Θέλετε νά μά-θετε ποιός είναι; Είν' ένας ύπο-κριτής, άτιμος, ικανός για τίς με-γαλύτερες παλιανθρωπιές... κι' ό-μως όλοι τόν εκτιμούνε, τόν σέ-δονται και τόν θεωρούνε άγιο! Δὲ μπορώ και τόν διηγθῶ τώρα τὴ ζωή του. Θα σας έκανε ν' άνατρι-χιάσετε. Μά, για νά σχηματίσετε μία ιδέα, σας φτάνει αυτό που έκανε στον άντρα σας, τόν παλιό του φίλο, τὸ μόνο που πίστευε στην καλwsήν του, τόν αγαπού-σε και τόν υπερασπίζε εναντίον όλων!

Η Τζορτζίνα έφερε τὰ χέρια της στὸ στόμα της, για νά μὴ φωνάξῃ.

— Και νάσαστε βέβαιη πῶς δὲ θα περιοριστῇ μονάχα σ' αυτόν, συνέχισε ο γέρος. Άύριο, θα εί-

ψαστε σείς τὸ έπόμενο θῦμα του. Υστερα θάρθῃ ή σειρά τὴς κόρης σας... Ξέρω τί σας λέω!

Η Τζορτζίνα σηκώθηκε, αλύ-γιστη, περφηνη, τραγική. Φαινό-ταν σά μεταμορφωμένη. Δεν ήταν πιά ή γυναίκα που αγαπούσε, ή σύζυγος που είχε χτυπηθῇ κατά-καρδα. Ήταν ή μητέρα!

— Έβδω γελώσατε! είπε έ-νεργητικά. Δὲ θα πειράξῃ κανέναν άλλον... και θα μὲ δώση πίσω τόν άθῶο άντρα μου, αλλοιῶς, αλ-λοίμονό του!

— Τί θέλετε νά κάνετε; ρώ-τησε ο Βακέτι, άνατριχιάζοντας.

— Θα πάω στον Όσκαρ Μόρ-γκαν!... Μὴ με κυττάτε, τρομαγ-μένος. Δὲ θα μπορέσετε νά μ' έμποδίσετε... Καλύτερα, άκούστε με! Δὲ θέλω, δὲ μπορώ νά πάω μαζί μου τὴν κορούλα μου, τὴ Λίλλα. Λοιπόν, σας τὴν έμπιστεύ-ομαι! «Ό,τι κι' αν μὲ τύχῃ, θα ξέρω πῶς τὴν έχω άφίσει σε σί-γουρα χέρια. Προσέχτε! Δὲ θα τὴ δώσετε σὲ κανέναν άλλο απ' τόν πατέρα της ή από μένα!

Ο Βακέτι έσκυψε τὸ κεφάλι, πρόσφερε άργά.

Η Τζορτζίνα γονάτισε δίπλα στην κούνια τὴς μικρής και προσ-ευχήθηκε μερικά λεπτά, με τὰ μά-τια καρφωμένα στὸ παιδί της, που χαμογελούσε άγγελικά στον

ύπνο του. Όταν τελείωσε, τὸ φί-λησε και σηκώθηκε. Ήταν άσπρη, σαν πεθαμένη, με κομμένα τὰ μά-τια της. Στὸ σύνολο όμως τὴς φυ-σιολογίας της υπήρχε κάτι τὸ άποφασιστικό, κάτι τὸ τολμηρό, που δὲν περίμενε κανείς νά βοή σ' αὐτήν.

— Πηγαίνα είπε άπλά. Δώστε μου τὴ διεύθυνσί του.

Ο γέρος υπάκουσε. Η Τζορ-τζίνα έβριξε στους ώμους της ένα παλιό παλτό και βγήκε, χωρίς νά προσφέρῃ λέξι.

Ε'.

Ο οὐρανός άρχισε νά φωτίζε-ται, πρὸς τὴν άνατολή. Φυσούσε ένα αεράκι, που τὸ άνόσανε ά-πληστα ή Τζορτζίνα.

Ενοιῶσε τὸ κεφάλι της φλογι-σμένο. Τὴς φαινόταν πῶς ένα σι-δερένιο στεφανί τὴς έσφιγγε τὸ μέτωπό... Καθὼς περπατούσε γρή-γορα, μουρμούριζε:

— Κλέφτης, ο Γκουίντο μου!... Καί τόν κατηγορεῖ ο Όσκαρ... αὐ-τός ο άτιμος, που έστειλε στὴ φυ-λακή ένα άθῶο κι' άτίμιασε τὴν κόρη του... ενώ ο εύπιστος Γκουί-ντο τὸν υπερασπίζε πάντα, εναν-τίον όλων!

Αποπειράθηκε νά τὸν δολο-φονήσῃ, λέει!... Δεν καταλαβαί-νω! Τί έγινε λοιπόν; Θα τὸ μά-θω σε λίγο... Πῶς μπορεῖ αὐτός ο γέρος νά ξέρῃ τόν Όσκαρ και τόν άντρα μου; Δεν τὸν ρώτη-σα, αλλά τὸν έχω έμπιστοσύνη.

Μερικοί διαβάτες, περνώντας δίπλα της, τὴν κυττάζαν και χα-μογελούσαν ή τὴν πετούσαν κανέ-να πείραγμα. Μά, όταν γυρίζε και τούς κυττάζε, σάστίζαν και τρομάζανε. Γιατί τὰ μάτια της είχαν μία έκφρασι τόσο παράξε-νη, τόσο τραγική, ὥστε τὴν περ-νούσαν για τρελλή και τὴν άφη-ναν στην ήσυχία της.

Δὲ σταμάτησε ή νέα γυναίκα, παρὰ μπροστά στην έξώπορτα του μεγάρου του Όσκαρ.

Μπήκε μέσα. Ο θυρωρός δὲν είχε πλαιγιάσει άκόμα. Άλλωστε, ήταν άναγκασμένος ν' άπαντήσει κάθε στιγμή στους άστυνομικούς, που πηγαίνονέρχονταν στὸ μέγα-ρο.

Αφού όμως πήραν από κεῖ τὸ Γκουίντο, ο γιάτρός σύστησε ν' άφίσουν τόν Όσκαρ νά ξεκου-ραστῇ και νά συνέλθῃ απ' τὸ δυ-νατό κλονισμό. Σταμάτησε τότε ή μεγάλη κίνησι κι' ο θυρωρός μπόρεσε νά εαπλωθῇ σε μία πολ-υθρόνα.

Ήταν, λοιπόν, μισοκοιμισμέ-νος και δὲν άκούσε τὴν πόρτα, που άνοιξε. Τινάχτηκε μονάχα ό-ταν μία φωνή τόν ρώτησε ξα-φνικά:

— Έβδω μένει ο κύριος Όσκαρ Μόργκαν;

— Ναί, εδώ, άπάντησε. Μά δὲ μπορεί νά δεχτῇ κανένα, τέτοια ώρα.

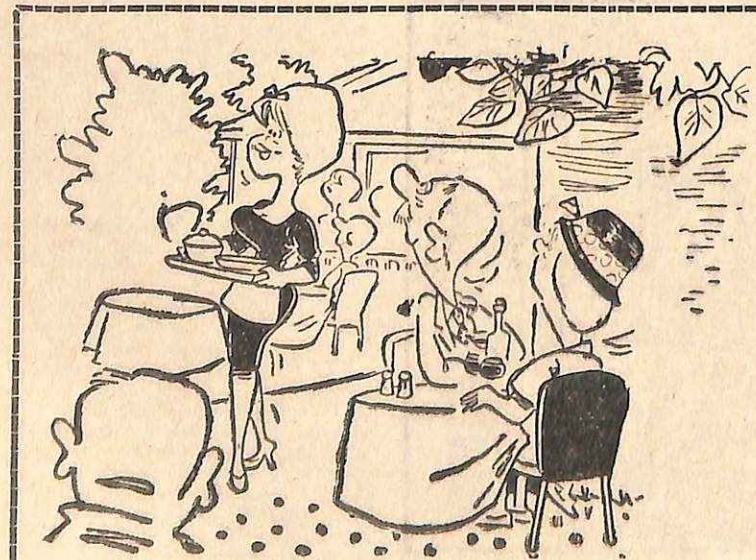
— Δεν έχω καιρὸ νά περιμέ-νω, δήλωσε άπότομα ή Τζορτζί-να. Πέστε μου, σε ποῖο πάτωμα θα τόν βρῶ;

— Στὸ πρώτο. Σας τὸ ξα-ναλέω όμως, δὲ θα σας δεχθῇ. Είναι στὸ κρεβάτι. Έπειτα απ' τὴν ἐπιθεσι εκείνου τὸν άφρειν!

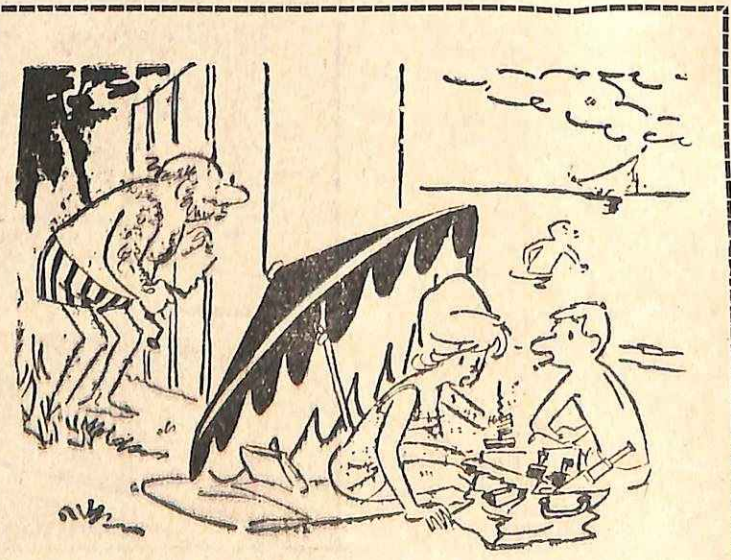
— Άχρείος μπορεῖ νά είσαι σὺ! φώναξε ή Τζορτζίνα, εξα-γριωμένη, δείχνοντας τίς γρατίες της.

— Άν δὲν ήσαστε γυναίκα, θα σας πετούσα έξω, άπάντησε ο θυρωρός. Χαρά, στὸ θάσος σας!... Μά πῶς αλλοιῶς θέλετε νά χαρακτηρίσῃ έναν άνθρως, που, αφού ο φίλος του τόν δέ-χτηκε με άγάπη, άκούσε δυὸ ὥ-ρες τὰ βάσανά του και προσφέ-ρηκε νά τόν συνδράμῃ, αὐτός πῆ-δησε ξαφνικά πάνω του, για νά τὸν σκοτώσῃ και νά τὸν κλέψῃ τὰ λεφτά του;

— Είναι ψέμα αὐτό! Είναι

— Δεν πιστεύω πῶς ήρθαμε εδώ μόνο για τὸ καλὸ φαγητό!

— Δὲ μπορῶ νά καταλάβω τί τὰ θέλει όλα αὐτὰ τα τουρτά-για ο βίος!...

“Ένα άποδοτικό επάγγελμα χωρίς νά βγῆτε από τὸ σπίτι!”

ΕΛΒΕΤΙΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

PASSAP

(6 ΤΥΠΟΙ)

Κάθε άγοράστρια πλεκτομηχανής εκπαιδεύεται ΔΩΡΕΑΝ εις τὰς σχολὰς πλεκτικής PASSAP, όπου μαθαίνει όλό-κληρον τὴν τέχνην τὴς πλεκτικής.

Έπισκεφθῆτε μας χωρίς καμμίαν υποχρέωσι. Ένας από τούς τύπους πλεκτομηχανής PASSAP βρίσκεται μέσα στις οίκονομικές σας δυνατότητες.

PASSAP ΑΘΗΝΑΙ: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 15
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: ΕΓΝΑΤΙΑ 130

ατίμια! 'Ο άντρας μου είναι άθωος.

— 'Ο άντρας σας;...

Μα ο θυρωρός δε μπόρεσε να προσέξει άλλη λέξη, ούτε να κάνει καμμία ερώτηση, γιατί η Τζορτζίνα ανέβαινε κιόλας βιαστικά τη σκάλα.

Ενώ ο θυρωρός αναστοιχόταν αν έπρεπε να την κυνηγήσει ή να ειδοποιήσει κάποιον, η νέα γυναίκα χτυπούσε το κουδούνι του διαμερίσματος του 'Οσκαρ. Της άνοιξε η Φραντσέσκα. Καί φάνηκε κι' εκείνη έκπληκτη και τρομαγμένη, βλέποντας την εξάφι της.

— Τί ζητάτε; τη ρώτησε, κλείνοντάς της το πέραςμα.

— Να μιλήσω άμέσως στον κύριο Μόργκαν.

— Τρελλοθήκατε; 'Ο κύριος Μόργκαν απαντάται. Δε δέχεται κανένα.

— Εμένα θα με δεχθεί! φώναξε η Τζορτζίνα, με άγριο μίσος. Είμαι η γυναίκα του Γκουίντο Ριόν... Αφήστε με να περάσω...

Μα η Φραντσέσκα δεν κουνήθηκε απ' τη θέση της.

— Φύγετε, φώναξε, αλλιώς θα σας παραδώσουμε στην αστυνομία, σαν συννεχο του άντρα σας, του φονιά, του κλέφτη!

Εξω φρενών, η Τζορτζίνα την έσπρωξε τόσο άπτόματα και δυνατά, ώστε έχασε την ισορροπία της και βρέθηκε ανάσκελα, ούρλιαζοντας απ' το κακό της.

Χωρίς να σταθεί καθόλου για να τη βοηθήσει, η Τζορτζίνα ώρμησε μέσα στο διαμέρισμα κι' άρχισε να ψάχνει σαν τρελή τις διάφορες κάμαρες. 'Η Φραντσέσκα είχε σηκωθεί κι' έτρεχε πίσω της, φωνάζοντας:

— Πιάσ' την, Πιέτρο!... Βοήθησέ με!

Μια πόρτα άνοιξε ξαφνικά. Καί, αντί για τον υπηρέτη, εμφανίστηκε ο 'Οσκαρ Μόργκαν. Φερούσε μία ράμπα κι' ήταν χλωμός σα φάντασμα.

— Τί είν' αυτές οι φωνές;... ρώτησε. Τί συμβαίνει πάλι;

Η Φραντσέσκα έκανε ν' απαντήσει, αλλά η Τζορτζίνα είχε στηθεί κιόλας μπροστά στον 'Οσκαρ και τούλεγε, με φωνή, που είχε ηρεμήσει ξαφνικά:

— Διώχτε αυτή τη γυναίκα... Διατάχτε την να σωπάσει! Θέλω να μιλήσω σε σας μόνο.

Μην την ακούτε, τη διέκοψε η Φραντσέσκα. Είναι η γυναίκα εκείνου, που θέλησε να σας σκοτώσει και να σας ληστέψει.

— Λέει ψέμματα, αυτό το γύναιο! διαμαρτυρήθηκε η Τζορτζίνα, με θυμό και περιφρόνηση.

Ο 'Οσκαρ ανασκίρτησε ζωηρά, βλέποντας την πενταμορφή εκείνη γυναίκα, που, άκομα και στόν πόνο της, στην απελπισία της, είχε μία ξεχωριστή γοητεία. Την κύτταξε με μία λάμψη στα μικρά πρασινογάτα μάτια του.

— Ά, είσατε η κυρία Ριόν, η κόρη του κόμητος Τζόγια; της είπε, με φωνή, που φαινόταν συγκινημένη. Έλατε μέσα, παρακαλώ... και συχωρέστε αυτή τη γυναίκα, που δεν ξέρει τί λέει!

Η Φραντσέσκα θέλησε να διαμαρτυρηθεί, αλλά ο 'Οσκαρ τη σταμάτησε με μία άγεγραχη χειρονομία και την ανάγκασε να φύγει. Άνοιξε ύστερα την πόρτα ενός μικρού σαλονιού, ώδηγησε εκεί μέσα την έπισκεπτριά και πρόσθεσε:

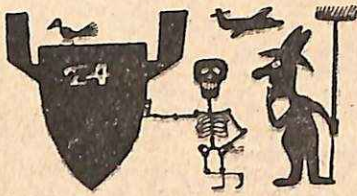
— Με συγχωρείτε, που σας δέχομαι έτσι, μα είχα πιασθεί όταν άκουσα φωνές... Κι' έπειτα απ' την τρομερή περιπέτεια, που μου συνέβη την άποψηνη νύχτα, βρισκόμουν σε τέτοια εξάφι, ώστε φοβήθηκα κανένα κεινούργιο κακό...

Ενώ μιλούσε, ο 'Οσκαρ άναψε

Τα άπρέπτα των ατομικών όπλων

Ο 'Αμερικανός επιστήμων Ράλφ Λάπ, σ' ένα βιβλίο, που εξέδωσε τελευταία, αποκάλυπτει, ότι στις 24 'Ιανουαρίου 1961, ένα υπερβουβαρβιστικό, τύπου B—52 που έκανε μία περιπολία πάνω από το έδαφος των 'Ηνωμένων Πολιτειών, βρέθηκε στην ανάγκη, λόγω βλάβης, που είχε πάθει, να

πετάξει μία βόμβα υδρογόνου των 24 μεγατόνων. 'Η βόμβα αυτή έπεσε στη βόρεια Καρολίνα, αλλά, ευτυχώς δεν ξεσπάει. Πάνε από τα κλειδιά ασφαλείας καταστράφηκε. Τό έκτο, όμως, έμεινε άνεπφο κι' αυτό έσωσε την κατάσταση.

Αν η βόμβα αυτή εκρηγνύονταν, οι καταστροφές θα ήταν τρομακτικές. Πρέπει να σημειωθεί, ότι ένας μεγατόνος ισοδυναμεί με ένα εκατομμύριο τόνων τριτόλης.

Και οι λούστροι άκολουθούν την πρόοδο

Τα σύνεργα του λούστρου παρέμειναν άμετάβλητα ως σήμερα! το κλασσικό κασετόκι, οι βούρτσες, οι μηχανές... Μερικοί λούστροι του Τόκιο, ώστόσο, θέλησαν να καινοτομήσουν. Πρόσθεσαν, λοιπόν, στα κασετόκια τους μία φορητή τηλεοπτική συσκευή με τρανζίστορ. Έτσι, ο πελάτης, στα έλαχιστα λεπτά, που χρειάζεται ο λούστρας για να του γυαλίσει τα παπούτσια του, μπορεί να παρακολουθήσει ένα ενδιαφέρον θέαμα στην τηλεόραση.

Το στρίπ-τήξ έχει και τα καλά του

Αυτο γκόνγκστερς, με τα περιστροφικά στα χέρια και τα πρόσφατα σκεπασμένα με μαντίλια, μπήκαν σε μία Τράπεζα της Νέας Υόρκης και ύποχρεώσαν τον ταμία να τους παραδώσει τα χρήματά του, που είχε στο χρηματοκιβώτιο. Έπειτα, για ν' αποφύγουν κάθε καταδίωξη, διέταξαν τους υπαλλήλους, άγδρες και γυναίκες, να βγάλουν τα ρούχα τους. Μεταξύ του προσωπικού υπήρχαν και άχτώ νέες, η μία ώραιότερη από την άλλη, που άρχισαν να κάνουν ένα μεθοδικό και άργο στρίπ-τήξ. Οι γκόνγκστερς τις κύτταξαν σαν άπολιθωμένοι. Καί τα λεπτά περιούσια... Στο μεταξύ, κάποιος κλητήρας ειδοποίησε την αστυνομία και οι γκόνγκστερς συνελήφθησαν, ενώ ακόμη ήταν άποροφημένοι από το νοητευτικό θέαμα, που έβλεπε μπροστά στα μάτια τους.

Ο πόλεμος μεταξύ Κούρδων και 'Ιρακινών

Ο πόλεμος μεταξύ Κούρδων και 'Ιρακινών διεξάγεται με πρωτοφανή άγριότητα. Τελευταία, ο

διοικητής μιας θωρακισμένης 'Ιρακινής μονάδας διέταξε να δέσουν πάνω στα άρματα μάχης γυναίκες και παιδιά Κούρδων, που είχε αιχμαλωτίσει, έλπιζοντας, ότι έτσι θα μπορούσε να προκληθεί ανενόχλητος. Οι Κούρδοι δίστασαν για μία στιγμή. Άλλα κατόπιν άνοιξαν ένα σφοδρό αντιαματικό πυρ και σταμάτησαν την προελαύνουσα φάλαγγα. Πηνύτα γυναίκες και παιδιά, που ο βάρβαρος 'Ιρακινός άξιωματικός είχε δέσει στα άρματα μάχης, βρέθηκαν να λύνονται.

Ο άδιέρωτος Φίλιππος Κρόσμπυ

Η ζωή του Μπίνγκ Κρόσμπυ κύλησε πάντα πολύ ήρεμη. Ούτε περιπέτειες, ούτε σκανδαλά. Το αντίθετο συμβαίνει με τους γιουούς του. Ένας απ' αυτούς, ο Φίλιππος, παντρεύτηκε πριν από τέσσερα χρόνια μία μικρή χορεύτρια του Λας Βέγκας, τη Σάντρα Τζό. Άλλ' η συζυγική τους ζωή ήταν κόλαση. Κάθε τόσο, ο Φίλιππος τσάκαζε για 4 ή 5 ημέρες με κάποια νέα, που τύχαινε να την συναντήσει σ' ένα μπαρ ή και στο θέατρο. Η Σάντρα κουράστηκε στο τέλος και ζήτησε διαζύγιο, που έξεδόθη πριν από λίγες μέρες. Ο Φίλιππος Κρόσμπυ καταδικάστηκε να της πληρώσει ως άποζημίωση, επί 5 χρόνια, 30.000 δολάρια το μήνα, κι' άλλες 15.000 για τη συντήρηση των δυο παιδιών τους.

Τεχνάσματα ενός Άγγλου άλήτη

Ένας άδιέρωτος Άγγλος άλήτης, ο Χένρι Νόλαν, ηλικίας 70 ετών, συνηθίζει να περνά την καλή εποχή στο ύπαιθρο, διασκευόμενος στα παγκάκια των πάρκων ή κάτω από τις γέφυρες και το χειμώνα στη... φυλακή. Το πράγμα αυτό δεν είναι, βέβαια, εύκολο και βρίσκεται στην ανάγκη να καταφύγει σε διάφορα τεχνάσματα. Έτσι, τελευταία, νοιώθοντας την ανάγκη ενός καλού κρεβατιού και μιας τακτικής τροφής, προσποιήθηκε, ότι προσπαθούσε ν' άνοιξη την κλειδαριά ενός καταστήματος, την ώρα που ένας αστυφύλακας έκανε την περιπολία του. Ο Νόλαν συνελήφθη

και ώδηγήθηκε στο δικαστήριο, που τον καταδίκασε σε όκταμην φυλάκιση. Θυμάσαι! Είπε ο Νόλαν, μόλις άκουσε την άπόφαση. Θα περάσω τα φθινόπωρα και το χειμώνα κάτω από στέγη και με έξασφαλισμένη την τροφή μου και θα ξαναβγώ το Μάρτιο, που θα έχω ξαναξορκιστεί ο καίριος. Σε άλλες περιπτώσεις, ο Νόλαν αναγκάστηκε να κάνει διάφορες μικροκλοπές, μόνο μόνο για να έξασφαλίσει έναν καλό χειμώνα στη φυλακή.

δω τα φώτα του σαλονιού.

Η Τζορτζίνα θαμνώθηκε για ένα λεπτό. Ύστερα πέρασε το χέρι της πάνω απ' τα μάτια της.

— Κύριε, είπα, ήρθα να σας ζητήσω λόγο για τον άντρα μου, που τον κατηγορήσατε για φονιά και κλέφτη!

— Εγώ;... Ποιός σας το είπε, κυρία; Σας γέλασαν...

— Ά, δεν είν' αλήθεια λοιπόν;... Θεέ μου, σ' ευχαριστώ!... Μα τότε, γιατί ο Γκουίντο δε γύρισε στο σπίτι;... Ξέρω πώς ήρθε εδώ. Τί άργείνε; Δώστε μου πίσω τον άντρα μου!

— Άν ήταν στο χέρι μου, δε θα χρειαζόταν να με παρακαλέσετε, κυρία... Μα καθήστε κι' άκούστε με με ήρεμια. Θα σας διηγηθώ τι συνέβη... Μη φοβόσαστε δε για το άντρα σας, γιατί θα τον υπερασπιστώ εγώ ο ίδιος, μ' όλες τις δυνάμεις μου.

Η Τζορτζίνα κήσισε, μηχανικά, γιατί έννοιζε να λύνονται τα γόνατά της.

— Δε σας καταλαβαίνω, κυρία, τραύλισε. Τί ανάγκη έχει να τον υπερασπίσετε;

— Ο 'Οσκαρ σώπασε για λίγο, κάνοντας το συγκινημένο.

— Ο Γκουίντο ήρθε εδώ. Τό ξέρατε, έ; ρώτησε ύστερα.

— Ναι, εγώ τού σύστησα νάρθη... μα μετανιώνω τώρα!

— Ά, ώστε ξέρατε πώς ήταν εκτός εαυτού, πώς τα βράσανα, που είχε περάσει, τού είχαν ταράξει τα λογικά του; είπε ο 'Οσκαρ.

— Θέλετε να πείτε... πώς τρελλάθηκε ο Γκουίντο μου; φώναξε η Τζορτζίνα, άγανακτισμένη. Λάθος κάνετε, κυρία!

— Πώς αλλιώς μπορεί να έξηγηθή η παράλογη συμπεριφορά του; άπάντησε μαλακά ο 'Οσκαρ. Όταν ήρθε εδώ, τον δέχτηκα σαν άδελφό μου. Κλάψαμε από ευτυχία, ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Ο Γκουίντο μου άνοιξε την καρδιά του, μου έκμυστηρέθηκε τους πόνοους του, τις πίκρες του, τη μίζερια και την άπελπισία του!

Δεν ήξερα ως τότε πώς με είχε άλλοτε πληγώσει βαθύ, δίχως να το θέλη, παίρνοντάς μου έσας, ενώ επρόκειτο να σας παντρευτώ... Μα τον άγαπούσα πολύ και τον συχώρεσα.

Η Τζορτζίνα φοβήθηκε ξαφνικά πώς ο 'Οσκαρ της έστине παγίδα! Θυμήθηκε τα λόγια του Βακέτι: «Έπειτα απ' τον άντρα σας, θα είσατε σείς το έπόμενο θύμα του. Ύστερα θάρη η σειρά της κόρης σας...».

Ανασκόπωσε το κεφάλι της και είπε έντονα:

— Μου φαίνεται πώς έσεις έίσαστε τρελλός, κυρία! Δε σας ξέρω, είναι η πρώτη φορά, που σας βλέπω... Κι' όμως λέτε πώς θα με παντρευόσαστε;

— Δε θυμόσαστε, ότι είχε ζητήσει το χέρι σας κάποιος νέος, άγνωστός σας, αλλά φίλος του άδελφού σας, της οικογενείας σας;

Η Τζορτζίνα κοκκίνισε, ταραχτική.

— Ναι, το θυμάμαι τώρα, μωρουίρισε. Μα εγώ άγαπούσα το Γκουίντο.

— Άν ήξερα τότε το όνομα τού τυχερού αντίχλου μου, που είχε κατακτήσει την καρδιά σας, σας όρκίζομαι, πώς θα πήγαινα ο ίδιος στους δικούς σας να τους έλεγκισα να συμφωνήσουν με την έκλυνή σας. Κι' ο άδελφός σας δε θ' ήμ άνοιχτάς αυτή τη χαρά.

— Έυαθ' όμως μονάχα πώς είχατε άρνηθή και πώς φύγατε κρυφά, με τον παιδαγωγό τού 'Οταβίω. Τό μόνο, που μου άπόμεινε από σας, ήταν μία φωτογραφία σας, που μου είχε στεί-

λει ο κόμης 'Ιλντεμπράντο.

Η Τζορτζίνα έσκυψε το κεφάλι της, για να μη φανή η ταραχή της απ' αυτή την άποκάλυψη. Ο 'Οσκαρ συνέχισε:

— Άπόψε μονάχα, έμια απ' τον άντρα σας το όνομα της κοπέλλας, που είχε παντρευτεί, κι' έκλαψα όταν μου περιέγραψε την άθλια ζωή σας. 'Ω, τι παραχαλίκες λεπτομέρειες! Μα σκέπτομαι πώς έσεις που είχατε μεγαλώσει μέσα στον πλούτο και στην πολυτέλεια, ζούσατε σε μία φτωχική σοφίτα... και πώς ο Γκουίντο, ο μοναδικός μου φίλος, δεν είχε ν' αγοράσει ούτε ψωμί, για τον έαυτό του και για την οικογένειά του!... 'Ω, Θεέ μου!

Σώπασε έπειτα, σά να τού έκοβε τη φωνή η βαθεία συγκίνηση. Η Τζορτζίνα, κατάχλωμη, τρέμοντας, με τα μάτια γεμάτα θυμό και πόνο μαζί, αναστοιχόταν μήπως ήταν ελκρινής αυτός ο άνθρωπος, μήπως είχε γλαστή ο Βακέτι!...

Ο 'Οσκαρ έκανε να της πιάσει το χέρι, αλλά συγκρατήθηκε και συνέχισε: — Μπορούσα ποτέ να μείνω άναίσθητος στη διήγηση τού φίλου μου; Ήταν μαρτύριο για μένα να τον άκούω. 'Ωστόσο, θέλησα να μάθω όλη την αλήθεια, για να δω τί θα μπορούσα να κάνω για να τον βοηθήσω.

Όταν τελείωσε, τού είπα πώς θα τελείωναν πιά τα βάσανά του, πώς θα φροντίζα να σας συχωρέσουν οι δικοί σας, ώστε να έξασφαλίσετε ένα καλύτερο μέλλον. Άγκαλιστήκαμε πάλι. Ύστερα σηκώθηκα, για να πάρω απ' την κάσσα μία τσάντα με λεφτά και να δώσω ένα ποσόν στο Γκουίντο, ώστε ν' άνακουφιστήτε κάπως. Στεκόταν πίσω μου, όταν άνοιξα την κάσσα, κι' είδε τα χρέωγραφα, που είχα μέσα... Δεν ξέρω τί συνέβη τότε στο μυαλό του... Τό γεγονός όμως είναι πώς έβγαλε ξαφνικά απ' την τσέπη του ένα μεγάλο σουγιά, τον άνοιξε και χύθηκε να με χτυπήσει! Αμύνηκα όπως μπορούσα... Νά, κυττάχτε πώς κατακόπηκα...

Κι' έδειξε τις πολλές μικρές πληγές, που είχε στο λαιμό του, στα χέρια του... Η Τζορτζίνα τις κύτταξε, άνατριχιάζοντας. Μία θανάσιμη παγωνιά της έσφιγγε την καρδιά...

Τό ένστικτο της άυτοσυντηρήσεως μ' έκανε να φωνάξω, συνέχισε ο 'Οσκαρ. Τρέσανε οι ύπηρέτες μου, ο θυρωρός... δεν ξέρω ποιοί άλλοι, γιατί λιποθύμησα απ' τη δυνατή συγκίνηση... Όταν ξαναβρίσκω τα μάτια μου, μου είπαν πώς είχαν παραδώσει το Γκουίντο στην αστυνομία.

Διαμαρτυρήθηκα, λέγοντας πώς ήταν τρελλός κι' άνευθυνος για τις πράξεις του. Μα δε μ' άκούσανε κι' άναγκάστηκα να σωπάσω... Σας όρκίζομαι, ώστόσο, πώς θα πάω, σήμερα κιόλας, να βεβαιώσω την άθωότητα του. Έγώ μονάχα μπορώ να ζητήσω τη δίωξή του, ή να ποραιωθεί απ' αυτήν, ξέροντας την κατάσταση τού μυαλού του! 'Ελπίζω, λοιπόν, να πετύχω την άποφύλακίς του.

Στο μεταξύ όμως, σας έξεραιζω στ' όνομα τού πατέρα σας και τού άδελφού σας, να μου έπιτρέψετε να φροντίσω για σας και για το παιδί σας!

Η Τζορτζίνα έκανε μία κίνηση άποτροφής. Ο 'Οσκαρ το πρόσέξε και δάγκασε με πείσμα τα χείλη του.

— Δε βέλω από σας, παρά τον άντρα μου! τού είπε μ' άπελπισμένο πάθος. Άν άληθινά σκοπεύετε να τον σώσετε, πάμε μαζί, τώρα άμέσως, να βεβαιώ-

σετε πώς δεν είναι ένοχος. Τότε μονάχα θα σας πιστέψω.

— Τον άγαπάτε λοιπόν πολύ; ρώτησε άπότομα ο Μόργκαν, με φανερό ζήλεια.

Τα γαλανά μάτια της Τζορτζίνας λάμψανε.

— Άν τον άγαπάω!... φώναξε, ένώνοντας τα χέρια της. Τό ρωτάτε;... 'Ο έρωτάς μου γι' αυτόν δεν πρόκειται να σ' ύση πο-

τέ, έ, τι κι' αν συμβεί! Αυτός θα μού δώσει τη δύναμη να παλέψω μ' όσους θέλουν να τού κάνουνε κακό...

— Άφού τον άγαπάτε τόσο πολύ, δέχομε με παράξενο τόνο, δε θα διστάσετε να θυσιαστήτε, για να τον σώσετε απ' τη φυλακή κι' απ' το σκοτεινό μέλλον. Η Τζορτζίνα αισθάνθηκε ξαφνικά να παγώνει το αίμα στις φλέβες τις. Ξαναγύρισαν μεμιάς

χειριά στην καρδιά τού 'Οσκαρ... Με μεγάλη δυσκολία συγκρατούσε τη μανία και το μίσος του.

— Άφού τον άγαπάτε τόσο πολύ, δέχομε με παράξενο τόνο, δε θα διστάσετε να θυσιαστήτε, για να τον σώσετε απ' τη φυλακή κι' απ' το σκοτεινό μέλλον. Η Τζορτζίνα αισθάνθηκε ξαφνικά να παγώνει το αίμα στις φλέβες τις. Ξαναγύρισαν μεμιάς

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Fruttino

Μπράβο μπαρμπίνο! Μπράβο Φρουτίνο!

Αυτή είναι καρAMEΛΛΑ με ΦΥΣΙΚΟ ΧΥΜΟ! Άπολαμβάνετε πραγματικά την γεύσι του ΝΟ-ΠΟΥ ΧΥΜΟΥ ΦΡΟΥΤΩΝ!Είναι καρAMEΛΛΑ

ΝΑΣΚΟ

ΟΝΙ • ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ • ΒΥΣΣΙΝΟ • ΛΕΜΟΝΙ • ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ • ΒΥΣΣΙΝΟ • ΑΕΜ

ΔΡΧ. 2,50

όλοι οι όδοι της. Της φάνηκε πως άκουσε τη φωνή του Βακέτι να της λέει:

«Μη τόν έμπιστεύεσθε! Είναι Ικανός για τις μεγαλύτερες παλαιανθρωπίες».

Ανασήκωσε περιφρανα τὸ κεφάλι της καί πρόσφερε:

— Να θυσιάσω; Μὲ ποιόν τρόπο; Δὲ σὰς καταλαβαίνω...

Εκείνος τὴν πλησίασε πρὸ πολὺ, τόσο πού χάιδευε μὲ τὴ φλογερή ανάσα του τὸ χλωμὸ πρόσωπό της.

— Να ξαναγυρίσετε στοὺς δικούς σας καί νὰ μὴν τὸν ξαναἴδητε ποτὲ πιά! ἔειπε. Μόνο μ' αὐτὸ τὸν ὄρο ἀναλαμβάνω νὰ τὸν βγάλω ἀπ' τὴ φυλακή. Ὅσα τοῦ τὸ ἀναγγεῖλετε δὲ σεις ἡ ἴδια...

«Αλλοίως, θ' ἀφίσσεται τὸ Δικαιοσύνη νὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο της».

— Ἀ, εἶναι δικαιοσύνη νὰ καταδικασθῇ ὁ ἀδελφικός σας φίλος, πού τὸν σπρώξατε σεις στὴν καταστροφή; ξέσπασε ἡ Τζοτρίνα, μὴ μπορώντας πιά νὰ κρατηθῇ. Κι αὐτὸς πίστεψε στὴν ἀρετὴ της, στὴν τιμὴ καί στὴ φιλία της!...

Μοῦ ζητᾶτε νὰ τὸν ἐγκαταλείψω, γιὰ σὰς, πού σὰς μισῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, γιὰ τὴν οἰκογένειά μου, πού τὸν συκοφάντησε καί τὸν ταπεινώσε;

Πῶς μπορεῖτε νὰ τὸ ἐλπίζετε; Μὰ αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ χειρότερη ἀτιμία, ἡ μεγαλύτερη προδοσία!

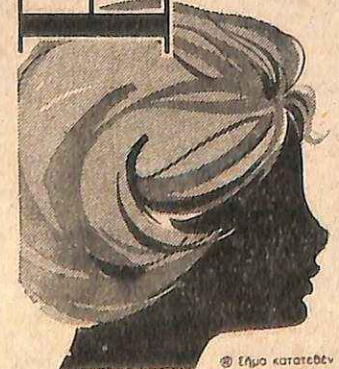
«Ὁχι, θὰ μείνω πάντα ἡ γυναίκα τοῦ Γκουίνου, ἡ πιστὴ τὸν συντροφεύω. Ὅταν τὸν ὑπερασπίσω, ἐγὼ μονάχη, μ' ὅλες μου τίς δυνάμεις... Καί σεις δὲ θὰ μὲ ξαναδῆτε, παρὰ ὅταν θὰ μπορῶ νὰ σὰς συντρίψω, νὰ σὰς τιμωρήσω! Προτιμῶ ν' ἀκολουθῶ ἕνα ἄσθω κατὰδικο, παρὰ νὰ δεχτῶ τὴν προστασία ἑνὸς ἀχρείου σὰν ἐσὰς».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
C I B A

Binafix

Τέλειο
χτένισμα
χάρη στὴν
ιδεώδη
ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΣΠΡΕΪ-ΛΑΚ
ΜΠΙΝΑΦΙΞ

© Εἰς κατεστάν

ΑΦΟΥ ἔδωσε τίς συμπληρωματικές οδηγίες του γιὰ τὴν καταδίωξή του «Αόρατου ἐχθροῦ τῶν Τραπεζῶν», ὁ ἐπιθεωρητὴς Σούμερ τετὼθηκε πάνω στὴν πολυθρόνα του, ἄφησε νὰ ξεδύσουν μερικές τολύπες καπνὸ τοῦ ἀπὸ τὴν πίπα, πού κάπνιζε καί χαμογέλασε εὐχαριστημένος, ψιθυρίζοντας:

— Φιλαράκο μου, λωποδύτης-φάντασμα, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ θὰ μού ξεφυγῇ! Μὲ τὸ νέο σύστημα προστασίας τῶν Τραπεζῶν, πού ἐγκαταστάσα, καί ὁ διάβολος ὁ ἴδιος ἀν θελήσῃ νὰ ληστέψῃ καμμιὰ, θὰ πιαστῇ σὰν ποντικός στὴ φάκα.

Εκείνη τὴ στιγμὴ τοῦ ἔφεραν τὴν ἀλληλογραφία του. Πάνω σ'

Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ-

ἕνα μεγάλο ἄσπρο φάκελλο, εἶδε ἕνα ὄνομα ἀπὸστολέα, πού τὸν ἠλεκτρίσε: «Ἄντολφ Στάϊφερ. Τραπεζιτικὸς Ἐργολάβ».

Ἀρπάξε τὸ φάκελλο, τὸν ἄνοιξε καί διάβασε τὴν παρακάτω κολορυσμένη καί λεπτὰ ἀρωματισμένη ἐπιστολή:

«Ἀγαπητέ μου κ. Ἐπιθεωρητά, ὕστερα ἀπὸ τίς προσπάθειες, πού κάνατε γιὰ νὰ μὲ γνωρίσετε, καταλαβαίνω πῶς σὰς εἰμαι πολὺ συμπαθής. Ἡ, τοῦλάχιστον, πῶς σὰς ἔχω κινήσει πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Αὐτὸ μὲ συγκινεῖ. Καί λυτούμαι κατάκαρδα, πού δὲν ἔχω καιρὸ νὰ διαδῶ γιὰ τὴν πολυτιμὴ γνωριμία σας. Ὅπως δὲ φέρεται, ἕναν ἄνθρωπο, πού ἐνδιαφέρεται τόσο γιὰ τίς ἐπιχειρήσεις μου, αἰσθάνομαι τὴν υποχρέωσιν νὰ τὸν κρατῶ ἐνήμερο γιὰ τὰ νέα σχέδια καί τοὺς μελλοντικούς θριμβούς μου.

«Λοιπόν, ἀγαπητέ κ. Ἐπιθεωρητά, σὰς πληροφορῶ, ὅτι, ἐπειδὴ τὸν ἐρχόμενο μῆνα, μού χρειάζεται γιὰ μικροέξοδα 10.000 λίρες, ἀποφάσισα νὰ προμηθευθῶ αὐτὸ τὸ ποσὸν ἀπὸ τὴν Τράπεζα «Σαμουὲλ Γκρήνμαν». Καί, γιὰ ν' ἀποστομώσω μερικοὺς καλοθελητὰς, πού μὲ ἀποκαλοῦν «ἀόρατο ἐχθρὸ τῶν Τραπεζῶν», σὰς βεβαιώνω πῶς τὰ χρήματα αὐτὰ θὰ τὰ παραλάβῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἰδίου τοῦ τραπεζίτη Γκρήνμαν ἕνας ἄνθρωπος τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου. Ποιὸς θὰ εἶναι αὐτός, εἶναι δύσκολο νὰ τὸ μαντέψετε. Πάντως, τίς 10.000 λίρες, θὰ μού τίς παραδώσετε ἐσείς, στὰ χέρια μου! Αὐτὰ ὅλα θὰ συμβοῦν μεταξὺ 13ης καί 15ης τοῦ προσεχοῦς μηνὸς Μαΐου...

«Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τοὺς κόπους στοὺς ὁποίους θὰ ὑποβληθῇτε γιὰ μένα.

«Ὁλόψυχα δικός σας,

«Λωποδύτης-Φάντασμα».

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σούμερ τινάχτηκε ὁλόρθος καί χτύπησε μὲ θυμὸ τὴ γραθιά του στὸ γραφεῖο.

— Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια! φώναξε. Τὸ θράσος αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου δὲν περιγράφεται!

Ὑστερα κάλεσε ἀπὸ τὸ διπλάνο γραφεῖο τὸν ντέκτεβ Γκάρλικ, τὸ καλύτερο λογωνικό του, καί τοῦ εἶπε:

— Διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα. Γκάρλικ, καί πές μου: Ὁ ἀνεχόμενος ἕνα τέτοιο ρεζιλίκι;

Ὁ ντέκτεβ στάθηκε γιὰ λίγα λεπτά σκεπτικός κι' ὕστερα ἀπάντησε:

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Γιὰ νὰ δοῦμε... Ὅπως δὲ ποτε δὲν πιστεύω νὰ τὰ καταφέρῃ ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα», μ' ὅλο πού εἶναι πραγματικὸς σατανάς... Γιὰ νὰ δοῦμε...

★

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, τὰ καλύτερα λαγωνικά τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου, καθὼς καί τὰ ἐπισημονικά τῆς ἐργαστήρια μὴχανῶν σὲ κίνησι, γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸν ἀσύλληπτο λωποδύτη, στὸ τρομερὸ κόλλπο, πού ετοίμαζε καί γιὰ τὸ ὁποῖο μὲ τόση εἰρωνεία καί αὐθάδεια εἶχε εἰδο-

Καί, χαμογελώντας ὕστερα, σκέφθηκε:

«Αὐτὸς ὁ Σούμερ μ' ἔκανε νὰ φοβάμαι καί τὸν ἴσκιό μου!».

Σὲ λίγα λεπτά, συζητοῦσε ἐγκάρδια μὲ τὸν κ. Ἄντολφ Στάϊφερ. Εἶχε ἔρθῃ γιὰ νὰ νοικιάσῃ δυὸ θυρίδες στὰ θησαυροφυλάκια τῆς Τράπεζας Γκρήνμαν, γιὰ ἕναν καλὸ πελάτη του. Εἶχε δυσ-αρεστηθῇ μὲ τὴν Τράπεζά του καί θ' ἄρχιζε τώρα δοσοληψίες μὲ τὴν Τράπεζα Γκρήνμαν, ὅπου καί θὰ μετέφερε τίς καταθέσεις του, γιὰ-τί εἶχε γι' αὐτὴν τίς καλύτερες πληροφορίες. Γι' αὐτὸ εἶχε ἔρθῃ

ποιήσει τὸ διευθυντή.

Εἰδικὰ αὐτόματα μηχανήματα κινδύνου εἶχαν τοποθετηθῇ στὴν Τράπεζα Γκρήνμαν, ηλεκτρικὲς συσκευές, πού θὰ μετέδιδαν καθὲ ὑποτιτὴ κίνησι, τὰ πάντα εἶχαν προβλεφθῇ μὲ θαυμαστὴ ἀκρίβεια.

Ἐμεναν ἀκόμα πέντε μέρες ὡς τίς 31 Μαΐου.

Ἐνα πρωτὶ, ἐνὸς τὸ τραπεζίτης Γκρήνμαν εἶχε πάρει τὸ προγευμα στὸ μεγάρὸ του, κι' ετοίμαζόταν γιὰ τὴν Τράπεζα, τοῦ ἀναγγεῖλαν τὴν ἐπίσκεψιν κάποιου, πού ἐπέμενε νὰ τὸν δῇ προσωπικά.

Ὁ Γκρήνμαν ἔρριξε μιά ματιά στὸ ἐπισκεπτήριο, πού τὸν παρουσάσαν. Ἐγραφε:

«Ἄντολφ Στάϊφερ. Γενικά ἐπιχειρήσεις. Κλάμπ Ἄβενου 35478».

Δὲν τοῦ ἔλεγε τίποτα αὐτό.

«Τί νὰ μὲ θέλῃ αὐτὸς ὁ Στάϊφερ; σκέφθηκε. Οὐτὲ τὸν ξέρω...».

Μὲ μίας θυμίσθηκε τὴ συστηματικὴ διδασκαλία, πού τοῦ εἶχε κάνει ὁ ἐπιθεωρητὴς Σούμερ κι' ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του: Ἐπρεπε νὰ πληροφορηθῇ μὴπως ὁ ἐπισκεπτής ἦταν ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» ἢ κανένα ἄλλο ἐπικίνδυνον ἄτομο.

Πῆρε στὰ χέρια του τὴν «Ἐμπορικὴ Ἐπετηρίδα» κι' ἔμαξε, γιὰ νὰ βρῇ τὴ φῖρμα «Ἄντολφ Στάϊφερ».

Πραγματικά, στὴν ἀλφαβητικὴ θέσι τοῦ ὀνόματος, ὑπῆρχαν ὅλες οἱ χρήσιμες πληροφορίες: Ὁ «Ἄντολφ Στάϊφερ» διεύθυνε τὸ σοβαρότερον ἐμπορικὸ γραφεῖο τῆς περιφερείας κι' ἦταν φερέγγυος γιὰ 100.000 λίρες.

Αὐτὸ δῆλυνε τίς ὑποψίες τοῦ τραπεζίτη Γκρήνμαν. Ἀλλὰ καί πάλι, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πῆρε τὸ τηλέφωνο καί ζήτησε τὸν ἀριθμὸ 35478.

Τοῦ ἀπάντησε μιά γυναικεῖα φωνή:

— Γραφεῖο Ἄντολφ Στάϊφερ. Ποιὸς καλεῖ, παρακαλῶ;

— Τραπεζίτης Γκρήνμαν. Θέλω νὰ μιλήσω στὸν κ. Στάϊφερ.

— Ὁ κ. Στάϊφερ ἔφυγε πρὶν μισὴ ὥρα, κ. Γκρήνμαν, γιὰ νὰ σὰς συναντήσῃ.

— Ἀ, ὦραία, εὐχαριστῶ. Θὰ τὸν περιμένω.

Ὁ Γκρήνμαν ἄφησε τὸ ἀκουστικὸ καί εἶπε στὸν ὑπὲρτῃ πού περιμένει:

— Περιμένω κάποιον. Νὰ τὸν οδηγήσῃς στὸ γραφεῖο μου.

νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν ἴδιο τὸν Γκρήνμαν. Μὰ καί γιὰ ἕναν ἄλλο λόγο ἀκόμα: Εἶχε πληροφορηθῇ τίς ἀπειλές τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα» καί θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν τραπεζίτη μαζί μὲ τὸν πελάτη του τὴν ἐπομένη στὸ σπίτι του, γιὰ κάθε ἀσφάλεια.

Ὁ Γκρήνμαν δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ μὴ δεχθῇ μ' ἐνθουσιασμὸ τίς προτάσεις τοῦ ἐπισκεπτή του. Κι' ἔτσι, τὴν ἄλλῃ μέρα, ἔκανε τὴ γνωριμία τοῦ «σπουδαίου πελάτου», ἀπ' τὸν ὁποῖο παρέλαβε γιὰ φύλαξιν δυὸ βαρεῖες κασσετίνες μὲ κοσμηματά κολοσσισαῖας ἀξίας.

★

Στὶς δώδεκα Μαΐου, τὸ πρωτὶ, ὁ Γκρήνμαν δέχθηκε πάλι τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ «Ἄντολφ Στάϊφερ», πού μ' ἕνα παράξενο εἰρωνικό τό-τὸ στὴ φωνή, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Γκρήνμαν, εἶναι καιρὸς νὰ μὰτε καί τὸ πραγματικὸ μου ὄνομα: «Λωποδύτης-Φάντασμα», ἀόρατος ἐχθρὸς τῶν Τραπεζῶν!

Ὁ τραπεζίτης ἔγινε κατακίτρι-νος κι' ἔκανε νὰ πιεθῇ τὸ κουμπὶ τοῦ ηλεκτρικοῦ κουδουνιῦ τοῦ κινδύνου. Μὰ ὁ ἄλλος πρόλαβε:

— Μὴν κινηθῇτε, ἀν ἀγαπᾶτε τὴ ζωὴ σας. Ἀς συζητήσουμε ἡρεμα. Προχθές, πού ἔφερα ἐδῶ στὸ ἴδιο γραφεῖο τὸν πελάτη μου καί σὰς τὸν σύστησα, κατάρθω-σα νὰ σὰς φωτογραφίσω καί τοὺς δυὸ, χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθῇτε ἐσείς, τὴ στιγμὴ πού σὰς μετροῦ-σε τὰ χρήματα. Νὰ ἡ φωτογραφία... Ἀναγνωρίζετε τὸν ἐαυτὸ σας. Δὲν εἶναι ἔτσι; Τὸν πελάτη μου, ἂν χρειασθῇ, θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἡ ἀστυνομία. Εἶναι ὁ Τζάκ Ντάιμον, ὁ «Βασιλιάς» τοῦ λαθρεμπορίου τῶν ναρκωτικῶν!

— Αὐτό, πού κάνατε, εἶναι ἀτιμία! φώναξε ὁ Γκρήνμαν.

— Μὴν ἐξάπτεσθε, φίλε μου, ἐξακολουθεῖτε ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα», καί μὴ βρίζετε τὸ ἐπάγγελμά μου. Ἐδῶσις ἐγὼ τὸ δικό σας;

— Εἰγὼ εἰμαι τίμιος ἐπάγγελματίας.

— Ἀφήστε τα αὐτὰ! Εἰσθε τραπεζίτης. Εἰμαι ληστής. Εἰμα-στε συνάδελφοι! Κλείψτε τὸν κό-σμο καί κατορθώστε νὰ μὴ μπαί-νετε στὴ φυλακή. Κι' ἐγὼ κάνω τὸ ἴδιο. Τώρα θὰ κλέψω ἐσὰς!

— Δὲ θὰ τὸ κατορθώσετε, εἶπε

ὁ Γκρήνμαν, σφίγγοντας τίς γρο-θιές του.

— Τὸ ἔχω κατορθώσει κιό-λας... Δὲν ἔχω παρὰ νὰ δημοσι-εύσω αὐτὴ τὴ φωτογραφία, γιὰ ν' ἀποδειχθῇ συνέννοχος τοῦ Τζάκ Ντάιμον. Φαντασθῇτε τί ὥ-ραία φιγούρα: Ὁ τραπεζίτης Γκρήνμαν λαθρέμπορος καί κλε-πταποδόχος ναρκωτικῶν!...

— Δὲ μπορεῖτε νὰ τὸ ἀποδεί-ξετε!

— Εὐκολώτατα! Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φωτογραφία, πού εἶδατε, ὑ-πάρχουν καί τὰ δυὸ κιβώτια, πού κρύβετε στὰ θησαυροφυλάκια σας. Εἶναι γεμάτα ἡρώϊνη! Ἄν σπᾶ-σετε ἐνα κολλιέ, θὰ δῆτε, ὅτι δὲν εἶναι ἀπὸ πραγματικὰ μαργαρι-τάρια, ἀλλὰ ἀπὸ εἰδικὲς καψού-

δὲ νὰ ἐξαφανίσω καί τὰ ἄλλα πει-στήρια.

— Ἀλλὰ πειστήρια; διέκοψε μὲ τρομερὴ κατάπληξι ὁ Γκρήν-μαν.

— Ναί, Νά, ἐξαφνα, ἕνα: Ἐ-χετε μιά ὥραία φιληνάδα, τὴν κ. Ἐμμα Λώρενς...

— Ναί!

— Λοιπόν, αὐτὴ ἡ κυρία ἀνή-κει στὴ συμμορία τοῦ Ντάιμον. Σὰς πλησίασε ἐπίτηδες καί σὰς κατέκτησε ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες καί πουλάει ναρκωτικὰ μέσα στὸ σπί-τι σας. Ὑπάρχουν ἀπειροὶ μάρ-τυρες. Ἀλλὰ εἶπαμε: Ὅλα αὐτὰ δὲ θὰ τὰ χρησιμοποίησω, ἂν ἐ-σείς θελήσετε...

Μὲ ἀξιοθρήνητη ὄψιν, ράκος πραγματικὸ, ὁ Γκρήνμαν σήκωσε

νός, θὰ πάρω τὰ χρήματα καί ἀ-μέσως θὰ σὰς στεῖλω τὸ φίλμ καί θὰ παραλάβω τὰ δέματα μὲ τὰ ναρκωτικὰ.

— Σύμφωνα!

— Καί κατ' ἄλλο ἀκόμα: Ἐ-πειθῇ, ἀπὸ αὐριο ὡς τίς 14 τοῦ μηνός, ἰσχύει ἡ προθεσμία μέσα στὴν ὁποία εἰδοποίησα τὸν ἐπι-θεωρητὴ Σούμερ πῶς θὰ κλέψω τὴν Τράπεζά σας, πρέπει νὰ φρον-τίσετε ὥστε αὐριο νὰ κάνετε μόν-ος τὴν πληρωμὴ μπροστὰ στὸ Σούμερ. Ὅταν θάρθω, λοιπόν, νὰ κάνω τὴν «ἀνάληψιν» τῆς κα-ταθέσεως, θὰ μετρήσετε εἰς, μέ-σα στὸ ταμεῖο τὰ χρήματα καί θὰ μού τὰ φέρεῖ ὁ Σούμερ στὴ θυ-ρίδα, ἐνῶ θὰ τὸν συνοδεύουν δυὸ ἀστυνομικοὶ μὲ τὰ πιστόλια, ἀπὸ

φύλο μὴν ἐμφανισθῇ ὁ «Λωποδύ-της-Φάντασμα» καί τὰ κλέψῃ.

— Σατανά! μουρμούρισε ὁ τραπεζίτης...

★

Ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μέρα, ὡς τὸ βράδυ τῆς 15ης τοῦ μηνός, οἱ πληρωμές καί οἱ εἰσπράξεις στὴν Τράπεζα Γκρήνμαν, γίνονταν κά-τω ἀπὸ ἀγρία ἀστυνομικὴ ἐπίδλε-ψιν. Τὰ μεγάλα ποσὰ — ἀπὸ πέν-τε χιλιάδες λίρες κι' ἄπάνω — τὰ παρέδιδε ὁ ἴδιος ὁ ἐπιθεωρη-τής, ἐνῶ λόχος ὁλόκληρος ἀπὸ ἀστυνομικοὺς, φρουροῦσε τίς εἰσ-όδους καί τὰ ταμεῖα. Μ' αὐτὲς τίς συνθήκες «ἀνέλαβε» τὴν «κα-τάθεσιν» τοῦ κι' ὁ κ. Ἄντολφ Στάϊφερ.

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέ-ρας, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ Τράπεζα, πού ἐπρόκειτο νὰ φουρηθῇ ἀγρία ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Σούμερ, ἐνθου-σιασμένος, προσκάλεσε τὸν τραπε-ζίτη Γκρήνμαν νὰ πιοῦν μαζί ἕνα οὔισκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ διευ-θυντὲς εἶχαν πάντα τὸ καλύτερο οὔισκο.

— Λοιπόν, φίλε μου Γκρήνμαν, στὴν ὑγεία μας, εἶπε ὁ Σούμερ. Θριαμβεύσαμε!

Ὁ τραπεζίτης κούνησε θλαδε-ρά τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, φίλε μου! εἶπε. Τῶ-ρα μπορῶ νὰ μιλήσω... Ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» μὲ ἔκλεψε!

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέ-ρας, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ Τράπεζα, πού ἐπρόκειτο νὰ φουρηθῇ ἀγρία ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Σούμερ, ἐνθου-σιασμένος, προσκάλεσε τὸν τραπε-ζίτη Γκρήνμαν νὰ πιοῦν μαζί ἕνα οὔισκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ διευ-θυντὲς εἶχαν πάντα τὸ καλύτερο οὔισκο.

— Λοιπόν, φίλε μου Γκρήνμαν, στὴν ὑγεία μας, εἶπε ὁ Σούμερ. Θριαμβεύσαμε!

Ὁ τραπεζίτης κούνησε θλαδε-ρά τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, φίλε μου! εἶπε. Τῶ-ρα μπορῶ νὰ μιλήσω... Ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» μὲ ἔκλεψε!

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέ-ρας, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ Τράπεζα, πού ἐπρόκειτο νὰ φουρηθῇ ἀγρία ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Σούμερ, ἐνθου-σιασμένος, προσκάλεσε τὸν τραπε-ζίτη Γκρήνμαν νὰ πιοῦν μαζί ἕνα οὔισκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ διευ-θυντὲς εἶχαν πάντα τὸ καλύτερο οὔισκο.

— Λοιπόν, φίλε μου Γκρήνμαν, στὴν ὑγεία μας, εἶπε ὁ Σούμερ. Θριαμβεύσαμε!

Ὁ τραπεζίτης κούνησε θλαδε-ρά τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, φίλε μου! εἶπε. Τῶ-ρα μπορῶ νὰ μιλήσω... Ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» μὲ ἔκλεψε!

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέ-ρας, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ Τράπεζα, πού ἐπρόκειτο νὰ φουρηθῇ ἀγρία ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Σούμερ, ἐνθου-σιασμένος, προσκάλεσε τὸν τραπε-ζίτη Γκρήνμαν νὰ πιοῦν μαζί ἕνα οὔισκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ διευ-θυντὲς εἶχαν πάντα τὸ καλύτερο οὔισκο.

— Λοιπόν, φίλε μου Γκρήνμαν, στὴν ὑγεία μας, εἶπε ὁ Σούμερ. Θριαμβεύσαμε!

Ὁ τραπεζίτης κούνησε θλαδε-ρά τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, φίλε μου! εἶπε. Τῶ-ρα μπορῶ νὰ μιλήσω... Ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» μὲ ἔκλεψε!

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέ-ρας, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ Τράπεζα, πού ἐπρόκειτο νὰ φουρηθῇ ἀγρία ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Σούμερ, ἐνθου-σιασμένος, προσκάλεσε τὸν τραπε-ζίτη Γκρήνμαν νὰ πιοῦν μαζί ἕνα οὔισκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ διευ-θυντὲς εἶχαν πάντα τὸ καλύτερο οὔισκο.

— Λοιπόν, φίλε μου Γκρήνμαν, στὴν ὑγεία μας, εἶπε ὁ Σούμερ. Θριαμβεύσαμε!

Ὁ τραπεζίτης κούνησε θλαδε-ρά τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, φίλε μου! εἶπε. Τῶ-ρα μπορῶ νὰ μιλήσω... Ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» μὲ ἔκλεψε!

Τὸ βράδυ τῆς τελευταίας ἡμέ-ρας, ἀφοῦ ἔκλεισε ἡ Τράπεζα, πού ἐπρόκειτο νὰ φουρηθῇ ἀγρία ὅλη τὴ νύχτα, ὁ Σούμερ, ἐνθου-σιασμένος, προσκάλεσε τὸν τραπε-ζίτη Γκρήνμαν νὰ πιοῦν μαζί ἕνα οὔισκο. Οἱ ἀστυνομικοὶ διευ-θυντὲς εἶχαν πάντα τὸ καλύτερο οὔισκο.

— Λοιπόν, φίλε μου Γκρήνμαν, στὴν ὑγεία μας, εἶπε ὁ Σούμερ. Θριαμβεύσαμε!

Ὁ τραπεζίτης κούνησε θλαδε-ρά τὸ κεφάλι.

— Ὁχι, φίλε μου! εἶπε. Τῶ-ρα μπορῶ νὰ μιλήσω... Ὁ «Λω-ποδύτης-Φάντασμα» μὲ

Πάλη χταποδιού με καρχαρία. 'Ο καρχαρία είναι ένας από τους τρομερότερους εχθρούς του. Το χταπόδι, όμως, κατορθώνει πολλές φορές να τον περισφίξει με τους πλοκάμους του. Τον δαγκώνει και κατόπιν και ταυτόχρονα χύνει μέσα στο σώμα του ένα υγρό, που παρολύνει κάθε κίνησή του.

Ένας δύτες βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα χταπόδι, που τον σφίγγει με τους πλοκάμους του.

Ως τα μέσα του περασμένου αιώνα, οι επιστήμονες δεν ήξεραν για τα χταπόδια περισσότερα απ' όσα είχε γράψει ο 'Αριστοτέλης. 'Η μελέτη τους είχε παραμεληθεί. 'Αλλά τους τα ξαναθυμίσει ο Βίκτωρ Ουγκώ, με το μυθιστόρημά του 'Οι εργάτες της θαλάσσης, που δημοσιεύθηκε το 1875.

Στο βιβλίο αυτό, ο μεγάλος ποιητής και μυθιστοριογράφος αφιέρωσε δεκαπέντε σελίδες, για να περιγράψει με κάθε λεπτομέρεια την ανατομία τους, τον τρόπο της ζωής τους. 'Η περιγραφή του αυτή, καίτοι περιέχει πολλές ανακρίβειες, είναι αξιοσημείωτη. «Το χταπόδι, γράφει σ' ένα σημείο, είναι μία αρρώστια, που κατέληξε σε τερατομορφία. Πρόκειται για μία γλοιώδη ουσία, που έχει ζυμωθεί με μίσος, για μία μέδουσα, που την εξυπηρετούν όκτω φίδια. Αυτό το αποτρόπαιο και αδηφάγο θαλάσσιο άστρο, προβάλλει, ξαφνικά, μέσα απ' το γαλανό νερό, αναζητώντας τα θύματά του...».

'Η δημοσίευσή αυτού του μυθιστορήματος έκανε τα χταπόδια της μόδας. Οι μεγάλοι παρισινόι οικοι παρουσίασαν καπέλλα, που είχαν το σχήμα του χταποδιού, ακόμη και φορέματα με μακρείες τρέσσες, σαν πλοκάμους, που τυλίγονταν γύρω στο σώμα. 'Αλλά

ταυτόχρονα οι επιστήμονες φιλοτιμήθηκαν. Δε μπορούσε ένας μυθιστοριογράφος να ήξερε περισσότερα απ' αυτούς. 'Ετσι, άρχισαν να μελετούν συστηματικά το χταπόδι, που το είχαν άγνοήσει ως τότε.

ΕΧΕΙ ΤΡΙΕΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι τα κεφαλόποδα, όπως είναι η επίσημη ονομασία τους, υπήρχαν από την εποχή της προϊστορίας. 'Ενα απολιθωμα χταποδιού, που βρέθηκε στη Γαλλία, σε μία περιοχή, που σκεπαζόταν άλλοτε από τη θάλασσα, είχε ηλικία 400 εκατομμυρίων ετών.

'Υπολογίζεται, ότι, κατά την προ του κατακλυσμού περίοδο, υπήρχαν πάνω από 10.000 είδη κεφαλόποδων. 'Αλλά τα περισσότερα απ' αυτά εξαφανίστηκαν και σήμερα ο άοιμός τους δε φαίνεται, ότι ξεπερνάει τα 650.

Τα κεφαλόποδα αυτά έχουν μέσα στις φλέβες τους μπλέ αίμα και η φύση τα έχει προικίσει με δύο θράγχια, δύο νεφρά και τρεις καρδιές (οι δύο απ' αυτές διοχετεύουν το αποξυγονωμένο αίμα στα θράγχια κι η τρίτη το οξυγονωμένο αίμα μέσα στο σώμα). Κινούνται, εξ άλλου, όπως τα αεριοθούμενα αεροπλάνα, εκσφενδονίζοντας προς τα πίσω το νερό, που συγκεντρώνουν μέσα στην κοιλία τους. Αυτό το νερό το εκσφενδονίζουν με όρη προς τα πίσω, δια μέσου ενός ειδικού τμήματος, του σίφονος. 'Αλλ' η όργανση, του σίφονος, που μπορεί να αναπτύσσεται, που μπορεί να συρρικνωθεί, είναι περιωρισμένη. Τα χταπόδια περπατούν επίσης πάνω στον πυθμένα της θαλάσσης, μετατοπίζοντας τους πλοκάμους τους, σε γιγαντιαίες απόψεις.

2.000 ΒΕΝΤΟΥΖΕΣ

Τα συνηθισμένα χταπόδια έχουν όκτω πλοκάμους και δύο περίπου χιλιάδες βεντούζες συνολικά. Αυτές οι βεντούζες προσκολλώνται στο δέρμα του θύματος, που είναι αδύνατον ν' απαλλαγεί απ' αυτές. Το ίδιο το χταπόδι, όμως, είναι σε θέση να τις αποκολλήσει με τρόπο ακαριαίο. 'Ενα είδος χταποδιού, ο 'Βομπό της κολάσας, έχει δέκα πλοκάμους, με 3.000 περίπου βεντούζες.

Τα χταπόδια, που ζουν στη Μεσόγειο έχουν βάρος μερικών δεκάδων κιλών και το συνολικό άνοιγμά τους δεν ξεπερνάει τα 3 μέτρα. 'Αλλ' υπάρχουν πολύ μεγαλύτερα. Στη Νορβηγία αλιεύθηκε, τον 'Οκτώβριο του 1954 ένα χταπόδι, που ζύγιζε 300 κιλά και που το άνοιγμα του ξεπερνούσε τα 11 μέτρα. 'Υπάρχουν ακόμη τα γιγαντιαία χταπόδια του Ειρηνικού, που ζυγίζουν πάνω από έναν τόνο και που το

ΤΑ ΤΕΡΑΤΑ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

άνοιγμά τους ξεπερνάει τα 22 μέτρα.

Τα χταπόδια ζουν 8 περίπου χρόνια και μπορούν να μείνουν επί 4½ μηνες τελείως νηστικά. Προτιμούν τα μικρά βόθρα και τρυπώνουν μέσα σε υποβρύχια σπηλιές ή ρωγμές των βράχων.

πίσης στους ζωολόγους ο έγκυφαλός τους, που παρουσιάζει 14 κυρίως λοβούς και πολλούς άλλους μικρότερους. Στο γεγονός αυτό οφείλεται το ότι το χταπόδι είναι ένας από τους ευαυέστερους ενοίκους της θαλάσσης. Πολλοί επιστήμονες υποστηρίζουν,

μαάλιστα, ότι θα μπορούσε να συναγωνισθεί στην ευφυΐα κι' αυτόν ακόμη τον άνθρωπο.

ΜΙΑ ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ

'Υπάρχουν πολλές αυθεντικές αφηγήσεις συναντήσεων του ανθρώπου με τον τρομερό αυτό ενοικο της θαλάσσης, που είναι το χταπόδι.

Πριν από μερικά χρόνια, ένας Σουηδός δύτες, ονόματι Βίκτωρ Μπέργκκε, είχε καταδυθεί σε βάθος 60 μέτρων στο στενό του Μακασσάρ, μεταξύ της Βόρνεο και των Κελήτων νήσων, όταν, ξαφνικά, αισθάνθηκε πως κάτι τον τραβούσε από το αριστερό χέρι. 'Εβγαλε άμέσως το μαχαίρι του, που έκοβε σαν ξυράφι και, με μία αστραπιαία κίνηση, έκοψε δύο πλοκάμους ενός γιγαντιαίου χταποδιού, που προσπαθούσε να τον πασάψει. 'Αλλ' ο Μπέργκκε έχασε την ίδια στιγμή την ισορροπία του. Το χταπόδι τον είχε αρπάξει από τους αστρογάλους. Κάθε φορά, που προσπαθούσε ν' απελευθερωθεί, το χταπόδι τον τραντάζε τόσο δυνατά, που το κεφάλι του χτυπούσε στα τοιχώματα του μεταλλικού κράνους του και κορόταν τότε η αναπνοή του. 'Ο Μπέργκκε κατάφερε, ωστόσο, να τραβήξει τέσσερες φορές το σχοινί, δίνοντας έτσι το σημάδι του κινδύνου. Τρεις ρωμολέοι Πολωνήσιοι τράβηξαν άμέσως το σχοινί, αλλά συναντούσαν μία αντίσταση, που δεν κατάφεραν να υπερικήσουν. Συνεινώνοντας τις προσπάθειές τους, ανέβηκαν, ωστόσο, το σκάφανδρο σε βάθος δέκα περίπου μέτρων από την επιφάνεια. Είδαν τότε, ότι το τεράστιο χταπόδι είχε γαντζωθεί πάνω στον Μπέργκκε κι' ότι δεν ένορυσσε να φύγει. 'Ενας άλλος δύτες βούτηξε άμέσως κι' έκοψε ροές από τους πλοκάμους του χταποδιού που τότε μόνο αποστάσε ν' αφήσει τη λεία του.

'Ο Μπέργκκε ήταν περισσότερος εκτός πασα ζωτανός, μέσα στο σκάφανδρο του και χρειάστηκε να τον πάνε σε νοσοκομείο, για να ημελθή.

ΠΕΦΤΕΙ ΣΑΝ ΛΑΞΕΙΠΤΩΤΟ

Κρυμμένο μέσα στη σπηλιά του ή πίσω από την προεξοχή οποιου βράχου, το χταπόδι περιμένει τη λεία του. 'Όταν τη δει ή πλησιάσει, ανυψώνεται σε σύννεφο κι' έπειτα πέφτει πάνω σαν αλεξιπτώτο. 'Όταν η λεία είναι μικρή, χρησιμοποιεί μόνον ένα ή δύο πλοκάμους για να τη φέρει κοντά του. 'Όταν, εξ άλλου, η λεία είναι πολύ μεγάλη ή αντίσπεκεται, το χταπόδι τη δαγκώνει και ταυτόχρονα χύνει μέσα στο σώμα της ένα υγρό, που παρολύνει κάθε κίνησή της.

Το χταπόδι τρέφεται μόνο με σάρκες. 'Ο κανιβαλισμός του είναι τόσο έντονος, ώστε τα χταπόδια ενός ενυδρείου αλληλοσπαράσσονται πολλές φορές από έμφυτη κακία, ενώ είναι χορτασμένα από τροφή.

Δεν είναι επίσης σπάνιο το φαινόμενο χταποδιών, που αυτοκαταβροχθίζονται. Το φαινόμενο αυτό παρατηρήθηκε τελευταία στο ζωολογικό κήπο της Νεαπόλεως. Ένα μεγάλο χταπόδι έφαγε πέντε από τους πλοκάμους του και,

ένεργουν σαν αρπάγες. 'Ας προσθέσουμε τον τρομο του ανθρώπου, που βρίσκεται αντιμέτωπος με ένα θαλάσσιο τέρας, πάνω στο οποίο δεν έχει λαβή.

ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ ΚΑΙ ΣΕ ΒΑΡΚΕΣ

Πολλοί δύτες χρησιμοποιούν διάφορα μέσα για να γλυτώσουν από τη θανάσιμη περίπτωση του χταποδιού. Ένας απ' αυτά συνίσταται στο να χτυπήσει κανείς το χταπόδι με ένα μαχαίρι ανά-

μεσα στα δυο μάτια. 'Αν το χτύπημα είναι επιτυχημένο, αν, δηλαδή, το μαχαίρι βρή τον εγκέφαλο, το χταπόδι παραλύει άμέσως.

'Αλλος τρόπος είναι να σφίξει κανείς δυνατά το χταπόδι ανάμεσα στο κεφάλι και την κοιλιά του. Το σφίξιμο αυτό του προκαλεί άμέσως άσφυξία.

Οι Σκανδιναβοί δύτες έχουν ένα δικό τους τρόπο για να σκοτώνουν τα χταπόδια. Τους αναποδουρίζουν την κουκούλα και

προκαλούν έτσι το θάνατό τους από άσφυξία.

Τα μεγάλα χταπόδια δεν επιτίθενται μόνον εναντίον μεμονωμένων ανθρώπων, αλλά και εναντίον λεμβών. Αυτό συνέβη π. χ. το 1941, στα ανοιχτά του Φρετάουν ('Αγγλία). Ένα αγγλικό μεταγωγικό πλοίο, γεμάτο από στρατιώτες, τερπιλλίστηκε στο μέρος αυτό από ένα γερμανικό υποβρύχιο. Οι στρατιώτες κι' οι ναύτες του πλοίου μπήκαν τότε μέσα στις βάρκες για να σωθούν. Μία από τις βάρκες, λοιπόν, δέχτηκε την καταβύθιση ενός γιγαντιαίου χταποδιού, που την κυνήγησε επί ένα περίπου χιλιόμετρο. 'Αλλά τα αλλεπάλληλα χτυπήματα, που του κατέφεραν οι ναύτες με τα κουπιά, το ανάγκασαν στο τέλος ν' απομακρυνθεί.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Ο ξιφίας.

έπειτα απ' αυτόν τον αυτοκρωτηριασμό, πέθανε.

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΧΘΡΟΙ

'Ο τρομερός εχθρός των χταποδιών, κατά τους πρώτους ζωολογικούς αιώνες, ήταν ο Ιχθυόσαυρος, που εξόντωσε πολλά από τα είδη τους. 'Αλλά και σήμερα τα χταπόδια έχουν πολλούς εχθρούς. Οι κυριώτεροι απ' αυτούς είναι η μούρινα (πρόκειται για το ψάρι, από το οποίο βγαίνει το μουρουνέλιο και που στην επιστημονική γλώσσα καλείται ονίσκος), ο καρχαρία, η φύκη, ο ξιφίας, η φάλαινα, κλπ.

'Ο μόνος τρόπος για να ξεφύγει το χταπόδι, είναι να κάμει τον αντίπαλό του να χάσει τα ίχνη του. Και αυτό το πετυχαίνει ξεχνώντας από το σώμα του μία ειδική ουσία, τη μελανίνη, που σχηματίζει ένα μαύρο σύννεφο ολόγυρά του.

Τα μεγάλα χταπόδια, όμως, δέχονται τον αγώνα και κατατροπώνουν πολλές φορές τους εχθρούς τους. Το κυριώτερο γι' αυτά είναι να γαντζωθούν σ' ένα βράχο. 'Ο εχθρός τους δεν έχει τότε την ευχέρεια να τους επιτεθεί αποτελεσματικά, ενώ αυτά μπορούν να τον περισφίξουν με τους πλοκάμους τους και να παραλύσουν κάθε αντίστασή του.

Τα χταπόδια βλέπουν στον άνθρωπο μία πιθανή λεία και του επιτίθενται, πάντοτε σχεδόν. Οι ψαράδες κι' οι δύτες της 'Ιαπωνίας δίνουν την ακόλουθη συμβουλή: «'Αν ένα χταπόδι σε αγγίξει, μην κινήσεις. Διατήρησε την ψυχραιμία σου. 'Υπάρχουν μερικές πιθανότητες για σένα, αφού σου αγγίξει ένα πόδι ή ένα χέρι, να φύγει».

'Αλλά τα πράγματα δε γίνονται πάντοτε έτσι. Το χταπόδι δεν περιορίζεται σ' αυτή την απλή ψηλάφηση, αλλά περισφίγγει με τους πλοκάμους του το θύμα του. Πρόκειται τότε για έναν αγώνα ζωής ή θανάτου, για τον οποίο όλα τα μειονεκτήματα είναι με το μέρος του ανθρώπου.

Πραγματικά, κάτω από την επιφάνεια της θαλάσσης, ο άνθρωπος ζυγίζει έως 20 φορές περισσότερο από το κανονικό βάρος του. 'Ετσι, ένας άνθρωπος 70 κιλών, ζυγίζει έως 1400 κιλά και γι' αυτό οι κινήσεις του γίνονται αργές και εξαιρετικά δύσκολες. Ένα χταπόδι μετριού μεγέθους μπορεί, λοιπόν, χωρίς την παραμικρή δυσκολία, να τον ακινητοποιήσει. 'Επί πλέον, το χταπόδι διαθέτει τους πλοκάμους του, που

Τρεις κολυμβητές παλεύουν με ένα γιγαντιαίο χταπόδι στον δρόμο του Πορτοφίνο της 'Ιταλίας.

Το μικρό αυτό πηλίνο κεφάλι, ρωμαϊκής τεχνολογίας, από βρέθηκε μέσα σ' ένα μερικανικό τάφο του 11ου αιώνα, αποτελεί μια απόδειξη ότι είχαν φτάσει Εύρωπαίοι στην αμερικανική ήπειρο πολύ πριν από τον Κολόμβο.

Οι Ρωμαίοι

ΑΝΕΚΑΛΥΨΑΝ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ:

Το μυστηριώδες πηλίνο κεφάλι κι' ο «λευκός θεός» των 'Αζτέκων

ΠΟΙΟΣ πραγματικά ανακάλυψε το Νέο Κόσμο; «Ισως οι Ρωμαίοι, οι Φοίνικες ή οι Βίκινγκς. Πάντως, όχι ο Κολόμβος. Αυτό αποδεικνύουν άρισμένα αρχαιολογικά ευρήματα των τελευταίων χρόνων.

Έτσι, στην κοιλάδα Τολούκα, στο Μεξικό, μέσα σ' ένα τάφο του 11ου αιώνα σ. μ. Χ., ο αρχαιολόγος δόκτωρ Χοσέ Γκάρσια Παγιόν, βρήκε ένα μικρό πηλίνο κεφάλι, με παράξενα χαρακτηριστικά. Ο συνάδελγός του δόκτωρ Ρόμπερτ Χάινε-Γκλάντερν, του Πανεπιστημίου της Βιέννης, ένας από τους διασημότερους αρχαιολόγους του κόσμου, επισκέφθηκε τον Παγιόν, είδε αυτό το ευρήμα του και το φωτογράφησε. «Αργότερα, έγραψε απ' τη Βιέννη στον Παγιόν, παρακαλώντας τον να του το στείλει.

Τόβειξε, λοιπόν, στον καθηγητή Μπέρνγκερ, πρόεδρο του Γερμανικού Αρχαιολογικού Ινστιτούτου, κι' εκείνος επιβεβαίωσε τη γνώμη του: Το πηλίνο κεφάλι ήταν ρωμαϊκό, του 2ου αιώνα σ. μ. Χ.

Πώς βρέθηκε όμως στο Μεξικό, και μάλιστα μέσα σ' ένα τάφο πολύ παλαιότερο απ' την εποχή του Κολόμβου; Όρισμένοι αρχαιολόγοι το θεωρούν άποδειξη, ότι ένα ρωμαϊκό πλοίο είχε φτάσει στην αμερικανική ήπειρο — εκ προθέσεως ή κατά λάθος.

Αλλ' ο δόκτωρ Χάινε Γκλάντερν υποστηρίζει μια διαφορετική έκδοξη: Κατά τη δική του θεωρία, οι Ρωμαίοι έμποροι φτάνανε ως τις 'Ινδίες, τη νοτιοανατολική 'Ασία και την Κίνα. Έξ' άλλου, υπήρχε ανεπτυγμένο εμπόριο μεταξύ 'Ασίας και 'Αμερικής, από τον 7ο αιώνα π. Χ. ως τον 3ο μ. Χ. Τεράστια κινεζικά Ιστιοφόρα, με τέσσερα κατάρτια, ταξιδεύανε στο νότιο Ειρηνικό, από νησί σ' νησί, κι' είναι πιθανότατα, ότι φτάσανε έτσι στο Μεξικό. Κάποιο απ' αυτά, λοιπόν, μετέφερε ως εκεί το ρωμαϊκό κεφάλι.

Όστόσο, δεν αποκλείει τελείως ο Βιεννέζος αρχαιολόγος και την πιθανότητα να παρασύρθηκε τυχαίως από τους ανέμους και τα ρεύματα κάποιο ρωμαϊκό πλοίο ως το Μεξικό, ενώ ταξίδευε προς τη Βρετανία. Έτσι, εξηγείται ίσως η ανεύρεση του κορμού μιας έλληνορωμαϊκής Αφροδίτης στις ακτές του

Κόλπου του Μεξικού, που έγινε το 1880 απ' το Γερμανό ανθρωπολόγο Σέλερ. Το άγαλμα αυτό υπάρχει τώρα στο Μουσείο του Βερολίνου. Δυστυχώς, κανείς δεν ξέρει πού και πότε πρωτοανακαλύφθηκε.

Έξ' άλλου, το 19ο αιώνα, είχαν βρεθεί σε μια άκτι της Βενεζουέλας κάμποσα ρωμαϊκά νομίσματα. Δόθηκε τότε η εξήγησι, ότι ανήκαν στη νομισματική συλλογή κάποιου Ισπανού αποίκου. Το περίεργο όμως είναι, ότι περιείχονταν μέσα σ' ένα κιβώτιο όμοιο με κείνα, που υπήρχαν στα πλοία των Ρωμαίων.

Πρέπει ακόμα ν' αναφέρουμε πως ο αρχαίος Ιστορικός Πασανιάς έγραφε, το 150 π. Χ., ότι, δυτικά απ' τον Ατλαντικό, υπήρχε μια ομάδα νησιών, που οι κάτοικοί τους είχαν κόκκινο δέρμα και μαλλιά σ' αχάτη αλόγου!

Κάμποσους τέτοιους παράξετους ανθρώπους πρόσφερε ως δώρο ένας βασιλεύς των Γαλατών στο Ρωμαίο ανθύπατο Μέτελλο, το 62 π. Χ., εξηγώντας του, ότι τους είχαν φέρει οι δυνατόι άνεμοι από μακριά ως τις γερμανικές ακτές.

Αλλά στοιχεία φαίνονται να δείχνουν, ότι οι Φοίνικες, οι μεγάλοι αυτοί θαλασσοπόροι του αρχαίου κόσμου, είχαν διασχίσει όλο τον Ατλαντικό κι' είχαν φτάσει στην 'Αμερική.

Πραγματικά, κοντά στη μικρή παραθαλάσσια βραζιλιανή πόλη Γκοβέα βρίσκεται ένας πανψηλός και άποκρυνος βράχος. Πάνω σ' αυτόν, σ' ύψος 1.000 μέτρων, υπάρχει μια παράξενη σκαλισμένη επιγραφή, που οι εντόπιοι την αποδίδανε στους 'Ινδιάνους. Αλλ' ο αρχαιολόγος Μπερνάντο ντά Σίλβα Ράμος την εξέτασε και διαπίστωσε πως ήταν φοινικική. Διάβασε δε σ' αυτήν το όνομα του βασιλιά των Φοινίκων Μπαντέζο, που βασίλευσε απ' το 855 ως το 850 π. Χ.

Πρέπει να σημειωθεί πως ο ίδιος αρχαιολόγος βρήκε και μετέφρασε κι' άλλες πολλές φοινικικές επιγραφές, στη ζούγκλα του Αμαζονίου.

Αλλά και στο Γιουκατάν απ' σ' άλλα μέρη του Μεξικού, μέσα σ' έρείπια των Μάγια και των 'Αζτέκων, έχουν ανακαλυφθεί εκατοντάδες αρχαία αγάλματα, που παριστάνουν ανθρώπους με γρυπή μύτη και με γένεια, σαν τους αρχαίους Φοίνικες.

Στην Πασανιάνα των 'Ηνωμ. Πολιτειών, βρέθηκαν μερικές πέτρες, με επιγραφές, που τα ψηφία τους μοιάζουν πολύ με καρχηδονικά. Κι' η Καρχηδόνη, όπως ξέρουμε, άποίκια των Φοινίκων. Διακρίνονται μάλιστα καθαρά σε μερικές από τις επιγραφές αυτές τα τέσσερα πρώτα γράμματα του φοινικικού αλφαβήτου (παρόμοια με του ελληνικού): αλέφ, μπέτ, τζίμελ και ντάλετ.

Τέλος, στους βράχους μιας λίμνης της Μασσαχουσέτης υπάρχει σκαλισμένη ή εικονά ενός αρχαίου πλοίου, αγκυροβολημένου και με σπινόμενα τα κατάρτια του. Το τελευταίο αυτό στοιχείο δείχνει, ότι το σκεδίσμα ήταν φοινικικό, γιατί οι Βίκινγκς κατ' έβαν τα κατάρτια των αγκυροβολημένων πλοίων τους.

Όστόσο, άλλα ευρήματα πείθουν πως είχαν φτάσει στην 'Αμερική κι' οι Βίκινγκς, οι άφοβοι αυτοί Σκανδιναβοί θαλασσοπόροι, και μάλιστα όχι μια φορά μονάχα, αλλά πολλές.

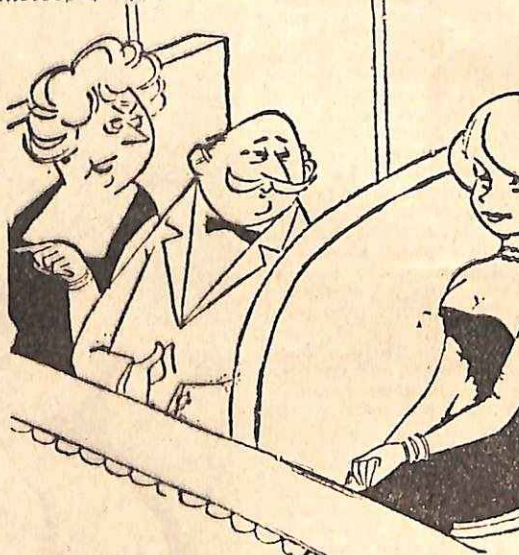
Φαίνεται όμως πως προηγήθηκαν απ' αυτούς οι 'Ιρλανδοί. Ένα αρχαίο κείμενο αναφέρει, ότι οι Βίκινγκς τους βρήκαν στην 'Ισλανδία και στη Γροιλανδία, όταν πρωτοέφτασαν σ' αυτά τα νησιά. Τους βρήκαν επίσης και στη Μεγάλη 'Ιρλανδία, που, όπως πιστεύουν άρισμένοι αρχαιολόγοι, δεν ήταν ώριμη Νέα 'Αγγλία (Ηνωμ. Πολιτείες).

Σύμφωνα μάλιστα με μια έκδοξη, ο θρυλικός «λευκός θεός» Κουετσαλκόατλ των Μάγια και των 'Αζτέκων, ήταν... Ένας 'Ιεραδός καλόγερος!

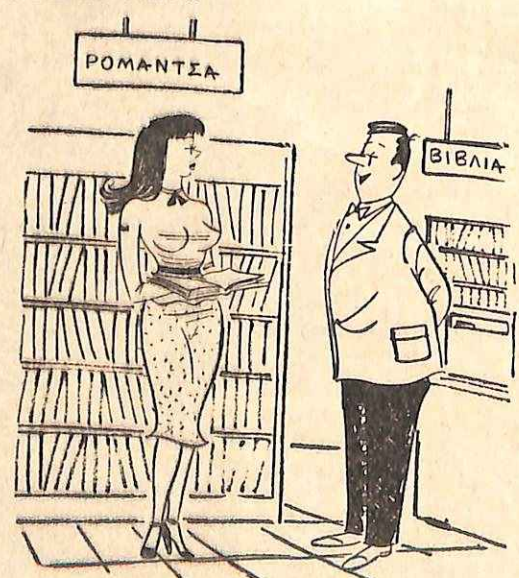
Οι αυτά φαίνονται να δείχνουν πως, πριν απ' τον Κολόμβο, είχαν φτάσει στην 'Αμερική οι Ρωμαίοι, οι Φοίνικες, οι Κινέζοι, οι Βίκινγκς, οι 'Ιρλανδοί... Ισως ο Κολόμβος δεν έκανε τίποτ' άλλο, παρά ν' ακολουθήση τα ίχνη των παλαιότερων αυτών εξερευνητών.

— Είδες τι ώρα, που αίσθάνεσαι, Καίτη, στην έξοχη, τώρα που ξεφύγαμε απ' τις καθημερινές σκοτούρες της δουλειάς.

— Σου δπενθυμίζω, Γιάννη, πως η σκηνή βοιανεται απ' εκεί!...

— 'Η πείρα θα σας διδάξη πολύ περισσότερα από ένα ρομάντσο, δεσποινίς μου! Δεν έχετε παρά να ακουμάστε μαζί μου!

ΠΡΟΧΩΡΩ να μωδ στο άσπασέρ, όταν η ευρωπός παρουσιάζεται μπροστά μου μ' ένα πονηρό χαμόγελο στα χείλη.

— Μα τι κάνετε έσεις στις γυναίκες, κύριε Πιέρο; μου φωνάζει.

— Εγώ, γιατί; — 'Η δεσποινίς Καίτη μου είπε ότι αύριο σας περιμένει για δείπνο. Μα και οι άλλες γειτονίσσες σας, ή κυρία Ματλίντη και ή κυρία Μπιάνκα είναι ένδοξοισσινές μαζί σας.

— Αληθινά; άπαντώ χαμογελώντας. Και καθώς άνοιγω την πόρτα του άσπασέρ σκέπτομαι ότι θα έπρεπε να αλλάξω την ταμπέλα έξω από το διαμέρισμά μου και αντί για «Σχέδιασής διαφημιστής», να βάλω «Θεραπευτής καρδιών».

★

«Ολα άρχισαν πριν από δυο μήνες όταν νοίκιασα το νέο διαμέρισμα στον έκτο όροφο. Τρία δωμάτια όλα κι όλα, γραφείο, κρεβατοκάμαρα και κουζίνα καθαρά, φωτεινά, αλλά... με τοίχους φοβερά λεπτούς.

Από το πρώτο βράδυ, ένα καθόλου μου καί σχεδίαζε στο γραφείο μου, κατάλαβα με έκπληξη ότι άκουγα καθαρά τις συζητήσεις του ζευγαριού, που κατοικούσε στο διπλανό διαμέρισμα. Και για να είμαι πιο ακριβής εκείνοι οι δυο δε συζητούσαν άπλως άλλα φιλονεικώσαν. Όπως κατάλαβα έπρόκειτο για μια νέα γυναίκα με ηλικιωμένο σύζυγο.

— Εγώ λοιπόν δεν λογαριάζομαι καθόλου σ' αυτό το σπίτι; στρίγγιζε εκείνη. Όλη την ημέρα σκοτώνουν στη δουλειά για να τα βρικής όλα εν τάξει και στο τέλος, όταν γυρίζεις δε φροντίζουν να μου προσφέρεις λίγη χαρά.

— Γιατί, Ματλίντη; την διέκοψε εκείνος. Δε σου άγόρασα γούνα στην γιορτή σου και μονοπτερο στην επέτειο του γάμου μας; — Ναι, μα τι να τα κάνω; Πού θα τα φορέσω αφού δε βγαίνουμε ποτέ; Δεν το καταλαβαίνεις ότι είμαι νέα και ότι έχω κι' εγώ ανάγκη να διασκεδάσω, να χορέψω, να δω κόσμο;

— Κατάλαβα και πολύ καλά, άπάντησε εκείνος ύστερα από έναν βεβή άναστεναγμό που τον άκουσα κι' αυτόν. Μοδ το έπαναλαμβάνεις κάθε μέρα! Μα εγώ το βράδυ είμαι κουρασμένος. Δουλεύω όλη την ημέρα για να μη σου λείπει τίποτα. Δεν το καταλαβαίνεις;

— Ναι, 'Αρθούρο, καταλαβαίνω ότι έκανα λάθος! Έπρεπε να είχα παντρευτεί έναν άντρα της ηλικίας μου που θα ήξερε να με καταλαβαίνει. Νά, αυτός ο άντρας της κυρίας Μπιάνκας, του διπλανού διαμερίσματος, είναι νέος γεμάτος ζωή, δεν πληγνεί κάθε βράδυ στο κρεβάτι στις δέκα ώρες έσύ, δεν υποφέρει από ρευματισμούς... Τους άκουσε πολύ συχνά βγαίνοντι. Τους άκουσε, που γυρίζουν πάντα μετά τις δυο ή τις τρεις το πρωί!

— Έσπρωξα από μπροστά μου το χαρτί, όπου είχα άρχισει να ζωγραφίζω, διόρθωσα τα μαλλιά μου και βρήκα. Συλλογίζομαι ότι το άλλο βράδυ θα πήγαινα να εργαστώ στην κρεβατοκάμαρα. Τουλάχιστον εκεί θα εύρισκα ήσυχία.

Και πραγματικά την άλλη μέρα πραγματοποιήσα την άπόφασί μου. Τοποθέτησα στην κρεβατοκάμαρα Ένα τραπέζι έτοιμασα τα χαρτιά μου, τα μολύβια μου, κάθησα και άρχισα να ζωγραφίζω με έκτακτικό κέφι, όταν φτάνει σου λέω! Δε μπορούμε πιά να πάμε μπροστά έτσι!

Η φωνή μου έφτασε στα αυτιά μου ήταν γυναικεία, διαπεραστική, αλλά δεν ήταν ή φωνή της κυρίας Ματλίντης. Με άπελτισα κατάλαβα ότι εργόταν από το διαμέρισμα εκείνο, που βρισκόταν άκριβώς δίπλα στην κρεβατοκάμαρα.

— Εσύ πρέπει να πάφης, Μπιάνκα! άπαντούσε τώρα μια αντρική φωνή. — Νά πάψω εγώ; Μα πότε θα καταλάβης ότι έχω δικήν, ότι πρέπει να πάφης να κάνης το παιδί, ότι είσαι πιά ένας οικογενειάρχης; Έσύ όμως δεν ένδιαφέρεσαι για τίποτ' άλλο εκτός από τη διασκέδασι, το μπλιάρδο, τους χορούς. Δεν δίνεις μια δέκαρά, αν δεν έχουμε να πληρώσουμε το νοίκι ή αν κινδυνεύουμε να μας κόψουν το τηλέφωνο...

Πάψε, Μπιάνκα! όταν θυμώνης γίνεται άνταφορη. Σ το κάτω-κάτω αν δε σου άρέσουν οι διασκεδάσεις, γιατί βγαίνεις μαζί μου; — Νομίζεις ότι με κωμώ με εύχαριστεί; φώναζε ή Μπιάνκα, ξεσπώντας σε λυγμούς. Εγώ θα προτιμού.

Θεραπευτής καρδιών

σα χίλιες φορές να καθόμουν στο σπίτι, μα αν δεν το έκανα ποιος ξέρει με τι γυναικες θα πήγαινες να μπλέξης. Νομίζεις ότι δε σε βλέπω πως τις κυττάζεις όλες; Σου άρέσουν όλες περισσότερο από μένα, δεν είναι έτσι;

— Ε, δεν είναι έτσι! — Ε, λοιπόν ναι, αφού το θέλεις έτσι είναι. Οι άλλες είναι χαμογελάστες, δροσερές, ένω έσύ όλο κλαίς και γκρινιάζεις.

— Βέβαια κλαίω γκρινιάζω, στρίγγιζε ή Μπιάνκα, γιατί αντί για έναν άντρα έχω δίπλα μου ένα παλιότατο. — Αν είχα παντρευτεί έναν άντρα σοβαρό, ώριμο, μετρημένο όπως έκανε ή κυρία Ματλίντη, που μένει στο διπλανό διαμέρισμα θα ήμουν τώρα ευτυχισμένη. Αλλά εγώ έρωτεύθηκα έσένα και καταδικάστηκα για όλη μου τη ζωή!

— Έσπρωξα πάλι από μπροστά μου τα χαρτιά και τα μολύβια και βρήκα να κάνω μια βόλτα. Όταν ο δροσερός άέρας ήρθε λίγο τα νεύρα μου, άποφάσισα να μεταφέρω το τραπέζι μου στην κουζίνα. Δε μπορούσα να κάνω διαφορετικά.

Και αυτό έκανα την τρίτη μέρα. Εγκαταστήθηκα στο γραφείο μου άκριβως και άρχισα να εργάζομαι. Για μισή ώρα μου φάνηκε ότι βρισκόμουν σ' έναν παράδεισο γαλήνης. Μα δεν πρόφτασα καλά-καλά να άπολαύσω τη σημασία αυτής της λέξεως όταν μια γυναικεία φωνή με έκανε να τινιστώ κάνοντας μια άπελπισμένη χειρονομία.

— Φρόνιμα, Τόμπυ, τώρα θα σου έτοιμάσω τη σούπα σου! — Και ο τοίχος της κουζίνας συνέρενε με κάποιο άλλο διαμέρισμα. Τέντωσα το αυτί με τα νεύρα μου άκόμη πιο τεντωμένα, για να άκούσω τη συνέχεια, μα δεν άφρησα να καταλάβω ότι ο «Τόμπυ» ήταν ένας σκύλος που δε μπορούσε να άπαντήσει στην κυρία του παρά μόνο με διακριτικά γαυγισματάκια. Προσπάθησα λοιπόν να παρηγορηθώ. Σκέφτηκα ότι δεν είναι δυνατόν να κατέβει άκριβως για ποιο λόγο μ' έκαν σκύλο και άν ή γυναίκα κατοικούσε μόνη...

— Ελα έδω Τόμπυ, καλό μου σκυλάκι, ξαναόχισε εκείνη τη στιγμή ή γυναικεία φωνή. Το έβρω ότι μ' άγαπάς, μα σε μια γυναίκα έρημη σαν και μένα δε μπορεί να φτάση ή αγάπη ενός σκύλου.

— Ήταν, λοιπόν, πραγματικά μόνη κι' εγώ για μια στιγμή συλλογίστηκα ότι ο μονόλογος της δε θα μπορούσε να κρατήσει πολύ. Μα έκανα

λάθος! — Νά ή σούπα σου, Τόμπυ. Σου έβωλα κι' ένα κομμάτι κρέας. Είδες πόσο σε φροντίζω; Εγώ είμαι μια γυναίκα περιποιητική, Τόμπυ. — Αν είχα ένα σύζυγο κι' εγώ ή καυμένη! — Αν ήξερες πόσο θα τον φρόντιζα! Μα πού να τον βρω καυμένη μου Τόμπυ; Οι άντρες είναι τυφλοί και δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Τι ζητούν οι άντρες από μια γυναίκα Τόμπυ; Εγώ δεν το ξέρω, δεν καταλάβαινα να το άνακαλύψω στα τριαντάπεντε μου χρόνια. Μα αν είχα ένα σύζυγο Τόμπυ...

Σ' αυτό το σημείο βήκηκα πιά από τα όρια της έπομησής μου. Εκείνοι οι άναστεναγμοί, έκείνα τα παράνοια με νεύριας περισσότερο από τους καυγάδες των άλλων γειτόνων. Έπρεπε να βγω, διαφορετικά, για να μπορούσα να κάνω εκείνη την άπαρηγορητή γεροντοκόρη να σπάσει, θα ήμουν ικανός να παρουσιάσω στην πόρτα της και να της πω: — Σας παντρεύομαι εγώ, δεσποινίς!

Έτσι βήκηκα κι' έκείνο το βράδυ και όταν ο δροσερός άέρας μου είχε καμψώσει τα νεύρα άρχισα να συλλογίζομαι τι έπρεπε να κάνω για να γλυτώσω απ' το αδιέξοδο και να ξαναφέρω τη χαμένη μου ήσυχία και τις διαφημιστικές μου έμπνεύσεις. Χρειάστηκε να στίψω για πολλή ώρα το μυαλό μου μα έπι τέλους το βρήκα! Δε έπρεπε μονάχα να χάσω χρόνο άκριβώς άκόμη για να μαγειρφήσω τις συζητήσεις που περνούσαν στο διαμέρισμά μου από τα διπλανά διαμερίσματα.

Το πρόβλημά δεν ήταν πολύ δύσκολο, όπως καταλαβαίνετε, γιατί ή κυρία Ματλίντη, ή κυρία Μπιάνκα και ή δεσποινίς Καίτη έλεγαν και ξανάλεγαν κάθε βράδυ τα ίδια με θαυμαστή άκρίβεια.

Όταν τελείωσα τις μαγειρφήσεις μου πήγα ένα άπόγευμα και χτύπησα στην πόρτα της κυρίας Ματλίντης σε μια ώρα που ήμουν βέβαιος ότι ο σύζυγός της δεν είχε γυρίσει άκόμη.

Με συγχωρήτε για την ένδοξη κυρία μου, της είπα, μα θα ήθελα τη γνώμη σας για μια λεπτή ύποθεσι. Ο τοίχος του διαμερίσματος μου από το μέρος της κρεβατοκάμαρας είναι πολύ λεπτός και οι συζητήσεις του γειτονικού ζευγαριού δε με άφήνουν να ήσυχάσω καθόλου.

Η κυρία Ματλίντη, μια πολύ δμορφή γυναίκα γύρω στα τριάντα, με κύτταξε όλο και έειπε: — Όχι, δεν είναι όλο και έτσι, αλλά γίνονται μολις θα μεταφερθώ από εργείνη σε σύζυγο.

— Μα τότε... Ψάφρισε ένώ ένα καινούριο φως έλαμπε στα μάτια της. Έπρεπε, εγώ στενοχωριόμουν, που δεν είχα ένα σύζυγο, Μα τώρα σκέπτομαι ότι είμαι τυχερή. Κι' έσεις είστε μόνοι, δεν είναι έτσι!

— Ναι, μόνος και εύχαριστήμενος. — Θα μου έπαιρτε να σας προσκαλώ καμμία φορά σε γεύμα; Τώρα πια δεν πρόκειται να ξανασκεφτώ το γάμο, αλλά λίγη συντροφιά μπορεί να κάνει καλό και στους δυο μας. Την εύχαριστήσα και μπόρα να σας βεβαιώσω ότι ή δεσποινίς Καίτη μαγειρεύει θαύματα.

Μα τώρα, φυσικά, έσεις θα περιμένετε να μάθετε το άποτέλεσμα που είχε όλο αυτό το τέχνασμα. Έ λοιπόν ή γαλήνη βασίλευσε σ' όλοκληρό τον όροφο. Τώρα, όταν βρίσκομαι στο γραφείο μου στην κρεβατοκάμαρά μου ή στην κουζίνα, μπορεί να τυχόν να άκούσω πάλι να μιλούν από την άλλη πλευρά του τοίχου, αλλά τις πιο πολλές φορές άκούω λόγια εύγενικά που προφέρονται με τόνο διακριτικό: «Βέβαια αγάπη μου έχεις δικήν». «Ναι χρυσέ μου, όπως θέλεις έσύ». «Μά ή σούπα σου Τόμπυ. Τι όμορφη που είναι ή μοναδική χωρίς έναν σύζυγο γκρινιάρη και πληκτικό!...»

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

λάθος!

— Νά ή σούπα σου, Τόμπυ. Σου έβωλα κι' ένα κομμάτι κρέας. Είδες πόσο σε φροντίζω; Εγώ είμαι μια γυναίκα περιποιητική, Τόμπυ. — Αν είχα ένα σύζυγο κι' εγώ ή καυμένη!

— Αν ήξερες πόσο θα τον φρόντιζα! Μα πού να τον βρω καυμένη μου Τόμπυ; Οι άντρες είναι τυφλοί και δεν καταλαβαίνουν τίποτα. Τι ζητούν οι άντρες από μια γυναίκα Τόμπυ; Εγώ δεν το ξέρω, δεν καταλάβαινα να το άνακαλύψω στα τριαντάπεντε μου χρόνια. Μα αν είχα ένα σύζυγο Τόμπυ...

Σ' αυτό το σημείο βήκηκα πιά από τα όρια της έπομησής μου. Εκείνοι οι άναστεναγμοί, έκείνα τα παράνοια με νεύριας περισσότερο από τους καυγάδες των άλλων γειτόνων. Έπρεπε να βγω, διαφορετικά, για να μπορούσα να κάνω εκείνη την άπαρηγορητή γεροντοκόρη να σπάσει, θα ήμουν ικανός να παρουσιάσω στην πόρτα της και να της πω: — Σας παντρεύομαι εγώ, δεσποινίς!

Έτσι βήκηκα κι' έκείνο το βράδυ και όταν ο δροσερός άέρας μου είχε καμψώσει τα νεύρα άρχισα να συλλογίζομαι τι έπρεπε να κάνω για να γλυτώσω απ' το αδιέξοδο και να ξαναφέρω τη χαμένη μου ήσυχία και τις διαφημιστικές μου έμπνεύσεις. Χρειάστηκε να στίψω για πολλή ώρα το μυαλό μου μα έπι τέλους το βρήκα! Δε έπρεπε μονάχα να χάσω χρόνο άκριβώς άκόμη για να μαγειρφήσω τις συζητήσεις που περνούσαν στο διαμέρισμά μου από τα διπλανά διαμερίσματα.

Το πρόβλημά δεν ήταν πολύ δύσκολο, όπως καταλαβαίνετε, γιατί ή κυρία Ματλίντη, ή κυρία Μπιάνκα και ή δεσποινίς Καίτη έλεγαν και ξανάλεγαν κάθε βράδυ τα ίδια με θαυμαστή άκρίβεια.

Όταν τελείωσα τις μαγειρφήσεις μου πήγα ένα άπόγευμα και χτύπησα στην πόρτα της κυρίας Ματλίντης σε μια ώρα που ήμουν βέβαιος ότι ο σύζυγός της δεν είχε γυρίσει άκόμη.

Με συγχωρήτε για την ένδοξη κυρία μου, της είπα, μα θα ήθελα τη γνώμη σας για μια λεπτή ύποθεσι. Ο τοίχος του διαμερίσματος μου από το μέρος της κρεβατοκάμαρας είναι πολύ λεπτός και οι συζητήσεις του γειτονικού ζευγαριού δε με άφήνουν να ήσυχάσω καθόλου.

Η κυρία Ματλίντη, μια πολύ δμορφή γυναίκα γύρω στα τριάντα, με κύτταξε όλο και έειπε: — Όχι, δεν είναι όλο και έτσι, αλλά γίνονται μολις θα μεταφερθώ από εργείνη σε σύζυγο.

— Μα τότε... Ψάφρισε ένώ ένα καινούριο φως έλαμπε στα μάτια της. Έπρεπε, εγώ στενοχωριόμουν, που δεν είχα ένα σύζυγο, Μα τώρα σκέπτομαι ότι είμαι τυχερή. Κι' έσεις είστε μόνοι, δεν είναι έτσι!

— Ναι, μόνος και εύχαριστήμενος. — Θα μου έπαιρτε να σας προσκαλώ καμμία φορά σε γεύμα; Τώρα πια δεν πρόκειται να ξανασκεφτώ το γάμο, αλλά λίγη συντροφιά μπορεί να κάνει καλό και στους δυο μας. Την εύχαριστήσα και μπόρα να σας βεβαιώσω ότι ή δεσποινίς Καίτη μαγειρεύει θαύματα.

Μα τώρα, φυσικά, έσεις θα περιμένετε να μάθετε το άποτέλεσμα που είχε όλο αυτό το τέχνασμα. Έ λοιπόν ή γαλήνη βασίλευσε σ' όλοκληρό τον όροφο. Τώρα, όταν βρίσκομαι στο γραφείο μου στην κρεβατοκάμαρά μου ή στην κουζίνα, μπορεί να τυχόν να άκούσω πάλι να μιλούν από την άλλη πλευρά του τοίχου, αλλά τις πιο πολλές φορές άκούω λόγια εύγενικά που προφέρονται με τόνο διακριτικό: «Βέβαια αγάπη μου έχεις δικήν». «Ναι χρυσέ μου, όπως θέλεις έσύ». «Μά ή σούπα σου Τόμπυ. Τι όμορφη που είναι ή μοναδική χωρίς έναν σύζυγο γκρινιάρη και πληκτικό!...»

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

Είμαι υπερήφανος και εύχαριστήμενος γιατί ξαναόωσα την εύτυχία σε τρεις γυναίκες. Ναι, βέβαια, ή ταμπέλα πάνω στην πόρτα μου θα έπρεπε να λέη: «Θεραπευτής καρδιών».

«Υστερα από μια στιγμή διαταγού ή κυρία Ματλίντη με άκολουθήσε. Την έβωλα να καθήση, της πρόσφερα ένα ποτό και έβωλα σε κίνησι το μαγνητόφωνο απ' όπου άρχισαν να άκούωνται τα κλάματα και τα παράπονα της κυρίας Μπιάνκας.

— Μα είναι άηθικότερο! φώναζε άμέσως ή κυρία Ματλίντη. Πρέπει να διαμαρτυρηθήτε άπωσδύποτε, αγάπη, σε κύριε.

Υστερα σώπασε για μια στιγμή, άκουσε με προσοχή και μουροοήσε: — Ποιος θα το πιστέυε; Νομίζα ότι ήταν εύτυχισμένοι αυτοί οι δυο. «Όμως αυτοί οι νεαροί σύζυγοι! Τους φανταζόμουν πιο διασκεδαστικούς. Ξέρετε ο δικός μου είναι κάπως μεγαλύτερος μα σε συγκρίσι μ' αυτόν έδω...

Σταμάτησα το μαγνητόφωνο εκεί άκριβώς που τελείωναν τα παράπονα της κυρίας Μπιάνκας. 'Η κυρία Ματλίντη σηκώθηκε και μου άπλωσε το χέρι χαμογελώντας.

— Σας εύχαριστώ, μου είπε.

Με εύχαριστείτε, έσεις; Μα θα έπρεπε εγώ...

— Όχι, έσεις δεν ξέρετε πόσο καλό μου κάνατε, μου άνοιξατε τα μάτια κύριε Πιέρο...

Την επομένη μέρα, με την ίδια διακαυότητα κάθισα στην κυρία Μπιάνκα, μια γυναίκα πολύ νέα και χαριτωμένη και την έβωλα να άκούση, φυσικά, τις μαγειρφήσεις μου φιλονεικίες άναμεσα στην κυρία Ματλίντη και το σύζυγό της.

Η κυρία

Ταξίδια στους Άλλους ΠΛΑΝΗΤΕΣ

Οι τεράστιες επιστημονικές και τεχνικές προόδους της τελευταίας 20ετίας δίδασκαν τους επιστήμονες και τους μηχανικούς να μεταχειρίζονται με πολλή επιφύλαξη τη λέξη «δυνατόν». Έτσι ο περίφημος ειδικός των πυραύλων δόκτωρ Βέρνερ φον Μπράουν δε χαρακτηρίζει ως αδύνατο το ταξίδι του ανθρώπου στα άστρα, πέρα από το ηλιακό μας σύστημα. Δηλώνει όμως ότι, και με τις πιο αισιόδοξες άποψεις προβλέψεις, δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί μέσα στον 20ο αιώνα.

Πραγματικά, τα άστρα απέχουν από τη Γη πολλά «έτη φωτός». Βρίσκονται δηλαδή σε τόσο τεράστιες αποστάσεις, ώστε το φως τους κάνει δεκάδες, εκατοντάδες ή χιλιάδες χρόνια να φτάσει στη Γη, μολοντί κινείται με ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο!

Με τα τεχνικά μέσα που διαθέτουμε σήμερα, δε φαίνεται πολύ δύσκολο να στείλουμε ένα διαστημόπλοιο έξω από το ηλιακό μας σύστημα, εφόσον αρκεί γι' αυτό να το δώσουμε ταχύτητα 32 χιλιομέτρων στο δευτερόλεπτο (την ίδια δηλαδή, με την οποία περιστρέφεται η Γη γύρω απ' το Ηλιο).

Ο δόκτωρ φον Μπράουν (δεξιά) με τον Άμερικοαν ποδόδοτο της Γενικής Αστροναυτικής Έταιρείας Ζ. Ντεμπσεύ.

τόν Ηλιο). Πώς μπορεί όμως ποτέ, με τέτοια ταχύτητα να φτάσει στα άστρα; Θα χρειάζαμεταν εκατομμύρια χρόνια για ένα τέτοιο ταξίδι!

Η μόνη δυνατή λύση είναι ένας πυραύλος, κινούμενος με «φωτόνιο» (με τα άπειρα ελαφίστα δηλαδή σωματίδια, που αποτελούν τις φωτεινές ακτίνες). Κανείς όμως επιστήμων δεν ζέρει ακόμα πως μπορεί να φτιαχτεί ένας τέτοιος πυραύλος. Αλλωστε, εκτός απ' τη θεωρητική πλευρά υπάρχουν και τεράστια πρακτικά προβλήματα.

Θα χρειαστεί π.χ. ένας κατάλληλος καυρέφτης, για να δώσει την κατάλληλη κατεύθυνση στη φωτεινή δέσμη που θα αποτελούν τα φωτόνια. Αλλά, κι αν ακόμα ο καυρέφτης αυτός θα έλη άνταντακταχύτητα 99% (οι καλλίτεροι, που υπάρχουν σήμερα, έχουν πολύ μικρότερη) το 1% της φωτεινής ενέργειας που θα απορροφήσει, θα είναι τόσο ισχυρό, ώστε θα τον λυώση στη στιγμή!

Αν ωστόσο λυθούν κάποτε όλα αυτά τα προβλήματα, τι θα είναι περίπου ένα ταξίδι προς τα άστρα; Μά πως το περιγράφει ο Βέρνερ φον Μπράουν:

«Ας υποθέσουμε ότι διαθέτουμε ένα «πυραύλο φωτονίων», ικανό να δώσει στο διαστημόπλοιο μας σχεδόν την ταχύτητα του φωτός, να μας πάει σ' ένα άστρο που απέχει 1.000 έτη φωτός από τη Γη, κι ύστερα να ελαττώσει την ταχύτητα μας σε κανονικά επίπεδα, έτσι που να μπορούμε να επισκεφθούμε ένα από

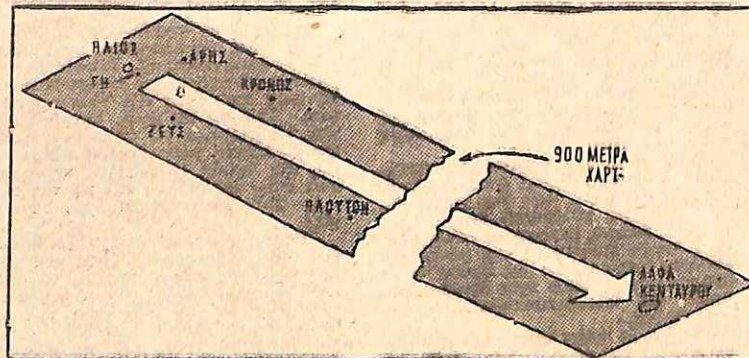
τους πλανήτες αυτού του άστρου. «Επίσης ο πυραύλος μας μπορεί να «α. νεφοδιασθή σε καύσιμα», στο διαστήμα της παραμονής μας στο μακρινό αυτό ηλιακό σύστημα, για να μας ξαναφέρει κατόπι στην Γη».

Εξαιτούμε λοιπόν για το μακρινό ταξίδι προς το «Άπειρο».

Στην αρχή, βλέπουμε, τα άστρα του ούρανού με το συνηθισμένο κιτρινωπό χρώμα τους. «Όσο όμως

ώδη ταχύτητα του για να μπορεί, σουμε να επισκεφθούμε ένα από τους πλανήτες του άστρου του προορισμού μας.

Στο δεύτερο αυτό τμήμα του ταξιδιού μας, θα επαναληφθούν, αλλά ανάποδα, τα φαινόμενα του μεταχρωματισμού των άστρων, που περιγράφουμε πιο πάνω. Μά όταν θα φτάσουμε στην προορισμό μας, το στερέωμα θα έχη πάρει και πάλι τη γυνώ

Πόσο μακριά από τη Γη βρίσκεται το κοντινότερο άστρο, το «Άλφα Κενταύρου»; 4,3 έτη φωτός. Καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό; Για να πάρετε μια ιδέα, ας σκεδιάσουμε σ' ένα γαρτί μερικές νουντίδες, που αντιπροσωπεύουν τον «Ηλιο και τους κυριώτερους πλανήτες του. «Η Γη απέχει απ' τον «Ηλιο σχεδόν 1 χιλιοστόμετρο. Λοιπόν, με την ίδια αναλογία, για να τοποθετήσουμε στην ναυονική της θέσι την νουντίδα του άστρου «Άλφα, θα έπρεπε το γαρτί να έχη μήκος περί τα 900 μέτρα!

μεγαλώνει η ταχύτης του διαστημόπλοιου, τα άστρα αλλάζουν χρώμα (χάρη στο λεγόμενο «φαινόμενο Ντόπλερ»). Το φως τους γίνεται διαδοχικά πράσινο, μπλε, θιολε, υπεριώδες.

Συγχρόνως, αλλάζει φάσμα το φως του «Ηλιου, απ' τον οποίο απομακρυνόμαστε. Η αλλαγή όμως αυτή συμβαίνει προς την αντίθετη πλευρά του ηλιακού φάσματος: Γίνεαι δηλαδή το φως πορτοκαλί, ύστερα κόκκινο κι έπειτα υπέρυθρο.

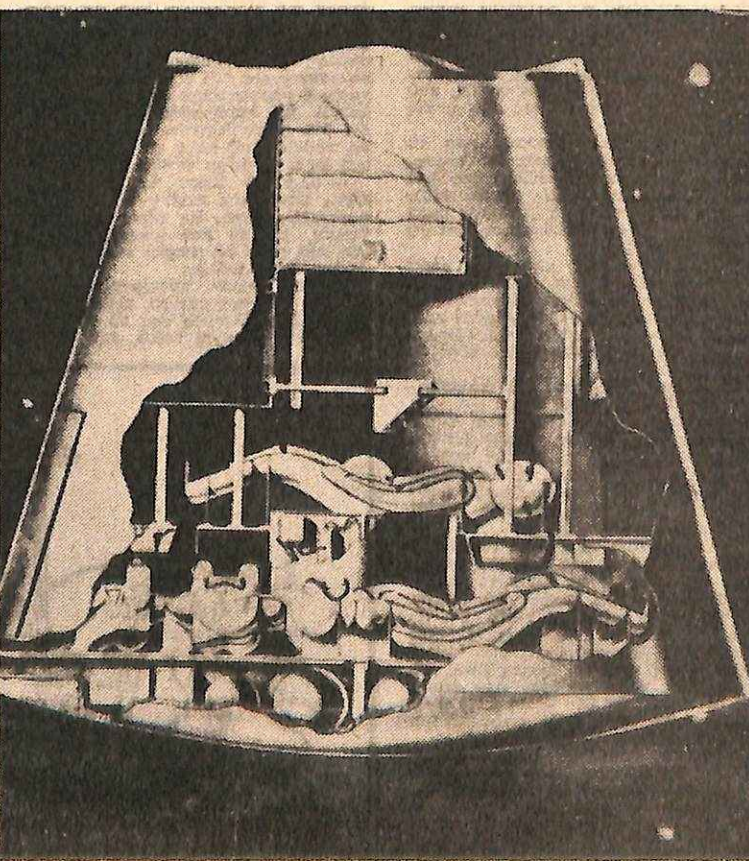
Όπως ξέρουμε όμως, οι υπεριώδεις και οι υπέρυθρες ακτίνες είναι άορατες. Έτσι όσο αυξάνει ταχύτης του διαστημόπλοιου, σχηματίζονται δυο σκοτεινοί κύκλοι μπροστά μας και πίσω μας — εκεί που βρίσκονται δηλαδή το άστρο προς το οποίο ταξιδεύουμε, και ο «Ηλιος. Οι κύκλοι αυτοί μεγαλώνουν συνεχώς.

Στον υπόλοιπο χώρο του Άπειρου που μας περιβάλλει, στο ενδιάμεσο δηλαδή των δυο σκοτεινών κύκλων, τα άστρα έχουν διάφορα χρώματα, σαν ένα πελώριο ούρανό τόξο! Είναι μπλε και πράσινα προς τα εμπρός, κιτρινωπά πάνω από το κεφάλι μας, πορτοκαλιά και κόκκινα προς τα πίσω.

Έντεκα μήνες μετά το ξεκίνημά μας, όταν το διαστημόπλοιο έχη αποκτήσει τα 74% της ταχύτητας του φωτός, ο σκοτεινός κύκλος του άστρου του προορισμού μας (ο μπροστινός δηλαδή) παύει να μεγαλώνει και αρχίζει μάλιστα να μικραίνει κάπως. Αντίθετα, ο άλλος, στη θέση του «Ηλιου γίνεται συνεχώς μεγαλύτερος, έπομένως στενεύει ολοένα το ούρανό τόσο των άστρων.

Μετά 6,6 χρόνια από την αναχώρησή μας, η ταχύτης του διαστημόπλοιου δε διαφέρει παρά ελάχιστα από την ταχύτητα του φωτός. Τώρα όμως πρέπει να δώσουμε μισή στροφή στο διαστημόπλοιο και να αρχίσουμε να χρησιμοποιούμε τους πυραύλους φωτονίων σαν φρένα. Μόνο έτσι θα ελαττώσουμε την ύλγυη.

Τη στιγμή της αναχώρησης το βάρος του σώματος φτάνει στους 4 τόνους!...

τη φωτός μακριά από τη Γη, βλέπουμε τώρα τα γεγονότα που συνέβησαν στη Γη πριν από 1.000 χρόνια.

Εμείς ωστόσο κάναμε αυτό το ταξίδι μόνο σε 13,2 χρόνια, μολοντί είχαμε ταχύτητα κάπως μικρότερη απ' του φωτός. Γιατί εδώ έπαιξε ένα παράξενο φαινόμενο που λέγεται «διαστολή του χρόνου» και που στηρίζεται στη θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν. Όταν δηλαδή ένα κινούμενο αντικείμενο πλησιάει στην ταχύτητα του φωτός, ο χρόνος κυλάει πιο άργα γι' αυτό. Κι αν φτάσει ακριβώς την ταχύτητα του φωτός, σταματάει τελείως το κλήμα του χρόνου. «Όσον καιρό δηλαδή να κινήται το αντικείμενο με τόση ταχύτητα, είναι σαν να μην πέρασε κανένα χρονικό διάστημα γι' αυτό».

Συνεπώς, για το διαστημόπλοιο μας, τους επτάς του, τα ρολόγια τους και τον οργανισμό τους άκομα, πέρασαν μόνο 13,2 χρόνια, ενώ για τη Γη και τους κατοίκους της πέρασαν στο ίδιο χρονικό διάστημα 1.000 χρόνια. Κι όταν θα ξαναγυρίσουμε στη Γη, έπειτα από άλλα 1.000 χρόνια, εμείς μόν θα έχουμε γεράσει μόνο κατά 26,4 χρόνια, ενώ οι άσως αδύνατο να προβλέψουμε σε ποιά κατάσταση θα βρούμε τον κόσμο μας...

Αυτή η «σχετικότητα του χρόνου» φαίνεται ασύλληπτη για τη φαντασία μας, την περιορισμένη σκέψη μας, την πλαστικότητα του κόσμου μας. Μήπως όμως οι πρόγονοί μας μπορούσαν π.χ. να παραδεχτούν πως οι άνθρωποι στην Αυστραλία περπατούσαν 45.000 χρόνια πριν (σχετικά με μας, δηλαδή), χωρίς να πέφτουν...

ΠΑΜΕ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ!

Πόσο στοιχίζει ένα ταξίδι στη Σελήνη; 600 χιλιάδες δολάρια, δηλαδή, 18 εκατομμύρια δραχμές. Δεν πρόκειται για ένα τυχαίο ποσό! Αλλά για το αποτέλεσμα ενός άκριτου βεστιάτου λογαριασμού που έγινε από

τον Βέρνερ φον Μπράουν. Ο λογαριασμός αυτός αφορά βέβαια το ταξίδι μετ' επιστροφής του διαστημόπλοιου που θα πραγματοποιήσει το πρώτο ταξίδι στη Σελήνη.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, να κάνουμε προκαταβολικά α-τό το ταξίδι χωρίς να παρσσυρθούμε από τη φαντασία, αλλά με βάσι τα άκριτη επιστημονικά στοιχεία και τις γνώσεις που έχουν αποκτήθει μέχρι σήμερα πάνω σ' αυτόν τον τομέα. Το ότι η αφήγησή μας είναι κάθε άλλο, παρά απίθανη αποδεικνύεται από τη δήλωση που έκανε πριν από μερικές εβδομάδες ο Κένεντυ: «Μέσα στο 1970 ο άνθρωπος θα πάει στη Σελήνη».

Μιά λοιπόν και η αναχώρησή του πρώτου αμερικανικού διαστημόπλοιου για τη Σελήνη έχει καθοριστεί από το ακρότηριο Καναδάρακι, έμεις — έτοιμοι να ξεκινήσουμε για το διαστημικό μας ταξίδι — θα μεταφερθούμε στη Φλωρίδα. Το ξενόδοχείο μας βρίσκεται στην «Ακρογία» των αμερικανικών διαστημικών πολύγων εκτοξεύσεως πυραύλων, στο Ατλαντικό. Ας πούμε — για περισσότερη ακρίβεια — ότι είναι η 29η Ιουλίου εκείνου του χρόνου, η μέρα Παρασκευή. Σε δυο ημέρες η Σελήνη, ο στόχος του διαπλανητικού ταξιδιού μας, θα δείχνη στη Γη το πρώτο της τέταρτο.

Το ξηνητήριο χτύπησε πολύ πρωί. Έχουμε καιρό να πάρουμε ένα πρωγεύμα (πλούσιο και έκλεκτο, γιατί μέχρι το γυρισμό μας στη Γη θα πρέπει να λησμονήσουμε τις χαρές του τραπέζιου). Ύστερα θα μεταφερθούμε στο σημείο της εκτοξεύσεως.

Ο πυραύλος που θα εκτοξεύσει το διαστημόπλοιο μας στο διάστημα έχει ύψος 106 μέτρα και μισό. Στη βάση του έχει διάμετρο δεκα μέτρων, στην κορυφή έξη μίσιου. Το διαστημόπλοιο βρίσκεται ακριβώς εκεί άπάνω, τόσο ψηλά που κυτταφόντας το νοιάζουμε λίγο. Άνεδαίνουμε μ' αυτό με ένα άσπασέρ, που σκαρφαλώνει στον πύργο ελέγχου.

Και τη Σελήνη; Πώς θα τη φτάσουμε; Πηγαίνοντας προς το μέρος της, ενώ προβάλλει από τον ώκεανό η σκαρφαλώνοντας όταν βρίσκεται στο ξενίδι: «Η Σελήνη τρέχει γύρω από τη Γη με 3.600 χιλιομέτρα την ώρα κι η Γη τρέχει γύρω από τον Ηλιο με περισσότερα από 100.000 χιλιομέτρα την ώρα και το ηλιακό σύστημα, με τη σειρά του, μετακινείται στο χώρο με 70.000 χιλιομέτρα την ώρα προς τον άστερισμό του «Ηρακλή».

Επομένως, για να είμαστε άκριτοι στο ραντεβού μας με τη Σελήνη, το διαστημόπλοιο μας θα κατευθυνθεί προς το σημείο όπου η Σελήνη θα βρίσκεται ύστερα από ώριμες ώρες, έτσι, που τόσο η Σελήνη όσο και το διαστημόπλοιο να φτάσουν εκεί ταυτόχρονα.

ΣΤΙΓΜΗ ΤΗΣ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΩΣ

Μας τοποθετούν στο εσωτερικό του διαστημόπλοιου σε παράξενα καθίσματα που ονομάζονται «αίθρωπομορφα», γιατί έχουν γίνει πάνω σε μέτρα. Και πραγματικά, ταιριάζουν με σ' αυτά όπως το χέρι στο γάντι. Και είμαστε έσπλωμένοι σχεδόν εντελώς, με την κοιλιά προς τα επάνω, γιατί αυτή είναι η πιο κατάλληλη θέση για να υπομείνουμε την άρχική ώθησι.

Οι φόρμες, που έχουμε φορέσει πιο πριν, μας κάνουν να μην έχουμε μιάς δόση από τον άλλο και να μοιάζουμε όλοι με δύτες.

Οι λειτουργίες της φόρμας είναι περιπλοκές και δεν είναι υπερβολικό να πούμε ότι αυτή αποτελεί τον κορμό μας. Το περιβάλλον στο οποίο θα συνθησίσουμε να ζούμε. Μας έλασπάζει αέρα για να αναπνεύσουμε, αλλά υποφέρει θερμότητα, μία σταθερή πίεση και, τέλος, γυμναστική κάπως την αντίδραση του «Q» στη στιγμή της αναχώρησης. Αυτά τα «Q» είναι που κάνουν πιο δύσκολη την απομάκρυνση από τη Γη. «Q» είναι το σύμβολο της ώθησεως της βαρύτητας. Ο καθένας από μας δοκιμάζει κάθε μέρα στο τρανό, στο λεωφορείο στο αυτοκίνητο, τις δυσκολίες από την ώθησι της βαρύτητας. Όταν το αυτοκίνητο φεύγει, ο ταξιδιώτης σπρώχνεται με δύναμη προς τα πίσω και η δύναμη αυτή είναι τόσο μεγαλύτερη, όσο πιο γρήγορο είναι το ξεκίνημα. Κι' ενώ το αυτοκίνητο, φεύγει με 20-30 χιλιομέτρα την ώρα, ο πυραύλος φεύγει με 20 χιλιάδες χιλιομέτρα την ώρα

και τώως περισσότερα. Γι' αυτό α. κριβώς η ώθησι προς τα πίσω είναι τεράστια.

Μά ένας άνθρωπος έσπλωμένος μπορεί να αντιμετωπίσει αυτή την ώθησι πολύ καλά, παρ' όλο που, σύμφωνα με ένα φυσικό νόμο, το σώμα μας κάτω από την επίδραση αυτών των «Q» φτάνει να ζυγίζει τέσσερις τόνους.

380.000 ΧΙΛΙΟΜΕΤΡΑ ΣΕ 72 ΩΡΕΣ

Μετράμε αντίστροφα. Παρά πέντε, παρ' τέσσερα, παρ' τρία, παρ' δυο, παρ' ένα και άμεσως ύστερα...«φωτιά». Το ταξίδι μας, ανανεμά σε τινάγματα και ωθήσεις, έχει αρχίσει. Ια πέντε μωτέρ-πυραύλοι, που χρησιμοποιούν για το πρώτο στάδιο ούρανο ωθήσι 3.400.000 χιλιογραμμών. Τα πέντε μωτέρ, που χρησιμοποιούν για το δεύτερο στάδιο, δίνουν ώθησι 450.000 χιλιογραμμών.

Ύστερα, τα μωτέρ των δύο πρώτων σταδίων, όταν να εξαντλήση το χρέος τους, αποχωρίζονται από το διαστημόπλοιο.

Ακόμη μία ώθησι, για να δώση στο «αέρος» την «αταύτητα φύλης» και, επί τελους, το διαστημόπλοιο προχωρεί μόνον. Και εφηνικά, καταλαβαίνουμε κατι καταλυτικό. Μόλις σταματάει η ώθητική φάσι του τρίτου σταδίου το άσρος μας εμφανίζεται εντελώς. Δεν ζυγίζουμε πια τίποτα και το ίδιο το διαστημόπλοιο είναι ένα πράγμα χωρίς άσρος.

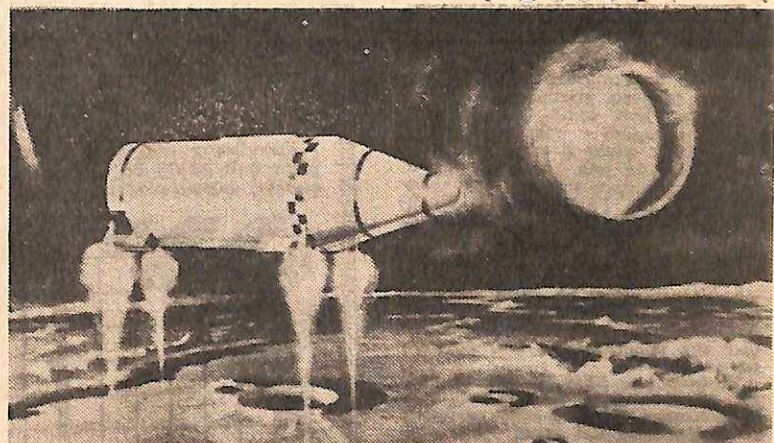
Αυτή η κατάσταση στην αρχή μπορεί να φανη άστεία, μά δεν άργει να αποκαλύψη τις χιλίες δυο δυσκολίες της. Φτάνει να σηκώση κανείς λίγο απότομα το χέρι του για να... φύγη ολόκληρος πίσω απ' αυτό. Ένα μολύβι, που μας ξεφεύγει από το χέρι δεν πέφτει, μά μένει στον αέρα, σαν να το κρατούμε μ' ένα άόρατο νήμα. Όλα αιωρούνται κι' εμείς μπορούμε να κοιμηθούμε πάνω σ' ένα κρεβάτι φτεμένο από τίποτα. Μά αυτή η έλλειψη βαρύτητας μας έμποδίζει να φάμε, όπως είμαστε συνηθισμένοι.

Αν είχαμε ένα πιάτο, δεν θα μας χρειαζόταν ένα τροπέζι για να το ακουμπήσουμε, γιατί το πιάτο θα έμενε αιωρούμενο στο κενό, χωρίς ανάγκη από στήριγμα. Μά δεν έχουμε πιάτο και δεν έχουμε ούτε ποτηρί. Θά μας ήταν αλλωστε δύσκολα άχρηστο. Το νερό δεν θα έβγαινε απ' αυτό ούτε αν θα το γυρίζαμε ανάποδα στο λαμό μας. Με την έλλειψη της βαρύτητας τις πρώτες και το νερό από σωληναρία άμοια μ' εκείνα της οδοντοπάστας. «Οχι ότι είναι άπηγορευμένο να μασήσουμε ένα σάντουιτς, αλλά θα ήταν μία δουλειά περίπλοκη.

Στο μεταξύ, δγαίνοντας από τη γήνην ατμόσφαιρα, βρίσκόμεστε στο πιο βαθύ σκοτάδι. Το διαστημόπλοιο είναι μία άπεραντοσύνη σφαίρα σμένη από μαύρο και κενό, εύλα κωμένη από το φως των άστρων. «Η Γη είναι μία ύπερσχη σφαίρα, στην οποία κυριαρχεί το μπλε και το πράσινο χρώμα. Ο «Ηλιος είναι άσπρο-γαλάζιος και τ' άστερια κόκκινα, κιτρινα, γαλάζια, άσπρα.

Το ταξίδι μας από τη Γη στη Σελήνη θα κρατήσει 72 ώρες. Τα δυο ούρανια σώματα απέχουν το ένα από το άλλο 384.000 χιλιομέτρα. Μά δεν τρέχαμε τη στιγμή που απομακρυνθήκαμε από τη Γη, ύστερα από το τρίτο στάδιο ώθησεως με 40.000 χιλιομέτρα την ώρα; Ναι, από τότε, όμως, η ταχύτητα μας ελαττώνονται αδιακόπα και το φέρο που είναι ύπατιο γι' αυτή την ελάττωσι ονομάζεται Γη. Έχουν περάσει σχεδόν τριακόσια χρόνια από τότε που ο Νεύτων έκαλύψε το νόμο της παγκόσμιας έλξεως μά το μυστήριο έσπλωσθαι να μείνη άνεξιχνίαστο. Όπως έδησπε, αυτή η έλξη ύπάρχει και η παρουσία της είναι φανερή. Η άρχική ταχύτητα των 40.000 χιλιομέτρων μάς χρειάστηκε ακριβώς για να νικήσουμε αυτή την έλξη της Γης και αν η ταχύτητα μας ήταν μικρότερη, σε κάποια στιγμή θα γυρίζαμε προς τα πίσω.

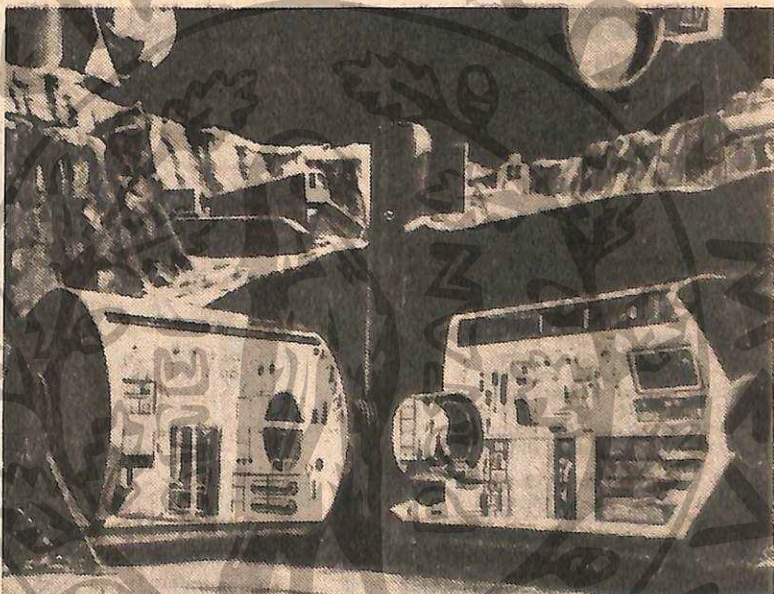
Τα έμποδια που μάς χωρίζουν άκομή από τη Σελήνη είναι δυο: οι έπιλάσεις άκτινοβολίες και οι μετεωρίτες. Οι άκτινοβολίες, που είναι έπιλάσεις για τον οργανισμό μας, προέρχονται από το διάστημα και από τον «Ηλιο.

Η κάθοδος μ' ένα ΑΕΜ στην επιφάνεια της Σελήνης.

Στην ατμόσφαιρα της Σελήνης επικρατεί απόλυτη σιωπή.

Υπόγειες πόλεις θα προστατεύουν από τους μετεωρίτες, το κρύο και τη ζέση.

Πάνω στη Γη μάς προστατεύει απ' αυτές η ατμόσφαιρα. Στο διάστημα, την άμυνα αυτή την άναλαμβάνουν ειδικοί θώρακες, που μεταμορφώνουν το διαστημόπλοιο μας σε θωρακισμένο άρμα. Όσο για τους μετεωρίτες, κανένας δεν

τους σκέπτεται πολύ, γιατί οι πιθανότητες να δομε να έρχεται κατ' έπάνω μας ένας, που να έχη τέτοιο άσρος και τέτοια ταχύτητα, ώστε να άπειλήση το διαστημόπλοιο μάς και τη ζωή μας, είναι μόνο μία κάθε έκατό χρόνια.

ΚΑΤΕΒΑΙΝΟΥΜΕ ΑΡΓΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΟΠΙΣΘΟΠΥΡΑΓΛΟΥΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΡΑΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Τώρα θρικόμαστε σε απόσταση εκατον πενήντα χιλιομέτρων από τη Σελήνη. Ένα τοπίο θαυμάσιο και φαντασμαγορικό προσφέρεται στα μάτια μας. Είναι Δευτέρα 29 Ιουλίου για μας που λογαριάζουμε ακόμη τις ημέρες σαν να θρικόμασταν πάνω στη Γη. Γιατί στη Σελήνη οι μέρες διαρκούν όχι 24 ώρες, αλλά δεκατέσσερις δικές μας ημέρες, και άλλο τόσο οι νύχτες.

Ένα θρικόμαστε σε τροχιά 150 χιλιομέτρων από το διαστημόπλοιο μας, αποσπώται ένα τμήμα, προωριζόμενο για τη προσγειώσει ή μάλλον για την προσεληνώσι, που λέγεται τεχνικά ΛΕΜ.

Το δικό μας ΛΕΜ ζυγίζει 12 από τις 42 συνολικούς τόνους του διαστημόπλοιου, έχει μία καμπίνα όμοια με ελικόπτερου και πέντε πόδια-ηλεκσόπια. Η κάθοδος κανονίζεται από οπισθοπυράλους (φθάνει ένα μωτέρ, που να αναπτύσσει ώθησι 4.500 χιλιογράμμων και να ελέγχεται από τα ραντάρ και από διάφορα άλλα όργανα υπολογισμών). Κατεβαίνουμε.

Σε λίγο θα πατήσουμε το πόδι μας πάνω σ' ένα ούρανο σώμα διαφορετικό από εκείνο, που για χιλιτηρίδες ήταν το λίκνο και η φυλακή της ανθρωπότητας. Είναι μία στιγμή επιβλητική, γεμάτη συγκίνηση!..

ΒΑΣΙΛΕΥΕΙ Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΣΙΩΠΗ

Τώρα θρικόμαστε πάνω στη Σελήνη. Ολόγυρά μας θασιλεύει μία απόλυτη σιωπή. Όταν λείπει η ατμόσφαιρα δεν υπάρχει τρόπος να μεταδοθούν οι ήχοι. Για να μιλάμε μεταξύ μας χρησιμοποιούμε φορητά ραδιοφώνια. Και πόσο γρήγορα περνάει! Η θρόνισή στη Σελήνη είναι το ένα έκτο από εκείνη της Γης. Ζυγισμένοι λοιπόν το ένα έκτο του συνηθισμένου μας βάρους, με οι μύς μας εξακολουθούν να είναι όπως πρώτα κι έτσι μπορούμε να κάνουμε με ηδονήματα πολλών μέτρων σε μήκος και σε ύψος, χωρίς προσπάθεια.

Η αστροναυτική φόρμα είναι η σατιρία μας κι εδώ, θρικόμαστε σε μία ζώνη της Σελήνης, που είναι στραμμένη κατά τη Γη και μία και φύγαμε από εκεί δυο μέρες πριν να εμφανιστεί το πρώτο τέταρτο, τώρα είμαστε στο ημισφαίριο, που φωτίζεται από τον Ήλιο. Η θερμοκρασία είναι εκατό βαθμούς πάνω από το μηδέν (αν δεν υπήρχε ο Ήλιος, οι εκατό βαθμοί θα υπήρχαν πάλι, αλλά κάτω από το μηδέν). Με όλη αυτή τη φοβερή ζέση είναι άνοηφο να αναζητήσει κανείς νερό.

ΟΙ ΜΕΤΕΩΡΙΤΕΣ ΤΟ ΚΡΥΟ ΚΑΙ Η ΣΕΣΤΗ

Οι προμήθειες που φέραμε μαζί μας (κυρίως τρόφιμα, νερό και οξυγόνο) μας επιτρέπουν να μείνουμε στη Σελήνη μέχρι την Πέμπτη 1 Αυγούστου. Δεν είναι τρεις μέρες και τρεις νύχτες, αλλά μία αδιάκοπη φωτεινή περίοδος. Η καμπίνα του ΛΕΜ είναι και ο κοιτώνας μας. Πολύ γρήγορα, όμως θα σκαρτούν ύπνοιες πόλεις (τα σχέδια τους έχουν γίνει κι' όλας), στις οποίες οι εναλλαγές της θερμοκρασίας θα είναι πολύ μικρές και θα αποτελούν μία μεγάλη ασφάλεια από τους αμετάπητες μετεωρίτες και τις ακτινοβολίες.

Υστερα γυρίζουμε στο διαστημόπλοιο και περνάμε σ' αυτό, αφήνοντας άδικο το ΛΕΜ, που δεν θα σταματήσει πιά να περιφέρεται γύρω από τη Σελήνη, ενώ εμείς ανάβουμε το μωτέρ για να ξεθύνουμε από την τροχιά της Σελήνης και στρεφόμενα σ' αυτό τη Γη.

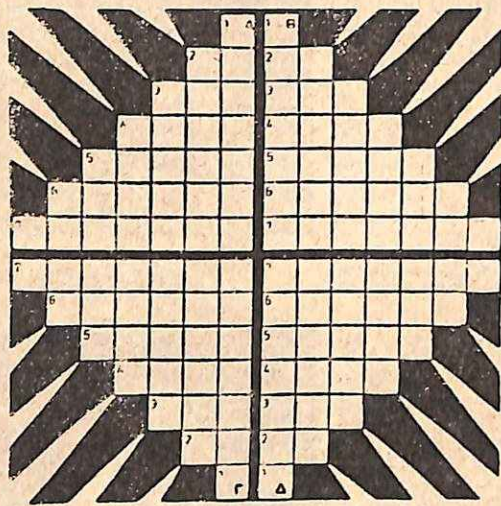
Ο πλανήτης μας γίνεται όλο και πιο μεγάλος και η γήνην έλξι αυξάνει την ταχύτητα του διαστημόπλοιου μας σε 40.000 χιλιόμετρα την ώρα. Και με αυτή την ταχύτητα (την ίδια καταληκτική ταχύτητα της αναχωρήσεως) το διαστημόπλοιο μας ελχώνει σαν βολίδα στην ατμόσφαιρα της Γης.

Τα αλεξίπτωτα μπαίνουν σε λειτουργία για να φερνούν την πτώση στο διαστημόπλοιο που κατεβαίνει από μέρες της προσγειώσεως (στην έρημο του Νέου Μεξικού). Το ταξίδι μας στη Σελήνη έχει τελειώσει. Είναι 4η Αυγούστου. ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Μία έκδρομη στην Αφροδίτη, στον Άρη και άλλους πλανήτες

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τετραπλή πυραμίδα

Ξεκινώντας από τα τετράγωνα Α, Β, Γ, και Δ, μέσα στα οποία θα τοποθετήσετε το ίδιο πάντοτε φωνήεν, συμπληρώστε ακόλουθως και τις τέσσερις

πυραμίδες με λέξεις των οποίων σας δίνουμε πιο κάτω τις σημασίες.

Για κάθε λέξη θα χρησιμοποιήτε όλα τα γράμματα της προηγούμενης, αναγραμματισμένα ή όχι σ' ένα καινούργιο:

ΑΠΟ ΤΟ «Α»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Νότα μουσική.
- 3) Έποχή.
- 4) Έξασφαλίζει ευστάθεια στα πλοία.
- 5) Νόμιμα μικρές αξίες.
- 6) Αντιπροσωπεύουν χρήματα.
- 7) Είναι πάντοτε εύπρόσδεκτο.

ΑΠΟ ΤΟ «Β»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Αοιικά κόμματος.
- 3) Μία των Κυκλάδων.
- 4) Μακράν (άρχ.).
- 5) Σάλπιγγ των κυνηγών.

ΑΠΟ ΤΟ «Γ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Υποθετικό.
- 3) Πρόθεσις.
- 4) Το έχουν τα φάρια.
- 5) Ευρίζει.
- 6) Ρουμανικά ποταμόπλοια.
- 7) Έχασε κάθε έλπιδα.

ΑΠΟ ΤΟ «Δ»

- 1) Φωνήεν.
- 2) Αριθμητικό.
- 3) Πρώτη ύλη για έφημερίδα.
- 4) Καλύπτουν μέσα μέρος του πλανήτη μας.
- 5) Εύνοϊκή κατάσταση για χαρτοπαίκτης.
- 6) Αποθήκη νερού.
- 7) Άδελφος του Έρωτος.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Σε κάθε κατωτέρω ομάδα, που αποτελείται από τρεις τίτλους κινηματογραφικών έργων, παραλείψαμε μία λέξη, που είναι ή ίδια και στους τρεις τίτλους. Φυσικά δεν είναι πάντα στην όνομασή τους, αλλά και στη γενική, στην αιτιατική ή και στον πληθυντικό ακόμα.

Π.χ. «Ο κόσμος του σέξ», «Ο κόσμος της νύχτας» και «Δραπέτης του κόσμου».

- 1) «...» στη φλόγιντα — «Βίαιο...» — «...» και καταχνιά.
- 2) «...» διψασμένα για έρωτα. — «...» να το πής στο ποτήρι. — «Ένα...» με τ' όνομα Ταμικός.
- 3) «Όταν ή...» υποκύπτει. — «...» πι-στόλι και Σατανάς. — «...» και Διάβολος.
- 4) «...» μονομάχων. — «...» κανόνια της...».
- 5) «Η...» του καταδρομικού Ατρόμητος.
- 6) «ΟΙ...» της ετυχίας. — «Ο...» μου ο δικηγόρος. — «...» με το στανιό.
- 7) «Ένα πτώμα μέσα στη...». — «Αμαρτία μιας...». — «...» και μέρα.
- 8) «...» του όχρου Β'. — «...» του κόκ-κινου μύλου. — «...» του τράινου 17.
- 9) «Γυρίζω από την...». — «4 ημέρες στην...». — «Υποχώρησις...».
- 10) «...» του πύργου των θησαυρών. — «...» με την πορφυρή μάσκα. — «...» του βασιλέως.
- 11) «Η...» της αμαρτίας. — «Η...» του Τόκο Ρή. — «Ψηλὴ ἀπὸ τῆ...».

Ποιὸς ζωγραφίζει πιδ πιστὰ;

Και πάλι οι δυο φίλοι μας, ο ζωγράφος Άλφα, με το μούσι και ο Βήτα με το μπερέ, αποφασίζουν να ζωγραφίσουν από κοινού το εσωτερικό ενός δωματίου, αυτό που βλέπεται στο πάνω μέρος του σχεδίου μας. Όπως πάντα όμως έκαναν κι' οι δυο περικό λάθη. Ποιὸς από τους δυο άντρωσε πιο πιστά αυτό, που ανέλαβε να ζωγραφίσει;

Για ν' απαντήσετε πρέπει προηγουμένως να βοηθε πώσες διαφορές παρουσιάζει ο πίνακας του Άλφα και πόσος ο πίνακας του Βήτα. Αν δώσετε τη σωστή απάντησι μέσα σε τέσσερα λεπτά, θα σας δώσουν συγχαρητήρια για την παρρητικότητα σας.

Η λύσις στη σελίδα 76

ΜΕΡΙΚΑ απ' αυτά είναι μόνον ενοχλητικά, τα περισσότερα όμως μπορούν να αποτελέσουν έναν πραγματικό κίνδυνο για την υγεία μας. Το καλοκαίρι είναι υπερβολικά γόνιμα και είναι ακριβώς τώρα που, οι μύγες, οι σκώροι και τα κουνούπια, μας ενοχλούν περισσότερο. Και όμως είναι εύκολο να ελευθερωθούμε απ' αυτά, φτάνει να ξέρουμε ότι...

ΜΕΛΙΣΣΕΣ

Είναι τα μοιαδικά χρήσιμα έντομα και δεν πρέπει να τα σκοτώνετε. Γι' αυτό δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε έναντιον τους έντομοκτόνα. Υπάρχει όμως ο κίνδυνος να δεχθίτε ένα τσίμπημα από μέλισσα και σ' αυτήν την περίπτωση πρέπει να ξέρετε πώς να καταπραυνίτε τον πόνο. Το κέντημα της μέλισσας είναι έρεθιστικό,

αλλά όχι επικίνδυνο. Αν το κεντρί έχη μείνει μέσα πρέπει να το αφαιρέσετε άμεσα μ' ένα ταμπιδάκι των φρυδιών. Τρίψτε ύστερα το πληγωμένο μέρος με άμμουνα. Πριν να φύγετε για τις διακοπές προμηθευτείτε από το φαρμακείο ένα ειδικό παρασκεύασμα για τα κεντήματα των μελισσών. Αν δεν έχετε μαζί σας αυτό το καταπραυντικό, μπορείτε να στίψετε πάνω στο κεντήμα λίγο από τον γαλακτώδη χυμό ενός σούκου ή ενός κρεμμυδιού.

ΜΥΡΜΗΚΙΑ

Αν μπορέσετε να βρήτε τη φωλιά τους, φτάνει να ρίξετε απάνω μία μεγάλη ποσότητα βραστού νερού ή πετρέλαιο ή βιολί. Και τα έντομοκτόνα είναι πολύ αποτελεσματικά. Συνήθως ένεργούν με τον ίδιο τρόπο, κολλούν στα ποδαράκια των μυρμηκίων κι' έτσι μεταφέρονται στις φωλιές τους.

Αν στην κουζίνα ή στην ταράτσα σας θα παρατηρήσετε ένα στράτευμα μυρμηκίων, σκορπίστε άμεσα από περσάκια τους D.D.T. ή σκόνη καφέ ή ναφθαλίνη ή και σαπουνάδα. Όλα αυτά προκαλούν την απομάκρυνση των μυρμηκίων. Ξέρετε ότι τα φύλλα και ο φλοιός της ντομάτας ξεραμένα και τριμμένες σε σκόνη αποτελούν ένα αποτελεσματικό έντομοκτόνο για τα μυρμηγκία;

ΜΥΓΕΣ

Μία θηλυκή μύγα, που σκοτώνετε, την ανοίγει εχει γεννήσει κιάδες χιλιάδες αυγά. Οι μύγες μεταφέρουν

πολλές άρρώστειες: δυσεντερία, διάρροια, τυφώ, πολιομυελίτιδα, άκομη και φυματίωση. Όσο κι' αν θα σας φανή αηδιαστικό, πρέπει να προσέχουμε ότι οι μύγες δεν δαγκώνουν τις τροφές, αλλά κάνουν έμετο πάνω σ' αυτές, βγάζοντας ένα ειδικό υγρό, που τις αποσυνθέτει γρήγορα και ύστερα τις ροφούν με μία ειδική προδοκίδα. Απ' αυτό μπορείτε να καταλάβετε πόσο είναι επικίνδυνο να αφήνετε τις τροφές έκτεθειμένες στις μύγες που, εκτός απ' αυτό, αποθηκεύουν με τα πόδια τους και πολλά αυγά. Υπάρχουν πολλά μέσα για να απαλλαγίτε απ' αυτές, τα πιο μοντέρνα έντομοκτόνα και τα κλασσικά συστήματα, όπως κάνουντες σκοτάδι στα δωμάτια, θάζοντας στο σπίτι ένα ρικίνο (φυτό από το οποίο προέρχεται το ρετινόλαδο) έλαι-φροντας πόρτες και παράθυρα μ' ένα μύγμα φτιαγμένο από 160 γραμ. κρεμμύδια βρασμένα για σαράντα λεπτά σε 300 γραμ. νερό.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΑ ΕΝΤΟΜΑ

Από τις μέλισσες ως τα κουνούπια

ΓΥΛΛΟΙ

Το καλοκαίρι μπαίνουν εύκολα στο σπίτι από τα ανοίχτα παράθυρα. Δεν είναι επιβλαβείς μα μπορεί να γίνουν ενοχλητικοί ιδίως αν άρχισουν να ηθδούν εδώ κι' εκεί. Ένα ομοιοδίποτε έντομοκτόνο είναι άρκετο για να τους σκοτώσει. Στον κήπο προκαλούν ελάχιστες βλάβες, μα μπορούν να ενοχλήσουν με το αδιάκοπο κρό-κρί τους. Μοναδικό, με αλάνθαστο, μέτρο έναντιον τους είναι να σκορπίσετε εκεί, που νομίζετε πως είναι ο γυρλόλος μία σκόνη με βάσι το πέρβρο.

ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΥΓΕΣ

Πάνω σ' αυτά τα αηδιαστικά και επικίνδυνα έντομα ένεργούν αποτελεσματικά όλα τα παρασκευάσματα με βάσι το D.D.T. ή το πυρεθρο. Οι μεγάλες μύγες άσπασιν ξεχωριστά το κρέας και το ψάρι, ή μυρωδιά τους τις προσελκύει και παρουσιάζονται άμεσα. Γι' αυτό, σ' αυτή την εποχή οι τροφές δεν πρέπει να μένουν ποτέ δεσκέπαστες. Ένα καλό προληπτικό σύστημα είναι να έπαλειψετε τα παράθυρα με έντομοκτόνο έτσι, που οι μεγάλες μύγες να μη μπορούν να εισθάνουν την μυρωδιά του φαγητού.

ΚΑΤΣΑΡΙΔΕΣ

Είναι έντομα, που ο άνθρωπος γνωρίζει από αιώνες αλλά μέχρι τώρα κάθε αγώνας έναντιον τους έχει αποδειχθί μάταιος. Υπάρχουν βέβαια, καλά συστήματα για την καταπολέμηση τους αλλά μόνο όταν είναι λίγα. Μισούν έξω μόνο τη νύχτα. Στο διαστημα της ημέρας ζουν στα πιο ζεστά μέρη του σπιτιού, κοντά στις σόμπες, στην αποθήκη κοντά στα κάρδουνα, εκεί που περνούν οι σωλήνες θερμάνσεως, κοντά στο θερμοσίφωνο. Γι' αυτό, τα δωμάτια που προτιμούν είναι συνήθως η κουζίνα και το λουτρό. Μπορείτε να τα καταστρέψετε θάζοντας κοντά στις τρύπες που νομίζετε ότι κρύβονται Μορικογκο σκόνη άνακατεμένη με ζάχαρη σε 4 σε μέρη. Η μπορείτε να ρίξετε στις

σμένο, μα στο φαρμακείο υπάρχουν πολλές ειδικές πομάδες.

ΣΦΗΚΕΣ

Αν ανακαλύψετε μία σφηκοφωλιά, το καλύτερο που έχετε να κάτετε είναι να τρέψετε να προμηθευθίτε ένα έντομοκτόνο και να το χρησιμοποιήσετε το βράδυ όταν όλες οι σφήκες βρίσκονται στη φωλιά τους. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε και πετρέλαιο. Οι σφήκες προσελκύονται ιδιαιτερα από τη ζάχαρη και τα φρούτα, μα όταν θα έβητε να τα σκαίνε στην κουζίνα, μην άρχισετε να την κινήσετε. Θα μπορούσε να σας κεντήση. Αν θα σας κεντήση μία σφήκα, φροντίστε να αφαιρέσετε άμεσα το κεντρί και ύστερα κάτετε έντρίδες με νερό και ζύδι ή με νερό πολύ αλατισμένο. Μπορείτε όμως να φερθήτε όπως και για τα κεντήματα των μελισσών.

ΨΥΛΛΟΙ

Αν έχετε στο σπίτι ένα σκυλί ή ένα γάτο είναι εύκολο να ανακαλύψετε ότι στις χαραμάδες του παρκέ σας έχουν φωλιάσει πολλοί ψύλλοι, που δεν ενοχλούν βέβαια τους ανθρώπους αλλά θέτουν εκτός μάχης τους καυμένους τους τετράποδους φίλους σας. Η καταπολέμησι των ψύλλων είναι δύσκολη, γιατί πρόκειται για ένα έντομο ξεχωριστά γόνιμο.

Υπάρχει όμως ένα μοναδικό σύγυρο σύστημα: να απολυμάνετε το ζωο σας και το πάτωμα. Σκορπίστε άρκετη ποσότητα έντομοκτόνου σκόνης στις χαραμάδες του πατώματος και για περισσότερη ασφάλεια ψεκάστε το πάτωμα έπιμένοντας στις χαραμάδες μ' ένα καλό D.D.T. Υστερα κλείστε το δωμάτιο.

Αυτή η δουλειά γίνεται βέβαια δωμάτιο με δωμάτιο για να αποφυγίτε να περάση από εκεί σκύλος ή γάτα. Τώρα, περσάτε στο κρεβάτι κ' του ζώου. Αν μπορήτε, είναι προτιμώτερο να το κάψετε, διαφορετικά ψεκάστε το καλά με D.D.T. και μην αφήσετε το ζωο να μη τουλάχιστον για δυο μέρες. Στο τέλος άσχοληθήτε με το ζωο. Μη χρησιμοποιήσετε ποτέ D.D.T. ή άλλα προϊόντα για το σπίτι, γιατί είναι πολύ τοξικά. Προμηθευθείτε από το φαρμακείο μία ειδική σκόνη (MICROTOX) που τη σκορπίστε πάνω στο δέρμα του ζώου. Υστερα από δυο ώρες θουρτάστε καλά το τριχώμα του για να πέσουν οι ψύλλοι. Ψύλλοι. Ψεκαλάστε το ίδιο σε όκτώ ημέρες.

ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

Αν στην κρεβατοκάμαρά σας έχουν εισβάλει κουνούπια, χρησιμοποιήστε το γρηγορώτερο ένα οποιοδήποτε έντομοκτόνο, από προηγούμε

μένως θα κλείσετε τις πόρτες και τα παράθυρα.

Αν υποψιάζεστε ότι τα κουνούπια προέρχονται από ένα πηγάδι ή από μία δεξαμενή που βρίσκεται κοντά στο σπίτι σας, ρίξτε στο νερό λίγο πετρέλαιο. Για προσωπική σας προστασία ζητήστε από το φαρμακείο σας μία κρέμα ή ένα λάδι έναντιον των κεντημάτων των κουνουπιών, που μπορείτε να κάψετε πάνω στην μπράτσα σας, στα πόδια σας, στις πλάτες σας χωρίς να σας προκαλέση κανένα έρεθισμο.

Προσοχή όμως, δεν πρέπει να το πλησιάζετε στα μάτια ή στα χείλη. Αμέσως στα πιο κατάλληλα λάδια είναι του ευκαλύπτου, της λεβάντας και της κάμφορας. Τα κουνούπια δε μπορούν να ανεχθούν την όσμη τους και ούτε πλησιάζουν καν. Θα πρέπει να έχετε όμως όπ' όλη σας ότι τα λάδια αυτά δημιουργούν στο ύψος τους λεκέδες, που δεν βγαίνουν εύκολα.

ΣΑΡΑΝΤΑΠΟΔΑΡΟΥΣΕΣ

Δεν είναι τόσο έπιρροές, όσο φημιάζεστε. Σκοτώστε τις μ' ένα έντομοκτόνο που δίνει άκαριαιο θάνατο.

Τὰ μάτια τῶν δύο νέων ἑλμπαν. Κάτ' τὸ καινούργιο
θα γινόταν στὴ ζωὴ τους...

ΠΑΤΩΝΤΑΣ ἐλαφρὰ πάνω στὰ δάχτυλα, βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ πήγε στὴν κουζίνα νὰ πλῦθ. Παλιὰ συνήθεια, νὰ ζυπνῇ πολὺ πρῶτ' ὁ κύρ Δημητράκης. Τὴν εἶχε ἀπὸ τὰ νιάτα του. Τὸ ἄρεσε νὰ βγαίνει στὴ βεράντα, νὰ πῖνῃ τὸν καφέ του καὶ τὸ πρῶτο τοῦ τσιγάρου. Ἐκεῖ, συλλογιζόταν ὅλες τὶς χτεσινὲς δουλειές του καὶ κανόνιζε τὶς σημερινές κι' ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινούσε στὴν ὥρα του γιὰ τὸ μαγαζί.

Τώρα, οἱ σκέψεις του εἶχαν περιοριστῇ, γιατί εἶχε πούλησει τὸ μαγαζί κι' ἔπαιρνε τὴ σύνταξί του.

Τώρα, ἀναπολούσε μόνο τὰ παλιὰ καὶ στὰ χεῖλη του ζωγραφίζονταν πότε ἓνα γαμόγελο καὶ πότε μιὰ πίκρα καὶ ἓνας ἀνύστακτος τοῦ φούσκωνε τὰ στήθη.

Ἕνας καφέ κι' ἓνα τσιγάρο σκόρπουσαν τὶς στενοχώριες, κι' ἓνας περίπατος τοῦδινε κουράγιο γιὰ τὴ ζωὴ, τοῦ περιορίζον τὴ σκέψι στὰ ζητήματα, πού ἔπρεπε νὰ φροντίσει κι' ἐνοιάζε τὸν ἑαυτὸ του γερὸ καὶ χρήσιμο ἀκόμη.

Ἦταν ἐξήντα πέντε χρόνων ὁ κύρ Δημητράκης κι' εἶχε ἀκόμη ἀνυπαντρητὴν τὴν τελευταία του κόρη, τὴ Λενίτσα, εἰκοσι πέντε χρόνων, ὁμορφὴ, ἁγνὴ, πούχε πάρει τὸ πτυχίο της γιὰ δασκάλα, μὰ δὲν ἤθελε νὰ διοριστῇ, γιὰ νὰ μὴν ἀφίση μόνο τὸν πατέρα της.

Εἶχε κάνει κι' ἡ Λενίτσα τὰ δειρά της σὰν ἦταν ἀκόμη κορίτσι δεκαοχτὼ χρόνων. Μὰ, τότε, ὥστε ἡ μητέρα της, κι' ἦταν ἀνύπαντρες καὶ οἱ ἄλλες δύο ἀδερφές της, εἶχε κι' ὁ πατέρας τὸ μαγαζί κι' ἦταν πολὺ πρὶν νὰ πεθάνει.

Δὲ δέχτηκε ἡ Λενίτσα τὸ διορισμὸ τοῦ υπουργείου, πού τὴν ἐστελνε σ' ἓνα ἀπομακρυσμένο χωριὸ τῆς Μακεδονίας, γιατί δὲν ἤθελε ν' ἀφίση τὸν πατέρα της μόνο. Οὔτε γύφισαν νὰ παντρευτῇ, γιατί φοβόταν τὴν ἰδέαν καὶ τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ ἀντρά που θάπαιρνε.

Ἦντοκο τῆς ἦταν ἐξασφαλι-

σμένη. Εἶχε τὸ σπῆτι, πού καθόνταν κι' ἓνα στρογγυλὸ ποσὸ στὸ ταμειῆριο. Γι' αὐτὰ εἶχε φροντίσει ὁ κύρ Δημητράκης, ἀπὸ τὰ λεφτά, πού πήρε ἀπὸ τὸ μαγαζί, ὅταν τὸ πούλησε.

Αὐτὰ ὅμως δὲν ἐξασφάλιζαν τὴν εὐτυχία, ἀν ἔκανε ἓνα κακὸ γάμο. Ποτέ της δὲ μπορούσε νὰ ζήρῃ τί θάδρανε ὁ ἀντρας πού θάπαιρνε.

Κι' ἔτσι, ὅσα προξενεῖα τοὺς εἶχαν ἔρθει τ' ἀνῆλθε, γιατί ἀγαπούσε τὸν πατέρα της.

Αὐτὸ τὸ ζήτημα ὅμως ἀπασχολούσε πολὺ τὸν κύρ Δημητράκη. Γιατὶ κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε τὸ κορίτσι του. Ὅχι, πὺς δὲν ἀγαποῦσε καὶ τὶς ἄλλες δύο κόρες του. Αὐτὲς ὅμως εἶχαν παντρευτῇ, εἶχαν φτιάσει δικὸ τους σπιτικό στὴν ἐπαρχία, ὅπου ἦταν διορισμένοι οἱ ἀντρες τους καὶ ἐνδιαφέρονταν τώρα πρὶν πολὺ γιὰ τὴν οἰκογένειά τους. Πού καὶ πού, μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, βλέπονταν, ὅταν κάποια ἀνάγκη τὶς ἔφερνε στὴν Ἀθήνα.

Απὸ τότε, πού πέθανε ἡ μητέρα τους, πού μετὰ τὰ γράμματα τῆς κρατοῦσε τὴν ἐπαφὴ μετὰ τὶς κόρες της, ἡ ἀλληλογραφία ἀραίωσε καὶ περιορίστηκε μόνο στὰ εὐχητήρια.

Πολλὰ πράγματα ἔλειψαν ἀπὸ τότε, πού πέθανε ἡ μητέρα τους: Οἱ γιορτές, οἱ ἐπισκέψεις, οἱ συναναστροφές, οἱ ἐκδρομές κι' ὅλη ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ.

Βέβαια, ἀνάλαβε ἡ Λενίτσα τὸ νοικοκυριό, μὰ αὐτὴ ἦταν ἄλλος ἀνθρώπος. Πρόσεχε τὸν πατέρα ὅσο μπορούσε πρὶν πολὺ, γιατί ἔδρανε τὴ λύπη καὶ τὴ στενοχώρια του, πού τοῦλειψ ἡ σαρδντα χρόνων συντροφιά καὶ ἀγάπη τῆς γυναίκας του.

Μὰ κι' ὁ κύρ Δημητράκης, φρόντιζε νὰ κάνει πρὶν ἀνετῇ τὴ ζωὴ τῆς κόρης του καὶ πρὸς ἔπειτα νὰ μὴ τῆς λείψῃ τίποτα, ἀκόμη κι' αὐτὸ τὸ χαμόγελό του.

Ἔτσι κι' ἐκεῖνο τὸ πρῶτ', ὅπως ὅλα τ' ἄλλα, ἀφού σηκώθηκε ἀδρόμει

ἀπὸ τὸ κρεβάτι του, γιὰ νὰ μὴν ζυπνῇ τὴ Λενίτσα του, πλῦθηκε, ζυρίστηκε, συγυρίστηκε, ἔφτιαξε τὸν καφέ του καὶ βγήκε νὰ τὸν πῖνῃ στὴ βεράντα. Ἀναψε καὶ τὸ τσιγάρο του, ρούφηξε βαθειὰ τὸν καπνὸ καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανὸ.

Διέκρινε στὸ βάθος ἓνα συννεφάκι καὶ μελαγχόλησε. Ὁ κύρ Δημητράκης φοβόταν τὰ συννεφα, φοβόταν τὸ χειμῶνα. Τὰ φοβόταν ὅλ' αὐτὰ, σὰν προμηνύματα μπόρας γιὰ τὰ γηρατειά του.

Μὰ, πάλι, κουνούσε τὸ κεφάλι του, προσπαθοῦσε νὰ διώξῃ τὶς μελαγχολικὲς σκέψεις καὶ κύτταξε τὸ ρολοὶ του.

Κάθε πρῶτ', στὶς ὀχτῶ, ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπῆτι καὶ πήγαине νὰ συναντήσῃ τὸ φίλο του τὸν κύρ Ζαχαρία, συνταξιούχο κι' αὐτὸ, ἀλλὰ πρὶν μεγάλο του κατὰ δύο χρόνια.

Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἦταν στρατιωτικός, χήρος κι' αὐτός. Ἡ μόνη του παρηγορία ἦταν ὁ γυιὸς του, ἓνα παλληκάρι καμμιὰ τριανταριά χρόνων, πού σπούδαζε γιὰτρός, καὶ τώρα μετεκπαιδεύονταν γιὰ καρδιολόγος.

Ὁ κύρ Δημητράκης καὶ ὁ κύρ Ζαχαρίας ἦταν φίλοι ἀπὸ τὰ παιδικὰ τους χρόνια, μὰ ὅταν τελείωσαν τὸ Γυμνάσιο, τράβηξαν διαφορετικὸς δρόμους. Ἡ φίλια τους ὅμως ἔμεινε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ἀγάπη τοῦ ἑνὸς γιὰ τὸν ἄλλο, εἶχε μείνει ἀνέσπαστη καὶ ζωντὰ, γιὰ ὅλα τους τὰ χρόνια.

Τὰ σπῆτια τους βρίσκονταν ἐκαστὸ μέτρα τὸ ἓνα ἀπὸ τ' ἄλλο. Ἔτσι, κάθε πρῶτ', ὁ ἓνας ἐρχόταν πενήντα μέτρα μπρῶς, ὁ ἄλλος πενήντα μέτρα πίσω κι' ἀντάμωναν σ' ἓνα σταυροδρόμι, γιὰ νὰ τραβήξουν πρὸς τὸν κῆπο τοῦ Ἱησίου, πού ἦταν τὸ στόλισμα τῆς γειτονιάς τους.

— Ζαχαρία!
— Καλημέρα, Δημητράκη!
— Κοιμήθηκες καλά;

ΤΟΠΟ ΣΤΑ ΝΙΑΤΑ

— Περὶφημα! Ἐσύ;
— Σὰν τὸ πούλακι. Τὸ πᾶν, Ζαχαρία μου, εἶναι ἡ διαίτα. Δὲν τᾶπαιμε; Ἐλαφρὸ φαγητὸ τὸ βράδυ. Ἕνα γιουρτί, λίγα φρούτα...

— Περὶφημα!

Κι' ἔμπαιναν στὸν κῆπο, πήγαίναν στὸ συνηθισμένο παγκάκι τους γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν κουβέντα τους γιὰ τὴν πολιτικὴ κατάσταση καὶ νὰ διαβάσουν τὴν πρωινὴ ἐφημερίδα τους.

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ', ὅμως, τὸ παγκάκι τους ἦταν πιασμένο. Καθόταν ἓνα ζευγαράκι.

— Μὰς ἔκαναν ἔξωσι, Ζαχαρία!
— Τὰ νιάτα!
— ἔχουν προτεραιότητα, Ζαχαρία!

Βρῆκαν ἓνα ἄλλο παγκάκι καὶ καθίσαν ἀμύλητοι γιὰ πολλὰ ὥρα.

— Λοιπόν, τί λέγομαι;

Ὁ Δημητράκης γύρισε, κύτταξε τὸ Ζαχαρία καὶ κούνησε τὸ κεφάλι. — Ἐξέρω, τί θὰ σκεπτόσουν, Δημητράκη. Τὰ νιάτα!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Ναι, ἀλλὰ ὅχι τὰ δικά μου. Ἐσχῶς, ὅτι ἔχουμε κι' ἐμεῖς παιδιὰ;

— Ναι, Δημητράκη. Πάντα τὸ συλλογιζομαι. Ἐγὼ ἓνα γυιὸ καὶ σὺ μιὰ κόρη!

— Μαγκούφης ἐγὼ, μαγκούφης κι' ἐσύ!

— Ναι, μὰ ἔχομε καλὰ παιδιὰ, μορφωμένα...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγὼ.

— Τὰ σπῆτια μας ὅμως εἶναι δύο: Οὔτε ἐγὼ θέλω νὰ μείνω μόνος, οὔτε κι' ἐσύ, πρέπει νὰ μείνῃς μόνος.

— Ὅχι, βέβαια!

Σώπασαν κι' οἱ δύο. Ἕνα ζευγάρι νέων περνοῦσε ἀπὸ μπρῶς τους. Ὁ ἓνας κρατοῦσε τὸν ἄλλο ἀπὸ τὸ χέρι.

— Τὰ δικά μας τὰ παιδιὰ εἶναι πρὶν ὁμορφα!

Ἐαφνικὰ ὁ Δημητράκης ἄρχισε τὰ γέλια.

— Τί γελάς, Δημητράκη;

— Γελῶ, πού χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω, τοὺς παντρεύαμε. Κι' οὔτε ποτε ἄλλοτε μιλῆσαμε γι' αὐτὸ.

— Δὲ μιλῆσαμε, μὰ ἐγὼ τὴν κόρη σου τὴν καμάρωνα. Εἶναι σπάνιο κορίτσι ἡ Λενίτσα!

— Κι' ὁ Γιώργος σου, σπουδαῖο παιδί. Ἀλλά...

— Τί ἀλλά;

— Αὐτοῦς, τοὺς ρωτήσαμε;

— Ἐχεις δίκιο! Θὰ τοῦ μιλῶ ἐγὼ, μίλησέ της κι' ἐσύ καὶ τὴν Κυριακὴ κάλεσέ μας στὸ σπῆτι σου γιὰ φαγητό.

— Σύμφωνα!

★

Τὴν Κυριακὴ ὁ Ζαχαρίας μετὰ τὸ γυιὸ του τὸ Γιώργο, πήγαίναν στὸ σπῆτι τοῦ Δημητράκη μιὰ ὥρα πρὶν τὸ μεσημέρι.

Τὰ μάτια τῶν δύο νέων ἑλμπαν. Κάτι τὸ καινούργιο θὰ γινόταν στὴ ζωὴ τους. Μὰ κι' οἱ δύο πατέρες, συγκινημένοι, ἔδωσαν τὰ χεῖριά, τὰ σφίξαν, κι' ἀπὸ τὸ σφίξιμο κατὰλαβε ὁ ἓνας τὸ ἄλλο τὴ χαρὰ, πού πλημμύριζε τὰ γηρατειά τους.

Τὸ τραπέζι σὲ λίγο ἦταν ἑτοιμο καὶ ὁ Ζαχαρίας, μετὰ τρεμουλιαστὴ φωνή, ζήτησε ἐπίσημα ἀπὸ τὸ Δημητράκη τὸ χέρι τῆς κόρης του.

Κατόπιν, τὰ μάτια τους δάκρυσαν, ὅταν πέρασαν τοὺς ἀρραβῶνες στὰ χεῖρια τῶν παιδιῶν τους.

Μετὰ τὸ φαγητό, οἱ δύο φίλοι βγήκαν στὴ βεράντα νὰ πρὶν τὸν καφέ τους κι' ἄφισαν μόνους τοὺς νέους.

— Ζαχαρία, εἶπε ἑαφνικὰ ὁ Δημητράκης. Τί θὰ γίνῃ τώρα;

— Τί ἄλλο θὰς νὰ γίνῃ;

— Ὅθ' αἰμύνουμε μόνου;

— Πὺς μόνου!

— Πού θὰ καθίσουν τὰ παιδιὰ;

— Καταλαβαίνω, φοβάσαι μὴ μὰς φύγουν, ἢ μείνῃ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας μόνος, ἔ;

— Βέβαια, κάτι τέτοιο.

— Τὸ σκέφτηκα κι' αὐτὸ. Λοιπόν, θὰ πούλωσω μετὰ τὰ δύο παλιὰ σπῆτια μας καὶ θὰ χτίσω ἓνα καινούργιο μετὰ δύο πατώματα. Τὸ ἱσόγειο θάβῃ γιὰ μὰς καὶ τὸ ἀπάνω πάτωμα γιὰ τὰ παιδιὰ. Ἔτσι, δὲ θὰ χωρίσωμε ποτε.

— Θαυμάσια ἰδέα! Πᾶμε νὰ τὴν πούμε στὰ παιδιὰ.

Σηκώθηκαν, μὰ μόλις ἔφτασαν στὴν πόρτα, εἶδαν τὰ παιδιὰ τους ἀγκαλιασμένα νὰ δίνουν τὸ πρῶτο φίλι τῆς εὐτυχίας τους.

Προτίμησαν, λοιπόν, νὰ γυρίσουν πίσω, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλήσουν τὰ νιάτα.

— Τοὺς τὸ λέμε, μιὰ ἄλλη στιγμὴ!...

— Σύμφωνα, Ζαχαρία! Καὶ ξανακάθισαν στὴ βεράντα.

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΤΟ ΧΕΙΜΕΡΙΝΟ ΣΤΥΛ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Η ΚΟΜΨΗ κυρία τῆς σαζὸν 63)64 θὰ μοιάζῃ μὲ κάποιο τοῦ Βορείου πόλου κι' αὐτὸ ὄχι μόνο στὸ δρόμο κατὰ τὶς κρύες χειμωνιάτικες μέρες, μὰ ἀκόμη κι' ὅταν φορᾷ... Βραδυλὸ φόρεμα! Αὐτὴ εἶναι ἡ «ήμερησὶα διαταγή» τῶν μεγάλων δημιουργῶν τῆς μόδας στὸ Παρίσι καὶ ὅπως φαίνεται, θὰ τὸ καταφέρουν πάλι, ν' ἀλλάξουν ἐντελῶς τὴ γυναικεῖα σιλουέττα, σύμφωνα μὲ τὶς δικτατορικὲς ἀπαιτήσεις τῶν!

Παρ' ὅλη τὴ ζέση, πού ἐπικρατεῖ καὶ στὸ Παρίσι, οἱ δημιουργοὶ τῆς «ἀν-κουλὲρ», παρουσιάζουν ἀπὸ τώρα ὄχι μόνο τὰ φθινοπωρινὰ τους μοντέλα, μὰ καὶ πολλὰ μοντέλα γιὰ τὸ χειμῶνα, πού ἀποκαλύπτουν τὶς γενικὲς γραμμές, πού θὰ ἐπικρατήσουν. Ἀπ' αὐτὰ, βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι οἱ φούστες θὰ εἶναι πρὶν μακρείες, ὅτι οἱ γιανκάδες θὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατό μεγαλύτεροι κι' ὅτι θὰ φορεθοῦν φέτος τὸ χειμῶνα πολλὰ οἱ μπότες, ἀκόμη καὶ μὲ βραδυλὰ φορέματα.

Μπόττες μὲ γανιρίσματα ἀπὸ γούνες, κουκούλες πού ἀφίνουν μόνο ἓνα ἐλάχιστο μέρος τοῦ προσώπου ἐλεύθερο, χοντρά «καλτσάκια» μέχρι τὸ γόνατο — ἔτσι θὰ κυκλοφορῇ ἡ κομψὴ κυρία στὴ νέα σαζὸν. Φαίνεται ὅτι ἡ ἀνάμνησι τοῦ ἐξαιρετικὰ ἀγρίου περσινοῦ χειμῶνα ἐνέπνευσε τοὺς Παρισινούς ράφτες τῆς νέας μόδας. Ὅπως καὶ νᾶναι, τὸ νέο «πολ-κὸ» στυλ θὰ ἐνθουσιάζῃ ἀσφαλῶς τὶς γυναῖκες, πού ζοῦν στὶς εὐρωπαϊκὲς χῶρες. Γιὰ τὴν Ἑλληνίδα ὅμως θὰ πρέπει νὰ γίνουν ὁπωσδήποτε μερικὲς παραχωρήσεις στὸ ἥπιο κλίμα τῆς χώρας τῆς.

Η ΚΟΛΕΣΙΟΝ ΤΟΥ ΖΑΚ ΕΣΤΕΡΕΛ

Τὰ μοντέλα τοῦ μεγάλου ράφτη παρουσιάστηκαν ἀπὸ τὰ μακρινὰ του μέσα στὴ ζέση τοῦ καλοκαιριοῦ, χωρὶς τὴν παραμικρὴ στενοχώρια. Κι' ὡστόσο προέκυψε γιὰ μοντέλα πραγματικὰ «ἐξαντρίκ».

«Ἐξαντρίκ» πρῶτ' ἀπ' ὅλα στὴν ἐκλογή τῶν ὑφασμάτων. Τὰ ταγιέρ, πού παρουσιάσαν, ἦταν σχεδὸν ὅλα ἀπὸ ἀπίστευτα χοντρά ὑφάσματα, μὲ προτίμησι ἑνὸς καινούργιο τύπου «μοχαίρ», πάχους δύο δακτύλων! Τὰ παλὰ γιὰ τὸ χειμῶνα ἦταν καπιτονέ, οἱ κουκούλες σχεδὸν κλειστὲς μπροστὰ καὶ οἱ γανιτούρες πάνω στὰ φορέματα καὶ στὰ ταγιέρ τὶς περισσότερες φορὲς ἀπὸ γούνα. Ἀκόμη καὶ οἱ «μονταστὶς» (πλαστρὸν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ρούχο, πού καλύπτουν κάπως τὰ πολὺ μεγάλὰ ντεκολτέ) εἶναι τώρα ἀπὸ γούνα. Αὐτὲς οἱ «μονταστὶς» φοριοῦνται κυρίως μὲ τὸ ταγιέρ, ὅταν ἔχῃ ἐκτεταμένον ντεκολτέ. Μὰ οἱ γανιτούρες αὐτὲς δὲν εἶναι οἱ μόνες «ἐξαντρίκ» τοῦ Ἐστερέλ. Λανσάρει ἐπίσης «πουλόδερ» ποικάμισα ἀπὸ χοντρὸ τοῦλιν, πού θὰ φορεθοῦν πάνω ἀπὸ κομψὰ φουρά, κορσὰς ἀπὸ γούνα «ὀσελὸς» γιὰ συμπλήρωμα τοῦ βραδυνοῦ φορέματος, καὶ τὴ «γκέτρ», τὴ «γκέττα», πού θὰ προφυλάξῃ τὸ πόδι ἀπὸ κάθε ὑγρασία, γιατί εἶναι ἀπὸ σουέντ, ἀσσορτί μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος. Ἡ «γκέτρ» αὐτὴ ἀνεβαίνει ὡς τὸ γόνατο, ἀκόμη κι' ὅταν φοριέται μὲ βραδυνὲς τουαλέτες. Εἶναι ὅμως ἀμφίβολο, ἂν ἡ ἐξωφρενικὴ αὐτὴ μόδα τῆς βραδυνῆς «γκέτρ» θὰ βρῇ πολλὰς ὁπαδοὺς ἀνάμεσα στὶς κομψὲς γυναῖκες.

Παρ' ὅλη ὅμως τὴ «ζέση» τῆς ἐμφάνισι ἡ νέα μόδα, δὲν προέκυψε νὰ στενοχωρήσῃ πολὺ τὴ γυναῖκα, γιατί ἔχει κάποια ἀνεσι στὴν κοῦπ. Οἱ βράστες—ζακέττες στὰ ταγιέρ, πού φοριοῦνται μὲ ἱσὲς φούστες, εἶναι ἀρκετὰ μακρείες, τὸ ἴ-

Ἀπλὸ καὶ κομψὸ ἀπογευματινὸ ἀπὸ «μπουν-κλὲτ νυλφράνς». Φαρδιά ζώνη ἀπὸ σατέν.

διο οι «μαρινιέρ», που φτάνουν μέχρι τους γοφούς. Ακόμη και οι «καπ» — κοινώς... μαντήλια για το κεφάλι — δένονται μπροστά με ένα φρό κάμπο ή φισόγκο και είναι πίσω αρκετά μακρείες και φορδείες. Θα φορεθούν σε μπλέ, ροζ και άσπρο χρώμα, σε στυλ «χωριάτισσας» και θα ράβονται από ένα πολύ μαλλιαρό μοχαίρ, που να μοιάζει με άγκορα.

Για το βράδυ λανσάρονται από τον Έστερελ μαντώ, που μοιάζουν με τις φορεσιές των Ινδών πριγκίπων, σε μπροκά μαύρο με χρυσό, που συμπληρώνουν τα πολύτιμα βραδυνά φορέματα από βαρύ κεντημένο τοίλι.

Οι χειμωνιάτικες νύφες, που θ' ακολουθήσουν τη μόδα του Έστερελ, δεν πρόκειται να κρύωνουν: Η τελευταία λέξη της μόδας είναι το νυφικό από άσπρη έρμίνη.

ΝΟΥΒΩΤΕ ΤΟΥ ΓΟΥΝΑΡΑ ΡΕΒΙΓΙΟΝ

Ο περίφημος Γάλλος γουναράς Ρεβιγιόν λανσάρει φέτος δυο νέες δημιουργίες του: το μπλέ-ίζερ από βίζον και τις μπότες από δέρμα αρκούδας. Δίπλα σ' αυτά τα μοντέλα από πολύτιμη γούνα προτείνει επίσης «τρέντς-κότ» από λούτρ και φώκια, σπόρ ζακέττες από λεία γούνα κ.ά. Οι περισσότερες γυναίκες θα περιορίζονται βέβαια σε πιο φτηνές γούνες για τις νέες

ζακέττες, τα μπλέ-ίζερ και τα τρέντς-κότς, που επιθυμούν ν' αποκτήσουν, μα η έντυπωσι θα είναι η ίδια. Φαίνεται ότι φέτος η γούνα θ' αντι-καταστήσει το δέρμα σουέντ και «αντίλοπ», που επικρατούσε ως τώρα, για λουσάτα και σπόρ ενδύματα.

Για τις νέες υπάρχει στην κολλεξιόν του Ρεβιγιόν μια ποικιλία νέων συνδυασμών: «σαντά-ιγ» από γούνα αγριόγατας και άστρακάν, με πουλόβερ χοντρό με γιακά γύρω στο λαιμό, σά-ρουλό ή μ' ένα κολλιέ, σύμφωνα με την ώρα, που θα φορεθούν.

Κι' η τελευταία επινόηση: γάντια από άσπρη αρκούδα, φώκια ή μογγολί!...

ΒΡΑΔΥΝΑ ΑΠΟ ΤΟΥ-ΙΝΤ ΣΤΗΝ ΚΟΛΛΕΞΙΟΝ ΡΟΣ

Τα νέα βραδυνά μοντέλα της Μαντελαίν ντε Ρός είναι εύκολοφόρετα, μα πολύ «έξαντρίκ». Φτάνουν ως τον αστράγαλο, έχουν μακρυά μανίκια και ράβονται από χοντρό τουίντ ή από καμυλό, τα δυο υφάσματα, που μέχρι τώρα ήταν κατάλληλα μόνο για μαντώ. Τα ίδια υφάσματα είναι επίσης η πρώτη ύλη για πρώ'νά ή απογευματινά φορέματα, μόνο που η κόμπ θα είναι διαφορετική: Κόβονται όλοισια και συμπληρώνον-

Μικρό βραδυνό από λαμέ τεργκάλ σε ροζ-πάλ χρώμα. Στο ντεκολτέ ένα πρωτότυπο γαρνίρισμα από στοάς.

Μεγάλο βραδυνό από άσπρο λουσάτο τεργκάλ. Το μπονέ, τα μανίκια και το στρίφωμα έχουν γαρνιτούρα από γούνα.

ται μ' ένα χοντρό «σαντάιγ», με γυρισμένο ψηλό γιακά.

Τα βραδυνά μαντώ, πολύ άνετα και ευχάριστα, είναι κομμένα πολύ φαρδιά, με γιακά μεγάλο, σά να πρόκειται για... φρούριο εναντίον του αέρα και του κρύου. Ο γιακάς αυτός τυλίγει το λαιμό, όπως τον τύλιγαν οι σκληροί γιακάδες του περασμένου αιώνα.

Τα ταγιέρ της Ρός έχουν επίσης μακρείες ζακέττες, που στολίζονται με δερμάτινες ζώνες, που μοιάζουν με «τζέρσεϋ βερνικωμένο» και είναι πολύ μαλακές. Από την ίδια ύλη φτιάχνουν επίσης στο άτελιέ της Ρός βέστες και κορσάζ για το βράδυ.

Η ΜΑΚΡΕΙΑ ΦΟΥΣΤΑ ΤΟΥ ΧΕΜ

Αν πρόκειται να επικρατήσει η νέα γραμμή του Χέμ, πολλές γυναίκες θα βρεθούν μπροστά σε σοβαρά προβλήματα, όσον αφορά τη νέα τους γκαρνταρόμπα για το φθινόπωρο και το χειμώνα. Γιατί ο Χέμ κατέβασε τη φούστα μονομιάς από το γόνατο... στη μέση της γάμπας! Αυτό σημαίνει 10 πρόσθετους πόντους, περισσότερο ασφαλώς απ' ό,τι υπάρχει στο στρίφωμα, δηλαδή: καταδίκη κάθε παλιάς φούστας και κάθε περσινοφύ φορέματος!

Αυτοί οι 10 πόντοι φτάνουν, άλλωστε, για ν' αλλάξουν εντελώς τη γυναικεία σιλουέττα και μια που θα φορεθούν επίσης μπότες από δέρμα πάνθηρος και ζέμπρα, που το τελευταίο τμήμα τους κρύβεται κάτω από τη φούστα, καθώς και «μπονέ» και «καπιζόν» άσορτί, η γυναίκα θα είναι κρυμμένη από το κεφάλι μέχρι τα πόδια σε ενδύματα, που μόνο ο Χέμ θα φανεί να μαντεύει κανείς την πραγματική της σιλουέττα.

Μιά παραλλαγή του θέματος «ξεσot πόδια» αποτελεί το νέο «σασσόνι», που έχει στην πραγματικότητα λίγη μόνο σχέση με το γνωστό, ά-χαρο σασσόνι. Είναι από το ίδιο μάλλινο υφάσμα, όπως το σύνολο (φόρεμα ή ταγιέρ ή μαν-

τώ), ραμμένο σε χαμηλοτάκουνα σκαρπινία.

Για το άπογευμα και το βράδυ ο Χέμ προτείνει φουρώ μέχρι τη μέση της γάμπας ή ακόμη κι' ως τον αστράγαλο. Τα υφάσματα της προτιμήσεώς του είναι το κρέπ, το σατέν και το μαλλι λαμέ. Άντι το φουρώ, λανσάρει επίσης φορέματα «φουσκωτά», στο στυλ των ενδυμασιών του 16ου αιώνα.

Πρωτότυπους συνδυασμούς του Χέμ αποτελούν το μαντώ από γυαλιστερό μαύρο δέρμα, γαρνιρισμένο με βίζον και ταγιέρ από «όσελό», που φορούνται μ' ένα μακρύ πουλόβερ από τζέρσεϋ.

ΝΕΑΝΙΚΑ ΣΥΝΟΛΑ ΤΟΥ ΛΟΥ-Ι ΦΕΡΩ

Πολλές στάρ, που αντιπροσωπεύουν τη «νέα» της εποχής μας, όπως η Μπριζίτ Μπαρντό, ντύ-νουνται σ' αυτόν τον οικο μόδας, επειδή τα μοντέλα του Φερώ υπογραμμίζουν τη νεανική γραμμή στη γυναίκα. Αντίθετα με τους άλλους Γάλλους ράφτες, ο Φερώ δεν κρύβει το σώμα της γυναίκας. Χρησιμοποιεί πολλές «ρύς» στα φορέματα και στις μπλούζες του, υπογραμμίζει τη μέση και δίνει κάποια «φτερωτή» γραμμή στα σύνολά του. Έτσι λανσάρει ταγιέρ με μικρές «ούρες» στη ζακέττα, μαντώ με στρογγυλούς γακάδες, που ενώνονται με μια κουμπωτή λουρίδα ή φάσα από το ίδιο υφάσμα και που στεκονται έτσι ψηλά, κρύβοντας το μισό πρόσωπο, καθώς και φορέματα στο στυλ «λιζερόν».

Η κόμπ και γραμμή του Φερώ ταιριάζουν στις νέες κάτω από τα τριάντα, που μπορούν να ε-φαρμόσουν άφοβα τις κάπως εξαντρίκ νέες δημιουργίες του. Πολύ ευθυμες λεπτομέρειες της μόδας του είναι: το μπινέ, που φοριέται πάνω στο ένα αυτί, οι μπότες από κόκκινο λουστρί-νι και η τσάντα άσορτί στο σύνολο από υφάσμα σε σχέδιο «πιε-ντε-πούλ». Θα φορεθούν επίσης κάλτσες στο υφάσμα του μαντώ, όσο χον-τρό κι' αν είναι.

Τα μαντώ του Ριβιέρ είναι πολύ φαρδιά, με κουμπωμένες τσέπες σ'όν τύπο των στρατιωτικών ενδυμασιών. Πολλά φουρώ θα φορεθούν με σπέν-σερ άσορτί και θαχουν το ντεκολτέ πολύ ψηλά, ως το λαιμό.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΠΛΕΧΤΑ

Ξέρετε, βέβαια, ότι και τα τρικέ ακολουθούν τις απαιτήσεις της μόδας. Φέτος τα πουλόβερ, οι βέστες και γενικά όλα τα πλεχτά είναι πολύ μακρυά και ακολουθούν άνετες γραμμές. Τα ντε-κολτέ τους είναι στον τύπο της Ιταλικής μό-

Φθινοπωρινό σύνολο από τζέρσεϋ «κουρτέλ» γκρι ανοιχτό. Προσεξέτε τις πρωτότυπες τσέπες με τα ιδιότροπα «ραμπά», καθώς και την τοποθέτησι των δυο μεγάλων κουμπιών.

Τα πουλόβερ της μόδας για τα πρώτα κούα. Θα φορεθούν πολύ ci μεγάλοι γυριστοί γιακά-δες και οι συνδυασμοί σε διαφορετική πλέξι και αντίθετα χρώματα. Και τα δυο μοντέλα είναι από «κρυλό».

δας: μικρά, στρογγυλά, χωρίς γιακάδες η άλλη γαρνιτούρα.

Δίπλα στις σκέτες πλέξεις, θα φορεθούν πολύ τα ρομβοειδή σχέδια σε διαφορετική πλέξι και σ' άλλο χρώμα από το βασικό. Ομορφοί συνδυασμοί εδώ είναι: γκρι φόντο με πράσινους ρόμβους, μπέξ με καφέ-σοκολάτα και λιλά «έ-μαρον». Θα συναντήσετε τους ρόμβους παντού και σ' όλα τα μεγέθη. Φροντίστε, λοιπόν, να πλέξετε και εσείς ένα πουλόβερ παρόμοιο, τώρα που έχετε ίσως ακόμη καιρό στις διακοπές σας.

Μιά πρωτότυπη νουβωτέ για απογευματινά μακρυά πλεχτά είναι το ντεκολτέ «Ερρίκος ΙΙΙ». Στο ντεκολτέ του πουλόβερ θα προσθέσετε ένα είδος γιακά σε πλέξι «γούνας». Θα είναι αρκετά φαρδύς και φουσκωτός. Ένα όμορφο παριζιάνικο μοντέλο χρησιμοποιεί μαλλι «φλαμέ» σε φραζ και μαύρο μαζί. Τα δυο αυτά μαλλιά δημιουργούν ένα ασύμμετρο και ανάγλυφο σχέδιο σ' όλη την πλέξι. Το πουλόβερ αυτό είναι πολύ λουσάτο, παρ' όλο που οι γραμμές του είναι άνετες και τα μανίκια εξαιρετικά φαρδιά.

Συνήθιζονταν επίσης μακρυά πουλόβερ σπόρ, που φαίνονται σά συνδυασμός από πουλόβερ με μεγάλο ντεκολτέ, απ' όπου βγαίνει ένα άσπρο σημείζι. Φυσικά, το σύνολο αυτό είναι ενωμένο

και μόνο τα χρώματα — και η πλέξι, αν θέλε-τε — από τα δυο κομμάτια είναι διαφορετικά.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

Είναι καιρός να σάς μιλήσω ακόμη λίγο για την εμφάνισί- σας στην πλάζ — ένα θέμα, που εν-διαφέρει ακόμη κάθε γυναίκα αυτήν την εποχή στη Ελλάδα, παρ' όλες τις προετοιμασίες για το χειμώνα. Αν παραλείψατε να φτιάξετε κάτι από το νέο υφάσμα «έπόνιζ», που άρεσε τόσο σ' όλες τις πλάξ, είναι καιρός ακόμη να ετοιμά-σετε μια κομψή τυνίκ, ένα κας—μαγιά, ένα σούρτ ή ένα πουλόβερ απ' αυτό το πρακτικό και τόσο εύκολοφóρετο υφάσμα. Έχει άλλωστε την ιδιό-τητα, να είναι δροσερό, όταν κώη ζεστή και να σας προφυλάσσει από το κρύο, τώρα που τα με-τέμια μπορεί να είναι επικίνδυνα για τους ευ-αίσθητους οργανισμούς.

Μπορείτε να το διαλέξετε μονόχρωμο. Σ' αυ-τήν την περίπτωση θα προτιμήσετε δυο χρώμα-τα, π.χ. κίτρινο και πορτοκαλί. Ένα τέτοιο κας—μαγιά, κουμπωμένο σά ρούπα από πάνω μέ-χρι κάτω, θ' αντικαταστήσει την πατροπαράδοτη πετσέτα για το σκούπισμά σας, όταν βγαίνετε από το νερό.

Πουλόμεν και κάρντινγκ από «κρυλόν» μπλε μαρέν, με γαρνίρισμα μιά άσπρη μπορντούρα.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Πλεκτά για άγρια: Μια χαριτωμένη νουβάτ για το μπλέζερ από χοντρό μαλλί μπλε μαρέν, αποτελεί το γαρνίρισμα της μικρής ή μεγάλης τσέπης στο στήθος. Είναι πρόσθετο και έχει το «εμβλημα» της προτιμήσεως του γιου σας. Μια συμβουλή: Αν θέλετε το «σαντάκι» του μακριού πουλόβερ με μακριά μανίκια να έχει ιδιαίτερη άνεση, τότε πλέξτε τα μανίκια σε στυλ ραγκλάν.

Νέα πουλόβερ για τα κορίτσια: Υπάρχουν νέα χαριτωμένα σχέδια για τα πλεκτά πουλόβερ. Έχουν μπροστά, από πάνω μέχρι κάτω, ένα είδος «πλαστρον» σ' άλλη πλέξι, που διαφέρει έντελώς από το στυλ «τζέρσεϊ» του υπόλοιπου πουλόβερ, σε φάρδος 1/4 του μπροστινού. Τις περισσότερες φορές τα νέα αυτά πουλόβερ έχουν μανίκια ραγκλάν, που είναι ή μεγάλη μόδα ακόμη και για παιδιά.

Για τις κοπελλίτσες: Χαριτωμένο σύνολο αποτελεί το γαλλικό μοντέλο για μεγάλα κορίτσια: φούστα σκατσέλικη πλισέ από τεργκάι και μπλέζερ από «ντρά». Συμπλήρωμα: το μικρό μπέρ, πλεγμένο με βελονάκι και με μεγάλο πομπόν. Μια κομψή νουβάτ: τα παπούτσια από δέρμα και τουλ σ' άλλο χρώμα.

Για το φθινόπωρο επίσης είναι το σύνολο φούστα, γιλέκο και πουλόβερ ή σεμιζέ. Το ντε-πιάς είναι από κόκκινο μάλλινο ύφασμα, με μιά βαθεία πιάττα μπροστά στη φούστα και πολύ μεγάλο μαντήρι ντεκολτέ στο γιλέκο (φτάνει μέχρι κάτω από το στήθος).

Χαριτωμένες είναι οι φούστες από ριγυτό ύφασμα, με μικρές ασιδερωτές πιέττες και γύρω στο στρίφωμα μιά φορδαί φάσα από το ίδιο ύφασμα με όριζόντιες ρίγες. Η υπόλοιπη φούστα έχει τις ρίγες καθετες.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΟΛΥ ΝΕΕΣ

Τι υπάρχει πιο δημοφιλές και πιο ευχάριστο για σας που περνάτε τις διακοπές σας στην έξοχη από τις διαδρομές με το ποδήλατο μαζί με τη φίλη που σας συνοδεύει; Και το ξέρετε; Το πο-

δήλατο δεν σας διασκεδάζει μόνο, αλλά και σας βοηθάει να διώξετε εκείνο το «κιλάκι» που πάνω, που όφειλεται, χωρίς αμφιβολία, στα γλυκά, στα παγωτά και στα σάντουιτς που τρώτε, με τη δικαιολογία της ζέστης και του κα-
θαρού αέρα.

Για μένα που έχω πόδια λεπτά σαν «στένες» είναι θανάσιμο αυτό το πανταλονάκι από κοτλέ βελούδο μπλέ, που φτάνει μέχρι το γόνατο και που το φορώ με μιά μπλουζάκι πράσινη με ψηλό λαιμό και με πάνινα παπούτσια.

Σε μένα, που έχω πεοιφέρεις κάπως γεμάτες ταιδιάζει καλλίτερα αυτή η φούστα-πανταλονάκι από ροζ λινό που τη φορώ με ένα μπλουζάκι χωρίς μανίκια, με ψηλό λαιμό σε γούνα τουρκονάζ με παπούτσια «ιμπεμπέ» και με κα-
πελλάκι με κεραμίδι.

ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΜΑΣ

Η μαμά δεν θέλει να κάνετε διαίτα, γιατί είστε ακόμη πολύ νέες; Μη φοβάστε, αυτό δεν σας καταδικάζει να γίνετε γυναικες-βουνα. Το πιθανότερο είναι, μάστιχα, μέσα σε δυο-τρία χρόνια η σιλουέτα σας να «διορθωθεί» μόνη της παίρνοντας κανονικές διαστάσεις. Αν όμως νοιώθετε «φοβερά» χοντροκομμένες και κινδυνεύετε να πάθετε σύμπλεγμα, μάθετε απ' έξω αυτούς τους μικρούς κανόνες:

1. Μη πίνετε ποτέ στη διάρκεια του φαγητού ούτε αμέσως ύστερα απ' αυτό. Αν το καταφέρετε (κάνετε μιά μικρή προσπάθεια) συνήθιστε να πίνετε μόνο τρία μεγάλα ποτήρια νερό την ημέρα: ένα το πρωί, ένα το απόγευμα, ένα το βράδυ μετά το δείπνο.
2. Μη προτιμάτε τα πολύ αλατισμένα φαγητά. Όσο λιγότερο αλάτι βάζετε στο πιάτο σας, τόσο ευκολότερο είναι να αποκτήσετε μέρα με την ημέρα μιά λεπτή σιλουέτα.
3. Αποκαλύψτε ένα ελαφρύ έρωτα για τα μπιφιέκια στη σχάρα. Τα μεγάλα μοσχάρια μπιφιέκια είναι πιο θρεπτικά (και πολύ λιγότερο παχυντικά) από τα άρνια.
4. Ακόμη κι αν δεν είστε καθόλου, κάνετε λίγο τις ιδιότητες. Μην τρώτε ποτέ το παχύ μέρος από το κρέας.
5. Στο πιάτο βρίσκεται το κρέας με τα διάφορα καρυκεύματα. Έσείς φάτε μόνο το κρέας.
6. Πέστε στον εαυτό σας: «Πρέπει να διαλέγω ανάμεσα στο γλυκό και στα φρούτα» και... διαλέξτε αδιάτακτα τα φρούτα.

Και τέλος:

Τα φρούτα με σιρόπι: «Λιγο σιρόπι, εύχρηστο».

Το παγωτό: «Ευχαριστώ, όχι».

Τα αναψυκτικά: «Μόνον δυο δάκτυλα, δεν διαβώ...».

Οι μπανάνες: «Θα προτιμούσα ένα ροδάκινο».

★

Τα παπούτσια από φίδι

Τα παπούτσια από δέρμα αντίληψη ή φι-
διο υαλίζον άρα και μαλακώνουν, αν
τα τρώτε με λίγο άσπρο, αυτό (το έλα-
χιστο εκείνο, που απομένει μέσα στο ποδάρι,
αφού χρησιμοποιήθη το αγόδι).

Τα μαύρα μεταξωτά

Αν θέλετε να φρεσκάρει ένα μαύρο με-
ταξωτό, περάστε το μ' ένα σφουγγαράκι, βρε-
μένο με αραιωμένο οινόπνευμα, και σιδερώ-
στε το απ' την καλή όψη, φροντίζοντας όμως
να το βάζετε ανάμεσα σε δυο κόλλες μετα-
ξωτό χαρτί. Αν το ύφασμα είναι πολύ λεπτε-
πίλετο, βάλτε από πάνω του δυο μεταξωτά
χαρτιά. Είναι απαραίτητα πάντως να το σιδε-
ρώσετε απ' την όψη, γιατί αλλιώς παίρνει
γυαλάδα.

Η καλλίτερη στάσι

Όταν ταχτοποιήτε τα πιάτα και τα πο-
τήρια σας από κάτω μέρος του μπουφέ, μην
κάνετε τη δουλειά αυτή σκύβοντας μπροστά
και με τα πόδια αλγύιστα. Κινδυνεύετε έτσι
να πονέση ή μέση σας. Ο σωστό τρόπος εί-
ναι να καθίσετε πάνω στις φτέρνες σας, λυ-
γίζοντας τα γόνατά σας, με τους μηρούς ο-
ριζόντιους και στο ύψος της κοιλιάς, πατών-
τας στις μύτες των ποδιών. Με την κίνηση
αυτή, εξασκούνται οι μύες της κοιλιάς, όπως
με την καλλίτερη γυμναστική.

Το σιδέρωμα

Οι περισσότερες νοικοκυρές σιδερώνουν
σκυμμένες, κι έτσι κουράζουν χωρίς λόγο
τά νεφρά τους και τους μύς της πλάτης τους,
ενώ συγχρόνως εμποδίζεται η κανονική άνα-
πνοή τους. Φροντίστε λοιπόν να τοποθετήτε
τη σανίδα του σιδερώματος σε τέτοιο ύψος,
ώστε να μπορείτε να στέκεσθε έντελώς όρθια
και να χρησιμοποιήτε το σίδερο χωρίς να
χρειάζεται να το ανασηκώσετε.

Οι λιπαροί λεκέδες

Μιά πρόχειρη στατιστική αποδεικνύει ότι
τά 95% των λεκέδων των ρούχων είναι λιπα-
ροι. Το ζεστό οινόπνευμα διαλύει ελάχιστα
το λίπος, και γι' αυτό το τρίψιμο με κολώ-
για φρεσκάρει ένα ρούχο, αλλά δεν το κα-
θαρίζει. Τα καλλίτερα διαλυτικά του λίπους
είναι η βενζίνη κι' ο αιθέρας.

Όσο καλύτερος είναι ένας λιπαρός λε-
κές, τόσο δυσκολότερα καθαρίζεται. Γιατί
τά λίπη, με την επίδραση του αέρος, παθαί-
νουν σιγά-σιγά μιά ρητινοποίηση και γίνον-
ται σκληρά και αδιάλυτα. Φροντίστε λοι-
πόν να καθαρίζετε ταχτικά τα ρούχα σας,
αν θέλετε να διατηρηθούν πολλόν καιρό.

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΖΕΪΜΣ ΤΖΕΪΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Άνσον εργάζεται στην ασφα-
λιστική εταιρία «Εθνική Πίστις».
Βρίσκεται δε χρεωμένος ως το λαι-
μό, γιατί παίζει στις κούρες και
κυνηγεί γυναίκες. Κάποια Μέγκ
Μπάρλοου του γράφει πως θέλει ν'
ασφαλίσει τα κοσμήματά της. Ο
Άνσον την επισκέπτεται. Μένει σ' έ-
να παλιό, θρώμικο κι' ακατάστατο
σπίτι, με ώραίοτατο κήπο. Είναι
γοητευτική, όμορφη και φέρει
προκλητικά στον Άνσον. Του εξη-
γεί ότι γράφει ένα μυθιστόρημα
και του ζητάει μιά ιδέα, για μιά
πατρεμένη που θέλει να σκοτώσει
τον άντρα της και να εισπράξει
την αφοσίωση ζωής του. Ο Άνσον
άρπάζει την ευκαιρία για να την
εξανασκεφθεί, ένα βράδυ που θα
λείπει ο άντρας της, ένας αντιπα-
θητικός τύπος, που έχει το πάθος
της ανθοκομίας. Από τη στιγμή έ-
κείνη, δε μπορεί πια να τη διώξει
απ' το μυαλό του. Παρατείλει για
χάρι της τη φιλενάδα του Φέυ Λό-
λέυ. Σαφινικά παρουσιάζεται στο
σπίτι του ένας κτηνώδης τύπος, ο
Σέιλορ Λάγκαν, πρώην μποξέρ,
που τον έχει στείλει ένας απ' τους
πιστωτές του για να εισπράξει το
χρέος. Ο Άνσον τρέμει στη σκέψη
πως μπορεί να τον χτυπήσει και να
τον αφήσει άναρθρο, όπως έχει κά-
νει και σε άλλους.

2ον

Ο Άνσον ένοιωσε την
χαρά του να χοροπηδή
μέσα στο στήθος του. Τόν
ζυγίριζε πανικό.

Είχε αναγνωρίσει την άπειλη-
τη εξέλιξη σιλουέτας: Ήταν ο Σέ-
ιλορ Χόγκαν!

Εδώ και μερικές μέρες, άπο-
ροφημένος όλοτετα απ' τη σκέψη
της Μέγκ Μπάρλοου, είχε ξεχάσει
την άπειλη του Τζέι Ντάνζαν...
Τώρα ξαναγύρισε απ'όπου του
μυαλό του τα λόγια που του είχε
πεί στο τηλέφωνο: «Θα περνώ
ως το Σάββατο. Αν δε δώσετε
σημεία ζωής, θαρθώ ο Σέιλορ να
να σας πει δυο κουβεντούλες, για
λογαριασμό μου».

Θυμήθηκε μιά ιστορία που είχε
ακούσει, γι' αυτό το Σέιλορ Χό-
γκαν. Είχε πει να βοηθήσει κάποιον
πελάτη, που είχε ξεχάσει να πλη-
ρώσει τον άρεντιζό του, και τον
είχε κάνει άναρθρο για όλη του
τη ζωή!

Ο Άνσον είχε δη αυτό το δι-
στυγμένο, έπειτα από την «εξή-
γησή» του με το Σέιλορ. Λέγαμε
πως ο γοργίλλας είχε ένοσσει τα
τεράστια χέρια του και του είχε
καταφέρει μ' αυτά ένα τρομερό
χτύπημα στο στήθος.

Τώρα κυκλοφορούσε ο δυστυ-
χημένος μέσα σ' ένα ανατριχί-
λο μαζάκι, με το κεφάλι του γυμ-
νό μπροστά και τη γλώσσα του
χορμασμένη έξω απ' το στόμα, σαν
ήλιθιος. Η άστυνομία είχε άνα-
κοίνει το Σέιλορ. Πέντε όμως με-
ρίτες του Ιπποδρόμου είχαν κατα-
θέσει πως έπαιζε πόκερ μαζί τους
στο Λάμπουιλ, την ώρα της επι-
θέσεως.

Ο Σέιλορ Χόγκαν προχωρούσε
τόνα προς τον Άνσον, χωρίς να
διάβεται. Έχεινος τριβήθηκε πύ-
σο, ως τον τοίχο. Ο Σέιλορ στα-
μάτησε ένα μέτρο μακριά τον
με τα χέρια χωμένα στις τσέπες
του παντελονιού του, το καπέλλο
του φορεμένο στραβά κι' ένα τσι-
-

γάρο χρεμασμένο απ' τα χοντρά
και βγάζει χείλη του.

— «Θα για εισπράξει, μικρό
μου, είπε. Κατέβαινε τα λεφτά.

Ο Άνσον άνάσανε με δυσχο-
λία κι' απάντησε, προσπαθώντας
νάνα σταθερή ή φωνή του:

— Πέστε στο Τζέι πως τη Δευ-
τέρα θα τον ξεφλώσω.

— Ο Τζέι ελε να με πληρώ-
σες τώρα άμέσως.

Ο Σέιλορ έβγαλε απ' τις τσέ-
πες του τις τεράστιες γροθιές του.
— Εμπρός, γογγύρα, πρόσθεσε.
Δε θα ξενηχτήσω εδώ πέρα!

Ο Άνσον ένοιωσε στην πλάτη
του την κονάδα του τοίχου. Δε
μπορούσε να τραβηχτεί πιο πίσω.
Σκέφθηκε τον άνθρωπο με το ά-
μαξάκι...

— Τη Δευτέρα, θαξω τα λεφτά,
ελε. Πέστε το στο Τζέι... Θα
καταλάβω. Περιμένω κάτι...

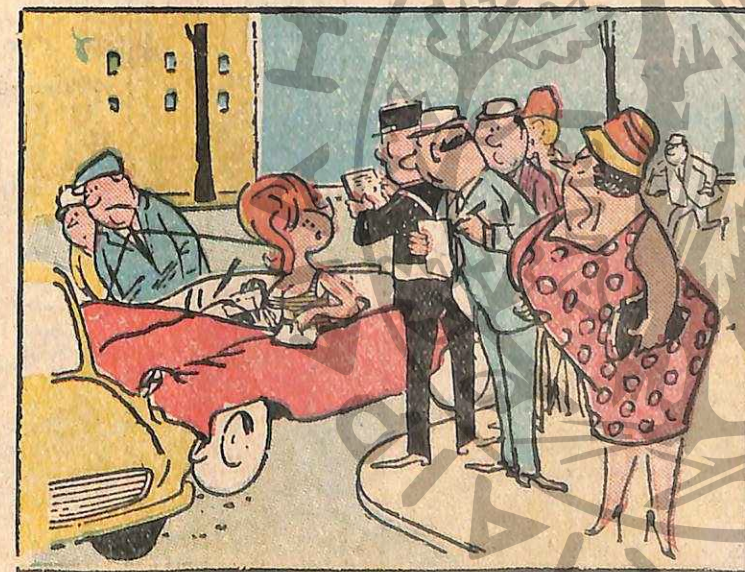
Σταμάτησε, βλέποντας το Σέ-
ιλορ να πηγαίνει πιο κοντά του.
Σετρελλιαμένος απ' τον τρόμο, έ-
βαλε τις φωνές:

— Όχι! Όχι! Μή μ' άγγίξε-
τε!

Ο Σέιλορ γέλασε σαρκαστικά.

— Την έχεις άσχημα, μικρό, ά-
πάντησε. Όταν δε δουλεύω για
το Τζέι, εισπράττω για το Μπερ-
νστάιν. Σ' αυτόν χορστάρ 8 χιλ-
ιάδες. Ο Σάι δεν πιστεύει να
μπορήσει να του τα πληρώσει...

Βέβαια, έχεις άκόμα καρό προ-
στά σου, μιά ο Σάι άνησχεί από
τόρα για σένα. Πά την ώρα,
φροντίσει να ξεφλώσει τη Δευ-
τέρα το Τζέι, άλλοιώς θ' αναγκα-
στο να σε κάνω με τα χρομινά-
δια.

— Έσένα τι σ' ενδιαφέρει ή διεύθυνσή της;

Ένα σκληρό χαμόγελο έκανε
να λάμπουν τα άσπρα δόντια του.
Κι' αν δε βοή τα λεφτά για
το Σάι, όταν φτάση ή ώρα, θα
σε κάνω να μετανοήσης που ζης!
Κατάλαβες;

— Ναι, κατάλαβα... μουνομού-
σε ο Άνσον, νοιώθοντας να κυ-
λάη στα πλευρά του κρύος ιδρώ-
τας.

— Όκει! Θα πληρώσεις το
Τζέι τη Δευτέρα. Άλως άλλο, έ;
«Σάββατο! σκέφθηκε άνόητα ο
Άνσον. Κέρδισα δυο μέρες. Τη
Δευτέρα το βράδυ, θα είμαι κοντά
στη Μέγκ».

Μα δεν είχε σωθή... Η τερά-
στια γροθιά του Σέιλορ τον χτύ-
πησε στην καλιά, άσπραπια. Τό
δυνατό χτύπημα τον παρόλυνε. Κι'
έπεσε χρομινά πάνω στο λαδο-
μένο μεπετόν. Άκουσε άόριστα το
γοργίλλο να του λήη:

«Τη Δευτέρα, μικρό... Άν δεν
έχης τα λεφτά, θα σε κανονίσω...
Και μη ξεχνάς το Σάι, αν δε θέ-
λεις να σε σακατέψω».

Ο Άνσον έμεινε άκίνητος
σφιγγοντας με τα δυο του χέρια
το στομάχι του κι' ανασαίνοντας
με δυσκολία. Ένοιωσε άόριστα το
κρό που διαπερνούσε τα ούχα
του και εισχωρούσε στο πονεμένο
χορμί του, ένω τα δάχτυλα του
κνηνάνθρωπου άπομακρύνονταν
μέσα στη νύχτα...

Μιά ιδέα τον βασάνιζε όλοε-
να. Την έδιωχνε στην άρχή. Μα,
όσο κυλούσαν οι ώρες, άρχιζε να
την ανημερωμένη σουαα.

— Ώς τώρα, δεν είχε ζητήσει πο-
τέ να βοηθήσει με παρανομα
μεσα. Τώρα όμως σεν έδελεπε α-
λη λυοί...

Σκέφθηκε τη Μέγκ Μπάρλοου.
«Και έχει στο μυαλό της! εί-
πε με το νου του. Αυτό το μυθι-
στούρημα... με την ελαττομένη της
ασφαλιστικής εταιρίας... Κι' έκει-
να τα φρεσκοκομμένα... ήξερε
κάλα πως δεν είχαν καμμία ά-
ξια! Γιατί λοιπόν μου έζητησε να
πάω να τα δω; Γιατί μου είπε
πως ο άντρας της λείπει, καθέ
Δευτέρα και Πέμπτη... Άδως
νάνα ή σανίδα σωτηρίας μου...
Ποτέ ν' άρπάξω κανείς την τύ-
χη, όταν του παρουσιάζεται».

Τα ίδια σκεπτότανε άκόμα, ό-
ταν διήρτηκε σ' ένα άουό ύπνο,
απ' τον όποιο ξύπνησε μόναχα το
πρώι της Δευτέρας.

Ο Άνσον διάσχισε το χώρο
σταθμεύσεως άυτόκινητων των
καταστήματων Φορμάλει. Έσερνε
λίγο το πόδι του, άπόφερε διαγ
προσπαθούσε να περπάτησ με έ-
σιο το κορμί του.

Εσπώσε μιά μεγάλη τσιμό-
πορτα, μπήκε στο κατάστημα και
ρώτησε πού βρισκόταν το τμήμα
ανθοκομίας.

— Στο υπόγειο, δεξιά, του εί-
πανε.

Το τμήμα αυτό ήταν γεμάτο πε-
λάτες. Ο Άνσον δε παραένευ-
σε καθόλου γι' αυτό, γιατί άνα-
γνώρισε κι' εκεί το δημιουργικό

πνεύμα, που είχε βάλει τη σφραγίδα του στον κήπο των Μπάρολου.

Ο κόσμος ηγαυοερχότανε και θαύμαζε τους χρωματιστούς συνδυασμούς των λουλουδιών. Τα μικρά συντριβάνια, τα τεχνητά ονείρια που κυλούσαν ανάμεσα στα ψεύτικα θάμνα.

Τέσσερες κοπέλλες με πράσινες μπλούζες παίρνανε παραγγελίες, που τις εξέλεγγε ύστερα ο προϊστάμενος του τμήματος, καθισμένος πίσω απ' το γραφείο του, με το μολύβι στ' αυτί. Ο Άνσον τον κτύπαζε ένα λεπτό. "Τότερα ρώτησε μια πωλήτρια αν ήταν ο κ. Μπάρολου.

Αφού βεβαιώθηκε γι' αυτό, άνακατευτηκε με τον κόσμο, για να παη πιο κοντά του και να τον εξεταση καλύτερα.

Πώς μια γυναίκα καταλήγεται, σαν τη Μέγκ, πόσοσε να παντρευτεί ένα τέτοιον τύπο; Ο Μπάρολου ήταν ένας άδυνατος άνθρωπος, ως 40 χρονών. Είχε μαύρα μαλλιά, πρόσωπο λιπόσαρκο, μάτια κομμένα, χείλη πολύ λεπτά, μύτη μακριά και σουβλερή. Μονάχα τα χέρια του ήταν, δημοφιλώς, μακρά και λεπτά — «χέρια καλλιτέχνη» σκέφτηκε ο Άνσον. Μά όλο το υπόλοιπο παρουσιαστικό του προκαλούσε μάλλον αντιπάθεια.

Φεύγοντας από κει, ο Άνσον είχε την πεποίθηση πως δεν ήταν επιφοβός ο αντίηλός του. Είχε ξεχάσει ακόμα και τον πόνο του στομαχιού του, όταν ξαναγύρισε στ' αυτοκίνητό του.

Επρεπε να δη τρεις πελάτες. Η ώρα ήταν 4 παρά 20'. Κατά τις 7, θα μπορούσε να περάσει απ' το σπίτι της Μέγκ.

Μήνε σ' ένα τηλεφωνικό θάλαμο, ξεφύλλισε το κάρτε του με τις διευθύνσεις και πήρε τον αριθμό των Μπάρολου.

Του απάντησε η Μέγκ. Ο ήχος της φωνής της τούγκρε την ανάσα.

— Καλημέρα σας, κυρία Μπάρολου, της είπε προσπαθώντας να φανή ήρεμος. Έδω Τζών Άνσον. Έλεται από μια μικρή σιωπή, η Μέγκ ρώτησε επιτέλους:

— Πού;

Ο Άνσον ένοιωσε να χαλάν το κέφι του. Είχε ξεχάσει λοιπόν τ' όνομά του;

— Ο Τζών Άνσον, της άσφαλιστικής εταιρίας «Εθνική Πίστις». Με θυμάστε;

— Μα ναι, βέβαια! απάντησε άμεσως η Μέγκ. Με συγχωρείτε... έγραφα αυτή τη στιγμή... Ήταν άλλου το μυαλό μου.

— Ελπίζω να μη σ' ενοχλώ, ξ;

— Μα όχι, καθόλου! Σ' ενοχλούσε. Αναρωτιόμουν αν θα είχατε καμιά καλή ιδέα για μένα.

Λίγο έλειψε να της ομολογήσει εκείνος πως δεν είχε πάρει καθόλου να τη σκέπτεται...

— Γι' αυτό ακριβώς σ' ενοχλώ, της είπε. Ναί, πιστεύω πως κάτι θα έχω... Θέλετε;

Σταμάτησε, νοιώθοντας να υγραινώνται οι χορτές του.

— Τι να θέλω; ρώτησε η Μέγκ.

Ο Άνσον σόπασε για λίγο. Δεν κατόρθωσε να προφέρει λέξη.

— Μήπως τυχόν είσατε ελεύθερος άπόψε; πρόσθεσε επιτέλους η Μέγκ.

Ο Άνσον άνάπνευσε πιο ελεύθερα.

— Βρίσκομαι τώρα στο Ποιόν Τζόν, απάντησε. Έγώ να δώ με ριζούς πελάτες. Μά θα μπορούσα να περάσω απ' το σπίτι σας κατά τις 7 το βράδυ, αν δεν έχετε αντίρρηση.

— Ναί, βέβαια! Έλατε να φάμε μαζί. Δέ θα'χω πολλά πράγματα στο τραπέζι, μά δέ μ' άρεσει να τρώω μονάχη.

Ο Άνσον φοβήθηκε ξαφνικά πως θ' άκουγε στο τηλέφωνο το δυνατό καρδιοχτύπι του.

— Ωραία, είπε λοιπόν, άπόψε στις 7.

Κι' έκλεισε το τηλέφωνο, με χέρι που έτρεμε ελαφρά.

Η γυναίκα αυτή ήταν πολύ έπιτη δειμένη, πολύ ήλιοκαμένη και πολύ σίγουρη για τον έαυτό της. Φορούσε ένα γαλάζιο πουκάμισο κι' ένα άσπρο παντελόνι πολύ εφραμοστό.

Στάθηκε μπροστά στο Μπάρολου και του είπε, κυττάζοντάς τον άδιάφορα με τα θαυγάλαζα μάτια της:

— Είναι κατάλληλη έποχή για να φυτέψω τριανταφυλλίες;

Βλέποντάς την, εκείνος ένοιωσε ένα σφιξίμο στο στομάχι.

— Όχι και τόσο, απάντησε. Μπορώ όμως να πάρω την παραγ-

γελία σας. Θ' αναλάβωμε έμεις το φύτεμα.

— Θέλω δυό ντουζίνες... Είμαι ή κυρία Βάν Χέρτζ. Έχω λογαριασμό στο κατάστημά σας. Κανονίστε τα και στείλτε μου τις τριανταφυλλίες.

Κι' άπομακρύνθηκε, κουνώντας προκλητικά το κορμί της. Ο Μπάρολου την παρακολούθησε με τα μάτια.

— Κοιτάζετε, κύριε Μπάρολου! τον προειδοποίησε ξερά μια απ' τις πωλήτριες.

Εκείνος κτύπαζε το αίμα που έτρεχε στα δάχτυλά του. Χωρίς να το καταλάβει, είχε σφίξει μέσα στη φούχτα του το κλαδευτήρι που κρατούσε...

Τα μάτια του καρφώθηκαν πάλι στις προκλητικές χαμπύλες της κ. Βάν Χέρτζ. Τότερα πιπίλισε τα δάχτυλά του, για να σταμάτηση το αίμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Όταν ο Άνσον έφτασε στην άκρη του χωματόδρομου, είδε άνοιχτή την καγκελλοπορτα, καθώς και την πόρτα του γκαράζ. Κατάλαβε τι σήμαινε αυτό. Έβαλε σιγά - σιγά τ' αυτοκίνητό του μέσα στο γκαράζ κι' έβησε τη μηχανή.

Κατέβηκε από τ' άμάξι, βγήκε, έκλεισε την πόρτα του γκαράζ και πήγε να κάνη το ίδιο στην καγκελλοπορτα.

Στο λίκνινγκ - ροήν έλαμπε ένα φως. Πλησιάζοντας στην έξωπορτα, διέκρινε μέσα απ' το στόο του παραθώρο το σιάκι της Μέγκ, που διεσχίζει το δωμάτιο για να τον υποδεχθή.

Του άνοιξε και κυττάχτηκαν μια στιγμή, αμίλητοι.

— Είσατε ακριβέστατος στο ραντεβού σας, του είπε. Περάστε μέσα λοιπόν.

Φορούσε μια κόκκινη ρόμπα πλίσε. Στο άδυνατο φως, ο Άνσον τη βρήκε ακόμα πιο επιθυμητή απ' την πρώτη φορά.

— Θέλετε να καθήσουμε στο τραπέζι; του πρότεινε. Μπορούμε να κουβεντιάσουμε ύστερα... Πεθαίνω της πείνας, ξερετε! Έογαζόμουν όλη τη μέρα και δεν έφαγα τίποτα απ' το πορτί.

— Μα βέβαια, βέβαια! συμφώνησε πρόθυμα εκείνος, μολοντί δεν είχε καθόλου όρεξη. Πώς πάει ή δουλειά;

— Έτσι κι' έτσι... απάντησε ή

νέα γυναίκα, δείχνοντας το τραπέζι.

Είχε παραμερίσει τη γραφομηχανή και τα χαρτιά της κι' είχε άνομησει σε μια γωνία του τραπεζιού δυό πιάτα, με φέτες ψητό κορμό και σαλάτα. Τρίσχαν άκόμα μια μπουτλία ούισκυ, πάγος και σόδα.

— Θά' φάμε πρόχειρα, είπε ή νέα γυναίκα. Ξερετε, δεν είμαι καλή μαγειρίσσα.

Κάθισαν στο τραπέζι. Η Μέγκ γέμισε τα ποτήρια τους.

— Όποτε λοιπόν έχετε μια ιδέα για μένα; ρώτησε, πέφτοντας με όρεξη στο φαί. Την περίμενα άνυπόμονα. Πρόπει να'ναι κάτι πρωτότυπο!

Ο Άνσον ήπιε μερικές γουλίες κι' ύστερα προσάθησε να φάν κι' αυτός.

— Θά' τα πούμε σε λίγο, απάντησε.

Σταμάτησε μια στιγμή και πρόσθεσε έπειτα:

— Κυρία Μπάρολου... είσατε παντρεμένη άπό πολύ καιρό;

Έκείνη σήκωσε τα μάτια της και τον κυττάξε.

— Αυτό το μήνα κλείνω ένα χρόνο, απάντησε. Γιατί;

— Γιατί ενδιαφέρομαι για τους άνθρώπους, για την ιστορία τους... Πήγα σήμερα τ' άπόγευμα στο κατάστημά Φράμλεϊ. Ο άντρας σας φαινόταν πολύ άπασχολημένος.

— Πάντα είν' έτσι άπασχολημένος. Σκοτώνεται στη δουλειά.

Ο Άνσον νόμισε ότι διέκρινε μια κάποια περιφρόνηση στη φωνή της...

— Βλέπω πολύ κόσμο, στο επαγγέλμά μου, πρόσθεσε. Και μ' εύχαριστεί ιδιαίτερος όταν βόσκω ταιριασμένα άντρόγυνα. Μά έσείς κι' ο άντρας σας δεν μού φαίνεσθε γ' άνήκετε σ' αυτή τη κατηγορία...

Σόπασε και την κυττάξε, με το φόβο πως είχε προχωρήσει πολύ. Όταν όμως άκουσε την απάντησή της, ένοιωσε μια έξστη στη ραχοκαλάτα του.

Ο Θεός ξέρει γιατί τον παντρεύτηκα. Όθληρε να μ' εξετάσει, ένας ψυχίατρος!

Εξακολούθησε να τρώη, χωρίς γ' άνασχηκόνα το κεφάλι του.

Ο Άνσον την κυττάξε επίμονα.

— Δεν τρώτε; του είπε σε λίγο. Γιατί; Τι έχετε;

Έκείνος άφησε το μαχαίροπήρουνό του.

— Γιατί;... πρόσφερε εκείνος, σφίγγοντας το ποτήρι του με τόση δύναμη, ώστε άστράσαν οι κόμποι των δαχτύλων του. Γιατί είσατε ή γρητενικώτερη γυναίκα που γνώρισα ποτέ!

Η Μέγκ γέλασε.

— Δέ μού είπατε ποτέ τέτοια κομπλιμέντα, άπό τότε που έκανα την άνοησία να παντρευτώ, μονομύθε.

— Έ, σ' ες το λέω έγώ!

— Σ' ες όμολογώ, λοιπόν κι' έγώ πως σ' ες βόσκω άρκετά έξυπνικό.

Ο Άνσον άνάσανε βαθιά.

— Ομολόγησα, όταν σ' ες πρωτόδικα, πρόσθεσε. Άπό τότε, σ' ες σκέπτομαι διαρκώς!

— Συμβαίνουν κάτι τέτοια πράγματα... είπε εκείνη. Άπλωσε το χέρι της, πήρε ένα τσιγάρο, τ' άναψε και άφύσισε τον καπνό προς το τζάκι.

— Δυό πλάσματα σιγαντιώνται... και γίνεται τότε μια χημική αντίδραση! πρόσθεσε.

Γρίσσε σιγά - σιγά το κεφάλι της και τον κυττάξε στα μάτια.

— Μη χάνουμε καιρό, Τζών! μονομύθε.

— Με θέλετε, δεν είν' έτσι;

— Ναί, απάντησε εκείνος με βραχνή φωνή.

Η Μέγκ πέταξε το τσιγάρο της μέσα στη φωτιά.

— Πάρτε με λοιπόν, είπε άπλά.

— Ήμουν λίγο άδιάθετος, το Σάββατοκύριακο, δικαιολογήθηκε. Δέν πεινάω.

— Δέ θέλετε να πιητε;

— Όχι κι' αυτό.

— Τότε λοιπόν, ηγαίνετε να καθήσετε κοντά στη φωτιά. Δέν είσατε άπορροημένος να με κυττάτε πού τρώω... Ηγαίνετε. Θαρρώ κι' έγώ σε λίγο.

Ο Άνσον πήρε το ποτήρι του και πήγε και να καθήση στον καναπέ. Κυττάξε τις φλόγες, που χορεύανε μέσα στο τζάκι.

«Ο Θεός ξέρει γιατί τον παντρεύτηκα» είχε πη ή Μέγκ. Γρίσσε τάχα παρηγορία για το σφάλμα της;

— Μήπως σ' ες σκανδαλίσανε τα λόγια μου; του είπε ξαφνικά. Μού κάνετε μια έρώτηση και σ' ες απάντησα... Ο Φίλ είναι άνυπόφορος και άξιολύτητος. Δέ σκέπτεται, παρά τον γήρο του, Δέν έχει, παρά μια φιλοδοξία: να γίνη άνοχόμος, ν' άποκτήση μια σέρα, να καλλιεργή και να πουλή λουλούδια.

— Μά δέ θα το κατορθώση ποτέ, γιατί δεν κερδίζει άρκετά λεφτά. Για μια τέτοια επιχείρηση, θα χρειαζότανε 3 χιλιάδες δολλλάρια το λιγώτερο.

— Μονάχα 3 χιλιάδες; παρατήρησε ο Άνσον.

Η Μέγκ έκανε μια γρομμάσα.

— Δεν τον ξέρετε, το Φίλ μου. Είναι μικρός, περιορισμένος σε όλα του. Το όνειρό του δεν είναι παρά μια σέρα κι' ένα στρέμμα γης.

— Γιατί, τον παντρεύτηκατε; ρώτησε ο Άνσον κυττάζοντας τις φλόγες.

Η Μέγκ δεν απάντησε άμέσως. Την άκουγε να κόβη το χρέας, στο πιάτο της...

— Γιατί; είπε επιτέλους. Τι έρώτησι! Νόμιζα πως έλχε λεφτά. Πίστενα πως θα γλύνονα απ' όλα όσα φρονδύνει οι κοπέλλες σαν έμένα... Έκανα ένα σφάλμα, το παραδέχτηκα. Τώρα θάθελα να ήμουν χήρα!

Ο Άνσον ένοιωσε μπροστά. Είχε ανάγκη να νιώσθ τη ζεστασία της φωτιάς. Αισθανόταν ξαφνικά πως είχε παγώσει...

Έκείνη σηκώθηκε απ' το τραπέζι και πήγε να καθήση κοντά του.

— Σ' ες ενδιαφέρω, ξ; του είπε. Γιατί;

— Γιατί;... πρόσφερε εκείνος, σφίγγοντας το ποτήρι του με τόση δύναμη, ώστε άστράσαν οι κόμποι των δαχτύλων του. Γιατί είσατε ή γρητενικώτερη γυναίκα που γνώρισα ποτέ!

Η Μέγκ γέλασε.

— Δέ μού είπατε ποτέ τέτοια κομπλιμέντα, άπό τότε που έκανα την άνοησία να παντρευτώ, μονομύθε.

— Έ, σ' ες το λέω έγώ!

— Σ' ες όμολογώ, λοιπόν κι' έγώ πως σ' ες βόσκω άρκετά έξυπνικό.

Ο Άνσον άνάσανε βαθιά.

— Ομολόγησα, όταν σ' ες πρωτόδικα, πρόσθεσε. Άπό τότε, σ' ες σκέπτομαι διαρκώς!

— Συμβαίνουν κάτι τέτοια πράγματα... είπε εκείνη. Άπλωσε το χέρι της, πήρε ένα τσιγάρο, τ' άναψε και άφύσισε τον καπνό προς το τζάκι.

— Δυό πλάσματα σιγαντιώνται... και γίνεται τότε μια χημική αντίδραση! πρόσθεσε.

Γρίσσε σιγά - σιγά το κεφάλι της και τον κυττάξε στα μάτια.

— Μη χάνουμε καιρό, Τζών! μονομύθε.

— Με θέλετε, δεν είν' έτσι;

— Ναί, απάντησε εκείνος με βραχνή φωνή.

Η Μέγκ πέταξε το τσιγάρο της μέσα στη φωτιά.

— Πάρτε με λοιπόν, είπε άπλά.

ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΥΠΟΘΕΤΗ ΤΗ ΜΙΚΡΗ ΟΡΦΑΝΗ

Ο Αύγουστος Μαντράσιο, κάτοικος του Σάν Φροντουόζο της Ιταλίας, έλπιζε πως οι Ιταλικοί νόμοι θα κάνουν μια εξαίρεση γι' αυτόν και θα του επιτρέψουν να υιοθετήση τη μικρή Γκιουζετίνια, που έλασε τους γονείς της κι' έχει μείνει μόνη στον κόσμο. Σύμφωνα με τους Ιταλικούς νόμους, δέν μπορεί κανείς να υιοθετήση ένα παιδί, αν δεν έχει συμπληρώσει τα 50 χρόνια του. Ο κ. Μαντράσιο δέν είναι ούτε 40, άλλα πιστεύει πως οι δικαστές, στους οποίους εξέθεσε όλη τη δραματική ιστορία, θα κάνουν μια εξαίρεση γι' αυτόν. Κατά τον πόλεμο ο κ. Μαντράσιο, που τότε ήσαν τον Ικανότατα γ' άποκτηση δικά του παιδιά. Τώρα ο κ. Μαντράσιο και ή γυναίκα του έλπιζον πως οι νόμοι θα φανούν πιο ελαστικοί, για να τους επιτρέψουν ν' άποκτήσουν, με την υιοθεσία, ένα παιδί, στο οποίο να στρέψουν όλη τους την άγάπη και στοργή.

Ένα κομμάτι γκαρμιάς της λάνω στα κάρβουνα, φωτίζοντας ξαφνικά το δωμάτιο με μια άναλαμπή. Η Μέγκ άπομακρύνθηκε απ' τον Άνσον, γονάτισε, έριξε κι' άλλα ξύλα στη φωτιά και τη σάλισε με την τομπάκα.

— Θέλεις να πιης κάτι; ρώτησε, κυττάζοντάς τον πάνω απ' τον ώμο της.

— Όχι... Έλα πάλι κοντά μου!

Μά ή νέα γυναίκα δέν κουνήθηκε. Με την τομπάκα στο χέρι, εξακολούθησε να σκαλίζει τη φωτιά, ώπου σηκώθηκαν μεγάλες φλόγες.

— Ξερεis πως είμαι περασμένος 9; είπε. Μπορείς να περάσεις έδώ τη νύχτα;

— Ναί.

Η Μέγκ άναψε τσιγάρο, άθησε μπροστά στο τζάκι και πρόσθεσε:

— Ξήγησέ μου τώρα την ιδέα σου... για το αντιστάσημά μου.

Ο Άνσον κυττάξε τους ίσκιους που χορεύανε στο ταβάνι. Ένοιωσε χορτάτος άπό έρωτα. Το άγχαλίσμά τους ήταν βίαιο. Όλο πάθος... Πέρασαν απ' το νού του τα φαντάσματα των γυναικών που είχα σφίξει άλλοτε στην αγκαλιά του. Τι άπόμεινε, απ' αυτές; Μονάχα τα χλωμά τους φαντάσματα...

— Τζών, ξήγησέ μου την ιδέα σου, ξαναείπε η Μέγκ.

— Ναί, ναι... σε λίγο. Να πω τορτα κάτι!

Η νέα γυναίκα σηκώθηκε και τοίδωσε ένα τσιγάρο. Καθώς έσινθε να του τ' άνάψη, εκείνος επιχείρησε ένα τομυροχάδι. Μά ή Μέγκ τραβήχτηκε άμέσως πίσω.

— Φρόνιμα τώρα! του είπε χαμονελώντας.

Έτοίμασε δυό ποτήρια, τοίδωσε τα ένα και ξανακάθισε απ' το τζάκι.

— Ξήγησέ μου... ξαναείπε.

— Δεν ξέρω άπό φιλολογία. Μά να πως βλέπω την ύποθεση, στις γενικές της γραμμές. Ένας άσφαλιστής έχει άπόλυτη ανάγκη άπό λεφτά. Μία μέρα, επισκέπτεται μια γυναίκα, που ζήτησε πληροφoρίες για μια άσφάλεια έναντιον πυρκαγιάς. Την έρωτεύεται... κι' εκείνη το ίδιο.

» Είναι δυστυχισμένη στο σπίτι της και δοιάνε γ' άλλάξη ζωή. Πιθείη λοιπόν τον άντρα της να κάνη μια άσφάλεια ζωής. Τότερα καταστρώνει μαζί με το φίλο της ένα σχέδιο για ν' απαλλάξουν απ' το σύζυγο. Ο άσφαλιστής ξέρει όλα τα κόλλα κι' ή δουλειά πετυχαίνει.

» Φυσικά, οι λεπτομέρειες είν' εκείνες που θα δώσουν ενδιαφέρον σ' αυτή την ύποθεση.

» Άδειασε το ποτήρι του και ρώτησε:

— Σ' άρεσει, ως ιδέα;

— Άπλωσε το χέρι της, πήρε πάλι την τομπάκα και ξαναρίξε ν' άνασκαλίζει τη φωτιά.

— Δεν τη βόσκω πολύ πρωτότυπη, είπε με μια γρομμάσα. Προγύστε. Έλεγε πως είμαι πολύ δύσκολο να εξαπατηθή μια άσφαλιστική έταιρεία... Πιστεύεις άληθινά πως μπορεί να το πετύχουνε, αυτοί οι δυό;

— Δεν είναι δύσκολο μονάχα, άλλα κι' επικίνδυνο. Μά ο άσφαλιστής ξέρει άπό τέτοια πράγματα. Άν δεν άνακατενότανε κι' αυτός, βέβαια δέ γινόταν τίποτα.

— Μά... δέν είναι άπίθανο;

— Άφισε την τομπάκα, γρίσσε και τον κυττάξε.

— Θέλω να πω... θα φανή πιθανό στους άναγκασμένους να δεχθώ ο σύζυγος ή άσφαλιστή;

— Για ποιά λόγo θα σ' άναμνησσει... Άς υποθέσουμε πως ο σύζυγος είναι ο Φίλ. Είναι σίγουρη πως αυτός δέ θ' άσφαλίσε ποτέ τη ζωή του. Είναι αντίθετο πρός τις άνέες του.

— Βέβαια, όλα εξαφνώνται απ' τον τρόπο που θα παρουσιαστή ή ιστορία. Μά ες παραδεχτούμε — έτσι, για να κουβεντιάσουμε λιγάκι — πως ο άνθρωπος αυτός είναι ο άντρας σου και πως είσαι ή δυστυχισμένη γυναίκα του κι' έγώ ο άσφαλιστής.

» Έλεται άπό μια σύντομη σιωπή, ή Μέγκ απάντησε, χωρίς να τον κυττάξη:

— Έστο, ες το υποθέσουμε...

— Είμαι σχεδόν βέβαιος πως θα κατορθώσω να πείσω τον άντρα σου. Θα του παρουσιάσω το πράγμα με τέτοιο τρόπο, ώστε θα τομψη στο δόλωμα. Αυτό, μπορώ να το κάνω.

— Πως θα το καταφέρεις;

— Θα σου εξήγησω. Οι Τράπεζες δίνουν δάνεια, με έγγυηση ένα συμβόλαιο άσφάλειας ζωής. Ξερω πως ο άντρας σου χρειάζεται κεφάλαια, για να σωρώση την άνοχόμια του επιχείρησι. Θα του παρουσιάσω, λοιπόν την ύποθεσι άπό την άποψη των άμεσων πλεονεκτημάτων που θα έχη απ' αυτή την άσφάλεια.

» Δέ θα του άραδιάσω τις συνηθισμένες άνοησίες, για την τραγική θέση της χήρας, όταν πεθάνη ο άντρας της... Όχι! Θα έμεινω μονάχα στο δάνειο που θα μωρη ή πάρη, μ' αυτή την έγγυηση. Νά δης που θα υπογράψη άμέσως το άσφαλιστήριο.

» Η Μέγκ κούνησε το άνωτα.

— Είμαι έξυπνος και ποηούς, είπε. Έγώ δέν το είχα σκεφθή...

— Αύτη δέν είναι παρά ή άρχή... Ξερω πως δέ θα μωρδώνω να τον βάλω να υπογράψη ένα άσφαλιστήριο για περισσότερα άπό 5 χιλιάδες δολλλάρια. Του φτάνουν τόσα, για έγγυηση, για να μωρδώνη να δανειστή τις 3 χιλιάδες απ' την Τράπεζα. Μά, αν πεθάνη ξαφνικά, δέν πρόκειται να όφελγη πολλά πράγματα. Δέν είν' έτσι.

— Όυτε κι' έγώ θα κερδίσω τίποτα, πρόσθεσε ο Άνσον. Καλλίτερα θα ήταν 50 χιλιάδες δολλλάρια.

— Μα, όπως είπαε, δέ θα δεχτή...

— Έδώ είναι το κόλλο! Θα τον άσφαλίσω για 50 χιλιάδες, ενώ αυτός θα φαντάζεται πως είναι άσφαλισμένος για 5 μονάχα!

» Άπλώθηκε και πάλι σιωπή.

— Αφίξω να ενδιαφερωμαι, είπε επιτέλους ή Μέγκ. Άς υποθέσουμε λοιπόν πως ο Φίλ άσφαλίεται για 50 χιλιάδες δολλλάρια. Τι θα γίνη ύστερα

Γελοιογράφος κ.δ. σκίτσος νεαρωτάτης μαθητριάς μας. Επειτα από σύντομη σπουδή.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ ΑΝΑΨΥΧΗ ΠΟΥ ΔΙΝΕΙ ΜΟΡΦΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΦΟΔΙΟ

Είναι η ασύγκριτη αναψυχή, που σας προσφέρει, όπου κι αν μένετε, η σπουδή της Α.Β.Σ. για σχέδιο-εργαστήριο. Είναι μια σπουδή σύντομη, πρόσχαρη, αποδοτική, που έχει δημιουργήσει σε όλο τον κόσμο πλήθος εκλεκτών καλλιτεχνών και εκατοντάδες χιλιάδες ερασιτέχνες, με ικανότητες που θα τις ζηλευσαν ακόμη και επαγγελματίες ζωγράφοι. Για παιδιά συστήμα ειδικό και άλλο για μεγάλους. Έμφωληθήτε τώρα και σεις τις ειδικές ευκαιρίες έγγραφης του καλοκαιριού. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή αν μένετε σε επαρχία, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή να λάβετε δωρεάν και χωρίς υποχρέωση, σας αναλυτικό τεύχος με κάθε επεξηγήση.

ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ

G. PANTSOS, (έξ Αιγύπτου). Μό. της του μυστηρίου της Σφίγγας, ΕΙΔΙΚΗ ΨΥΧΙΚΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤ ΣΤΗΛΑΘΕΙΑ ΕΝ ΕΓΓΗΓΟΡΣΕΙ. Προσφέρει 100.000 δρχ. εις οιονδήποτε διηγήσει να διαφωτίσει το γεγονός της ατομικής προηπαρέας μας, υπό άλλην ανθρώπινη μορφήν. Συναδέσφωτες, δε, η παρούσα ζωή μας, είναι η μέλλουσα της παρελθούσης κ.ο.κ. Ο επιθυμούν να διεκδικήσουν το ως άνω ποσό, να απευθυνθήται, εις G. PANTSOS, ταχ. θυρ. 1109, Όμονοια, Αθήναι. Ως λάθη έντελως δωρεάν μικρών αποκαλυπτικών μελέτην, γραμμένην επί της βάσεως του μυστηρίου της Σφίγγας. Διά ταχυδρ. τέλην πρέπει να σταλούν, δια μέν το έσωτερικόν γραμματόσημον αξίας 5 δρχ., δια δέ το έσωτερικόν 2 COUPON RE-PONSE.

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστήμιον 46, γωνία Χαριλάου Τρικούπη - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. 614.620

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ Ρ. ΡΑΝΟΥΣΟ

Δίπλωμα και θραβείον τηλεπαθείας.

Με δαχμύλ 50 θα σας απαντήσει για κάθε ζήτημά σας, (ερωτικών θεμάτων, απροσπεύσις, αμφιβολίες, οικογενειακές καταστάσεις, απώλειες αντικειμένων).

Γράψατε από έσωτερικόν και έσωτερικόν, αποστείλατε ημερομηνία γεννησιών και γραμματόσημον α πανταίσι.

Δέχεται δωρεάν επί συνεντεύξεως. Ώρα επίσκεψης 9-1 π.μ. και 5-8 μ.μ. πλην Κυριακής.

ΟΔΟΣ ΉΠΕΙΡΟΥ 54 - ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

(Λεωφορεία Νέας Ζωής - στάσις 3η)

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' έκάστην 9-3. Τά α. πογέμματα μόνον επί συνεντεύξεως. Χαριλάου Τρικούπη 113, Τηλέφ. 613.610. - Οικία 710.792.

γὰ τοῦ συμβῆ ἓνα δυστύχημα, σὲ ὥρα ποὺ λείπει ἐκεῖνη.

— Σκέφθηκες ἀληθινὰ τὸ ζήτημα... ἔ, Τζόν; Συνέχισε λοιπόν. Τί γίνεται ὕστερα;

— Ἀς ὑποθέσουμε πὼς ὁ σύζυγος ἔχει τὸ πάθος τῆς ζηλοφυκίας. Ἀς ὑποθέσουμε πὼς ἔχει ἐγκαταστήσει στὸν κήπο τὸν ἑνα μικρὸ συντριβάνι μὲ στέρνα... Ἐνὰ Σάββατο ἀπογευμα, ἡ γυναίκα φεύγει γιὰ δουλειές της. Ἀφίνοντας τὸν ἄντρα τῆς νὰ ἐργάζεται στὸν κήπο. Ἐκεῖνος λοιπὸν περφεῖ ἀπὸ μιὰ σκάλα καὶ χτυπᾷ τὸ κεφάλι του στὸ γῆσο τῆς στέρνας. Χάνει τὴν ἀσθήσεια του, βουλιάζει στὸ νερό... κι ὅταν ξαναγυρῇ ἡ γυναίκα, τὸν βρίσκει πνιγμένο. Στὴν πραγματικότητα, τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι ὁ ἀσφαλιστὴς κι' ὕστερα τὸν ἐπνίξε στὴ στέρνα.

Ἡ Μέγκ ἀνατρίχισε. Ἀποφεύγανε νὰ χτυπηθοῦν, οἱ δύο τους. — Μὰ ἐκεῖνος ποὺ μοὺ εἶπε... ὁ Μάντοξ, ποὺ διευθύνει τὴν ὑπηρεσία ἐλέγχου;... παρατήρησε ἡ νέα γυναίκα.

Ὁ Ἄνσον ἔριξε οὐίσκου στὸ ποτήρι του. Ἐχε καθυστερήσει τώρα. Ἦξερε θετικὰ πὼς ἡ Μέγκ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ συνεργασθῇ μαζί του. Πραγματικά, εἶχε φέρει ξαφνικά τὴ συζήτησή τους στὸ ἐπίπεδο τῆς πραγματικότητας, ἀναφέροντάς του τὸ Μάντοξ. Ἀντιμετώπιζε ψυχασμὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.

Μὰ ἔρεπε νὰ τὴν πείσει πὼς μπορούσε νὰ γίνῃ αὐτὸ δίχως κίνδυνο. — Ναι, βέβαια, ἔαρχε ὁ Μάντοξ... τῆς εἶπε. Δὲν ρεῖται νὰ τὸν ὑποτιμοῦμε. Εἶναι ἐπιβλητικὸς, ἀλλὰ περιορίζεται συνήθως στὴ ρουτίνα.

— Ἀς πάρουμε τὴν περίπτωση τὸν δὺ συζύγου. Ὁ ἄντρας ἀσφαλίζει τὴ ζωὴ του γιὰ 50 χιλιάδες δολλάρια καὶ πεθαίνει ξαφνικά. Ὁ νοῦς τοῦ Μάντοξ θὰ πῇ ἀμέσως στὴ γυναίκα... Ἐτσι λειτουργεῖ τὸ μυαλό του... Πρόκειται λοιπὸν νάχη ἓνα ἄλλοθι ἀκλόνητο. Πρόκει νὰ πεισθῇ ἀπὸλυτὰ ὁ Μάντοξ πὼς δὲν ἔχει καμμιά σχέσι με τὸ θάνατο τοῦ συζύγου σου.

— Ἀναλαμβάνω ἐγὼ νὰ τὸν πείσω. Ἐπειτα ἀπ' αὐτό, δὲ θάχη καμμιά ἀντίρρηση στὴν πληρωμὴ τῆς ἀποζημιώσεως.

Ἡ Μέγκ ξαναπῆρε τὴν τοιαυτὰ καὶ σάλισε ἀφηρημένη τὴ φωτιά.

— Δηλαδή... ἂν πῆγαμε ἐγὼ στὸ Ποιὸν Τάουν, τὴν ὥρα ποὺ ἐσύ... θάσουν ἀποσολημένους με τὸ Φίλ, θὰ πετυχαίναμε τότε; ῥώτησε ἥρεμα, σὰν νὰ κουνέτιζαν γιὰ τὸ σενάριο ἑνὸς φίλμ.

— Ἐτσι βλέπω ἐγὼ τὰ πράγματα, ἀπάντησε ὁ Ἄνσον τελειώνοντας τὸ οἶσκον του. Βρίσκει καλὴ τὴν ἰδέα μου;

Ἐκεῖνη γύρισε, σιγὰ-σιγὰ καὶ τὸν κοίταξε στὰ μάτια.

— Ναι, Τζόν, τὴ βρῆκα καλὴ, πρόφερε. Ἀν ἦξερες πόσο σίχαθηκα ἀπὸ τὴν ἄγρια ζωὴ ποὺ κάνω. Πενήντα χιλιάδες δολλάρια. Δὲ μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω!... Τόσα λεφτά... καὶ τὴν ἐλευθερία μου ἀπὸ πᾶν!

Ὁ Ἄνσον ἔνοιωσε κάποια καχοδιαθεσία... Ἡ ἡ Μέγκ σχεδίαζε ἀπὸ μὴνες τὴν δολοφονία τοῦ Μπρόλου, ἡ δὲν καταλάβαινε καλὰ τί σήμαινε ἡ ἱστορία στὴν ὁποία θὰ μπλεκότανε!

— Ἐὰν θὰ εἰσπράξεις τὰ λεφτά, τῆς εἶπε κοιτάζοντάς τὴν ἐπιμόνα, θὰ πρέπει νὰ σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, γιὰ νὰ τὰ μοιραστοῦμε. Ἐγὼ τόση ἀνάγκη ἀπὸ λεφτά, Μέγκ!

Ἡ νέα γυναίκα σηκώθηκε. — Ἐλα... εἶπε μονάχα.

Ἐκεῖνο ποὺ διάβασε στὰ μάτια τῆς ὁ Ἄνσον, τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὴν καχοδιαθεσία του...

★

Ἐνα φοιτῶν χτύπησε 5. Τὸ πρῶτο φῶς τῆς ἀγῆς ἔμπαινε ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο. Ὁ Ἄνσον ἔξετασε τὴ μικρὴ κρεβάτομαρα κι' ἔκανε μιὰ γροιάτσα, βλέποντας τὰ φτωχὰ ἐπιπλὰ της. Ἐπειτα στράφηκε στὴ νέα γυναίκα, ποὺ κοιμόταν δίπλα του. Τὸ μυστικὸ γέλιο τῆς φαινόταν ἀκόμη πιὸ νῆα, πὸ ὁμορφ.

— Μέγκ... πρόφερε ὁ Ἄνσον. Ἐκεῖνη κοιμήθηκε, μονομυρίασε καὶ κι' ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸ γυμνὸ στῆθος τοῦ Ἄνσον.

— Κοιμάσαι; πρόφερε αὐτός.

Ἄνοιξε τὰ μάτια της, τὸν κοίταξε σὰν ἀφηρημένη, ὕστερα τοῦ χαμογέλασε. Ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν ἔσφιξε πάνω του.

— Τὸ σκέφτηκα... τῆς εἶπε. Θέλει ἀληθινὰ νὰ δάσουμε μισοστά αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι; Δὲν γύρουνε μονάχα μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ μυστικὸν σου;

— Ὁχι! Δὲ μπορῶ πιά νὰ ζῶ ἔτσι. Χρειάζομαι λεφτά...

— Κί' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Μὰ δὲ θὰ εἶναι εύκολο. Δὲ μπορούμε νὰ προσχωρήσουμε στὴν τύχη. Πρόκει νὰ σκεφτοῦμε πολλὰ, νὰ κανονίσουμε καθε λεπτομέρεια. Ὡς τώρα, κάνουμε ἀπλῶς μιὰ ἀόριστη κουνέτια.

Ἡ Μέγκ εἶχε τώρα ἐπνίχσει τελείως. Ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι.

— Πᾶν νὰ φτιάσω καφέ, εἶπε. Ὑστερα θὰ κουνετιάσουμε. Ἦσως δὲ μᾶς ξαναδοθῇ τέτοια εύκαιρία.

Ἐχε δίχρη, φτωχὰ. Ἦξερε πὼς στὸ ἔξῃς θάρεπε νὰ φυλάγονται πολλὰ. Ἀν ἀνακάλυπτε ποτὲ ὁ Μάντοξ πὼς εἶχαν σχέσεις, πὼς δέλεονταν κορυφὰ, ἦταν χαμένοι! Ἐργαζέτο καὶ ξαναγύρισε σὲ λίγο με τοὺς καφέδες. Ἀφῆσε τὸ δίχρη πᾶνω στὸ κομοδίνο.

Φορούσε μιὰ ρούπα τοῦ σπιτιοῦ, διάφανη, ἀπὸ πρσινοπὸ γάλλων. Μὰ ὁ Ἄνσον μπορούσε τώρα νὰ τὴν κοιτάξῃ χωρίς νὰ φλέγεται ἀπ' τὸν ἐρωτὰ του γι' αὐτήν.

Τοῦδωσε τὸ ἓνα φλυτζάνι με τὸν καφέ. Πῆρε αὐτὸ τὸ ἄλλο, κοίτησε στὴν ἀκρὴ τοῦ κρεβατιοῦ καὶ εἶπε:

— Ἀν τ' ἀποφασίσουμε... εἰσαι σίγουρος πὼς θὰ πετύχουμε;

Ἦ ἡ στάσι της, τὸν νευρίαζε. Τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο πὼς μιὰ γυναίκα ἀντιμετώπιζε με τέτοια ψυχραιμία τὴν δολοφονία τοῦ συζύγου της... Δὲν καταλάβαινε λοιπὸν τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ διατρέχαμε κι' οἱ δύο τους...

— Ὁχι, δὲν εἶμαι σίγουρος, ἀ-

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ ἀπὸ τὴν περιττὴ τρίχα προσώπου, σώματος **ΤΑΧΥΤΑ**

ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ

Ἡ ἀποτριχώσις διεργάζεται τελείως. ΑΝΔΡΑΝΑ - ΓΥΝΕΘΥΝΑ

Εἰσάγετε ἀσυναγόνιστο, μονοκλινὸν στὸ Βαλκάνιο, Αἰσθητικὴ χειρουργικὴ ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΑΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ

ΠΟΡΟΥΣ - ΠΑΛΛΑΔΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ

ΠΑΜΑΔΕΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ **PLACENTA**

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 - ΚΟΛΟΝΑΚΙ

ΤΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΑΙ ΔΑΡΕΑΝ **ΤΗΛ. 612010**

Κ. ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

πάντησε. Θὰ χρειαστῇ καιρός... Πρόκει νὰ μελετήσω προσεκτικὰ καθε ἐνέργειά μου... Μὰ θάθελα πρῶτα νὰ εἶμαι βέβαιος... πὼς τὸ θέλεις καὶ σύ, ἀληθινὰ!

Ἐκεῖνη ἔκανε μιὰ κίνησι ἀνεπιμονησίας.

— Καὶ βέβαια τὸ θέλω! εἶπε.

— Καταλαβαίνεις καλὰ τί προ- κείται νὰ κάνουμε; ἐπέμεινε ὁ Ἄν- σον.

Σταμάτησε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε, τονίζοντας τὴν λέξει:

— Σχεδιάζουμε μιὰ δολοφονία.

Τὸ καταλάβε; Ἐκεῖνη δὲ μίλησε ἀμέσως. Ἐμεινε με τὰ χεῖλι σφιγμένα.

— Μ' ἀκούς, Μέγκ; Μιὰ δολο- φονία!

— Τὸ ξέρω. Ἐ, κι' ὕστερα; Μή πὼς φοβάσαι;

Ὁ Ἄνσον δὲν ἀπάντησε γιὰ μερικὲς στιγμές.

— Ναι, με τρομάζει αὐτό, εἶπε ἐπιτέλους. Ἐσένα, ὅχι;

Ἡ νέα γυναίκα ἔκανε καὶ πάλι μιὰ χειρωνακία ἀντιπρομησίας.

— Δὲ μπορῶ νὰ νὰ τὸν συμπε- νέσω, εἶπε. Ὑποχρεώθηκα νὰ ζῶ μαζί του, ἓνα χρόνον σχεδόν.

Ὁλον αὐτὸ τὸν καιρὸ, ὀνειρεμένο- να νὰ τὸν δῶ πεθαμένο...

— Θὰ μπορούσε νὰ πάσης δια- ζῶγο.

— Καὶ ποὺ θὰ πῆγαμε τότε; Ἐδῶ τοῦλάχιστον δὲν εἶμαι στὸ δρόμο. Ἐγὼ ἔξασφαλισμένη μιὰ στέγη καὶ φαγητό... Μὰ δὲν ἀνέ- χομαι πιά νὰ τὸν βλέπω νὰ με τσιγγιζέ...

Ἐρεξε, δὲν κοιμάται στὸ κρεβάτι μου. Τοῦ ἔχω ἀπα- γορεύει νὰ ξαναμῇ σ' αὐτὴ τὴν κάμαρα, ἀπ' τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου μας. Ἦταν φοιτῶν... δὲ μπορούσε γιὰ ξέρης. Αὐτὸς ὁ ἄν- θρωπος εἶναι...

Σταμάτησε κι' ἔκανε μιὰ γοι- μάτσα.

— Ὁχι, δὲ θέλω νὰ κάνω λό- γο γι' αὐτό... Τπάχουν ἄντρες ποὺ ἔχουνε κατ' ἐτούτοις ἀνομιαι- ες... Θάθελα πολὺ νὰ τὸν δῶ πε- θαμένο!

Ὁ Ἄνσον ἀνάσανε μ' ἀναχο- ρισί. Τώρα καταλάβαινε τὴν ἀδια- φορία τῆς Μέγκ γιὰ τὸν ἄντρα της! Ἐχε πεισθῇ ἐπιτέλους πὼς θὰ μπορούσε νὰ συνεργασθῇ μαζί της, πὼς δὲν θὰ τὸν ἄφινε στὴ μέση...

— Σύμφωνα λοιπόν, εἶπε. Μὰ πρέπει νάχη ἕπ' ὅλη σου πὼς, ἂν γίνω τὸ παρομῶν λάθος, θὰ τὴν πάθης καὶ σύ, μαζί με μένα. Μὴν ἐλπίζης δὲ πὼς θὰ δειξῶν ἐπιεί- κεια ὁ ἔνορχος... προκειμένου γιὰ μιὰ γυναίκα ποὺ ἀνακατεύθηκε στὸ ἔγκλημα τοῦ φίλου της!

— Μὰ γιατί θὰ ἔκανες λάθος;

Ὁ Ἄνσον χαμογέλασε πικρά.

— Εἶν' εύκολο νὰ δολοφονήσης κάποιον, εἶπε. Μὰ, ὅσο καλὰ κι' ἂν τὸ προετοιμάσης, πάντα ὑπάρ- χει κίνδυνος νὰ ξεράσης μιὰ μι- κρὴ λεπτομέρεια.

Ἡ Μέγκ ἄφισε τὸ φλυτζάνι του κι' ἀναψε ἓνα τσιγάρο.

— Σοῦ ἔχω ἐμπιστοσύνη, Τζόν. Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲ θὰ κάνῃς κανένα λάθος.

— Ἐχεις λεφτά; τὴ ρώτησε ἀπὸτομα ὁ Ἄνσον. Γιὰ ν' ἀναλά- βῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, χρειάζομαι 3 χιλιάδες δολλάρια.

— Τρεῖς χιλιάδες; Ἐγὼ δὲν ἔ- χω οὔτε 20 δολλάρια δικὰ μου.

— Καλὰ. Δὲν πειράζει... Θὰ τὰ ἐξελέγξῃ ὅλα;

— Μπᾶ, ὅχι. Δὲν εἶναι τέτοιος τίπος.

Ὁ Ἄνσον τελείωσε τὸν καφέ του κι' ἄφισε τὸ φλυτζάνι του.

— Αὐτὰ ἦθελα νὰ μάθω... εἶπε. Φτάνουνε, γιὰ τὴν ἀρχή.

Τὴν τράβηξε κοντά του, τὴν πέ- ταξε πᾶνω στὸ κρεβάτι.

— Θέλεις ἀληθινὰ νὰ ξενιθί- σουμε, Μέγκ; τὴ ρώτησε. Ἀμὰ ἀρ- χίσουμε, δὲ θὰ μπορούμε πιά νὰ σταματήσουμε!

Ἡ νέα γυναίκα πέρασε τὰ δά- χτυλά της ἀνάμεσα στὰ μαλλιά του.

— Γιατί ἀμφιβάλλεις ἀκόμη γιὰ μένα; τοῦ ψιθύρισε. Σοῦ εἶπα πὼς θὰ σ' ἀκολουθήσω σ' ὅτι κά- νεις... Δὲν καταλαβαίνεις λοιπόν; Γιὰ ν' ἀποκτήσω ἐσένα κι' ὅλα αὐ- τὰ τὰ λεφτά, εἶμαι ἐτοιμὴ γιὰ τὸ κάθε τί.

Κι' ὁ Ἄνσον εἶχε τὴ δλακεία νὰ τὸ πιστέψῃ...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Η ΓΚΑΡΝΤΑΡΟΜΠΙΑ ΣΑΣ δίχως έξοδα

1 Μιὰ μπλούζα ἀπὸ μεταξωτὸ ἢ ὀρ- γάντζο με μπερὸ ντεκολτέ μπορεί νὰ φορεθῇ με ὅλες τὶς φούστες σας, λίγο ἀμυγλιέ, καὶ με παντελόνια ἀπὸ σαντοῦγκ μεταξωτὸ γιὰ μιὰ ἀμ- πιγιέ ἐμφάνισι σὲ κότερο ἢ σ' ἓνα νησί.

2 Ἄν ἔχετε ἓνα κομμάτι ὕφασμα ἀπὸ τὸ περσινὸ στενὸν φόρεμά σας δώστε του μιὰ μοντέρνα νῶτα, προσθέτοντάς του ἓνα δολάν γύρω ἀπὸ τὸ ντεκολτέ καὶ δέστε το στὴν πλάτη. Ἄν τὸ φόρεμα εἶναι μονό- χρωμο, τὸ δολάν μπορεί νὰ εἶναι ἀπὸ ὀργάντζο.

3 Ἐνα ὀραϊότατο μοντέλλο γιὰ ἓνα γάμο με δεξίους. Τὸ φόρε- μα εἶναι ἀπὸ μπλε ὀργάντζο με πλισσιρισμένη φούστα, συμπληρώνε- ται δὲ ἀπὸ ἓνα μεταξωτὸ παντὶ δίχως γιακά. Ἐνα καλλιὰκι χρώ- ματος ἐκκερκοῦ ντύνει ἐξ ἱσοῦ κομ- ψὰ τὸ κεφάλι.

4 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

5 Ἄν ἔχετε μιὰ ζακέττα ἀσπρὴν με μιὰ ντε-πὲς ἀποτελούμενο ἀπὸ μιὰ φούστα κι' ἓνα ζιλιὰ ἀπὸ μπλε λινό. Τὸ ζιλιὰ τὸ γαρνίρετε με 6 μι- κρὰ χρυσὰ κομψὰ.

6 Μπορεῖτε νὰ μετατρέψετε τὸ νυ- φικὸ σας σὲ φόρεμα «τονικὸ» με μιὰ στενὴ φούστα. Μπορεῖτε ἀ- κόμη νὰ τὸ σκεπάσετε με μιὰ μου- σελίνα ἐμπριμέ. Φορέστε τὸ με πα- πούτσι ἀπὸ σάτεν πράσινο ἀνοιχτὸ ἢ ροζ πορτοκαλί.

7 Μπορεῖτε ν' ἀλλάξετε τὴν ἐμφά- νισι τοῦ περσινοῦ ταγιέρ σας ἀπὸ σαντοῦγκ σὲ γραμμὴ Σανέλ, ὀρ- ρώντας το με μιὰ μπλούζα με ζε- κικατῆτες τὴ φούρα με τὸ ἴδιο ὕφασμα τῆς μπλούζας καὶ θὰ ἔχετε καὶ πάλι ἓνα χαρούμενο κι' εύκο- λοφόρετο τανιέρ.

8 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

9 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

10 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

11 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

12 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

13 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

14 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

15 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

16 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

17 Ἐνὲκ μοντέλλο πολὺ ἀπλὸ καὶ πολὺ ὀδικὸ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Τὸ φόρεμα εἶναι σὲ ἴσια γραμμή καὶ τὸ συμπληρώνει μιὰ κοντὴ ζα- κέττα με γιακάκι καὶ μικρὸ μα- λοφόρετο τανιέρ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΗΣ

ΜΙΑ φορά κι 'έναν καιρό, ένας μεγάλος βασιλιάς, γυρίζοντας από κάποια μάχη, πέρασε από ένα μοναστήρι, όπου έτρεξε να τον υποδεχτεί ο ηγούμενος, ένας ροδόκκινος και κοίλας καλόμενος.

Μόλις τον είδε ο βασιλιάς, ζάρωσε τα φρύδια του. Κάποια σκέψη πέρασε από το μυαλό του και είπε στον υπασπιστή του: — Για σκέψου. Ενώ εμείς πολεμάμε και σκοτώνομαστε, αυτός εδώ ο καλόμενος κάθεται στο μοναστήρι του και περνάει ζωή χαρισάμενη! Έχετε δίκιο, Μεγαλειότατε, συμφώνησε μαζι του ο υπασπιστής του.

Ο βασιλιάς σκέφτηκε για μία στιγμή κι' ενώ στα χείλη του άνοιξε ένα χαμόγελο, έσκυψε και είπε στον ηγούμενο, που ήταν πάντα γονατιστός μπροστά του: — Αυτό, αγιε ηγούμενε, δεν είναι δίκαιο. Έγώ και οι στρατιώτες μου να διακινδυνεύουμε τη ζωή μας, για να εξασφαλίσουμε την ησυχία σας κι' εσύ και οι καλόμενοι σου να καθόσαστε ξενιστοί!

Κρύος ιδρώτας περιέλουσε τον ηγούμενο. — Δεν έχετε δίκιο, Μεγαλειότατε, είπε. Κι' εμείς εδώ στο μοναστήρι εκτελούμε έναν προορισμό.

— Χμ! Έκανε ο βασιλιάς. Αμφιβάλλω αν τον προορισμό αυτόν τον εκτελήτε, όπως πρέπει! Και για να το διαπιστώσω αυτό, θα σε υποβάλω σε μία δοκιμασία.

Ο ηγούμενος ένοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Όσο τέντωσε τ' αυτιά του.

— Άκουσε, ηγούμενε, του είπε ο βασιλιάς. Θα σου κάνω τρεις ερωτήσεις κι' όταν θα ξαναπεράσω απ' το μοναστήρι σου, μου δίνεις και τις τρεις απαντήσεις σου.

Η καρδιά του ηγούμενου πήγε στη θέα της. Είχε καιρό μπροστά του και θα καταφέρνε με τη βοήθεια των καλόγερων του ν' απαντήσει σωστά στις ερωτήσεις του βασιλιά.

— Πρώτα θα μου πής, του εξήγησε ο βασιλιάς, τί αξίζω πάνω-κάτω. Δεύτερον: Πόσος καιρός χρειάζεται για να κάνη κανείς το γύρο του κόσμου. Και τρίτον: Να μαντέψης τη σκέψη μου, όταν παρουσιασθής μπροστά μου, και να μου αποδείξης πως δεν είναι σωστή.

Και παρατήρησε: — Αφού δεν κάνετε τίποτ' άλλο εδώ, που καθόσαστε, πρέπει ν' ακούσετε το μυαλό σας! Αν δεν απαντήσεις, λοιπόν, σ' αυτές τις απλές ερωτήσεις που σου κάνα, θα πής πως είσαι άχρηστος! Κι' άχρηστος άνθρωπος δεν τους θέλω στο βασίλειό μου!

Και κεντρίζοντας το αλόγο του, βγήκε απ' την αυλή του μοναστηριού.

Είμαι βέβαιος ότι από δω και πέρα, ο καημένος ο ηγούμενος δε θα περνάει ζωή και έσπλα, παρατήρησε ο υπασπιστής του. Όταν θα ξαναπεράσουμε απ' εδώ, θα ήθελε ότι δε θα είναι τετράπονος, όπως τώρα!

Πραγματικά, δεν πέρασαν δυο μήνες κι' ο ηγούμενος έγινε αγνώριστος. Χάθηκε η δροσιά του προσώπου του, το χαμόγελό του και η κοιλιά του! Ούτε να φάνε είχε θέληση, άλλ' ούτε και να κοιμηθώ μπορούσε. Τον βασάνιζε η σκέψη ότι από μέρα σε μέρα μπορούσε να παρουσιασθώ ο βασιλιάς κι' αυτός δε θα έβλεπε τί να του απαντήσει.

Ο περιβολάρης του μοναστηριού, ο Μπατίστας, καθώς είδε τον ηγούμενο τον τόσο πολύ στενοχωρημένο, δεν κρατήθηκε και τον ρώτησε τί του συμβαίνει.

— Με χάνεις, καλέ μου Μπατίστα, του απάντησε ο ηγούμενος αναστενάζοντας. Και του είπε τί ήταν εκείνο, που τον βασάνιζε.

Ο περιβολάρης, που ήταν τετραπέρατος άνθρωπος, έβλεπε το κεφάλι του: — Δε μου τις λές και μένα αυτές τις ερωτήσεις, αγιε ηγούμενε; είπε. Πού ξέρεις κομμάτι φορά! Μπορεί ένας ανόητος, σαν και μένα να δώσει καλή απάντηση κι' απ' τον πιο σοφό του κόσμο!

Ο ηγούμενος, καθώς ήταν απελπισμένος, δεν είχε αντίρρηση. Και είπε στον περιβολάρη τις τρεις ερωτήσεις του βασιλιά. Εκείνος μόλις τις άκουσε, έβαλε τα γέλια:

— Άφισε να τα βγάλω εγώ πέρα με το βασιλιά, όταν θάρρη!

— Και πώς θα τα βγάλης πέρα; — Αυτό είναι δική μου δουλειά. Από την άφεντιά σου, ζητάω μόνο τρία πράγματα: Πρώτο να μην πής σε κανένα ότι ανέλαβα ν' απαντήσω εγώ στο βασιλιά. Δεύτερο, την ημέρα που θάρρη ο βασιλιάς στο μοναστήρι, θα πέσης στο κρεβάτι και θα κάνης τον άρρωστο. Και τρίτο, θα μου δανείσης το ράσο σου, γιατί θα το φορέσω και θα κάνω πως είσαι εσύ! Έχουμε το ίδιο άνωστημα κι' έτσι που έγινες πετσι και κόκαλο από τη στενοχωρία σου δεν είσαι πιο παχύς από μένα.

Ο ηγούμενος, που τ' άκουγε όλ' αυτά, ρώτησε κατάπληκτος: — Και λές να μη σε γνωρίσει ο βασιλιάς; Λές να μην καταλάβει ότι δεν είμαι εγώ; — Μή σε νοιάζει, τον καθησύχασε ο περιβολάρης. Την ημέρα που πέρασε από το μοναστήρι, πήε μία στιγμή σε είδε. Κι' από τότε πέρασε το σος καιρός. Είναι αδύνατο να σε θυμάται!

Ο βασιλιάς, όπως είχε ειδοποιηθεί ο αγγελιοφόρος, έφτασε την ωρισμένη μέρα στο μοναστήρι. Μόλις είδε τον περιβολάρη, που, φορώντας το ράσο του ηγούμενου, έτρεξε να τον προϋπαντήσει, χαμογέλασε ευχαριστημένος και, γυρίζοντας στους υπασπιστές του, τους είπε: — Δε σας είπα ότι ο άγιος ηγούμενος θαχάνε το κέφι του απ' την ημέρα εκείνη; Νά, δε στε πως έγινε! Πετσι και κόκαλο!

Γιατί, όπως το είχε προβλέψει ο πονηρός περιβολάρης, ο βασιλιάς και οι υπασπιστές του δε θυμόνταν τα χαρακτηριστικά του ηγούμενου μία στιγμή που τον είχαν δει. — Βλέπω ότι αδυνατίζεις, αγιε ηγούμενε, είπε ο βασιλιάς εύθυμα. Φαίνεται ότι οι ερωτήσεις που σου κάνα, σε κούρασαν πολύ. Ο περιβολάρης αναστέναξε από το βάθος της καρδιάς του: — Πολύ με κούρασαν, Μεγαλειότατε. Είπα, αλλά εύθυνώς βρήκα τις απαντήσεις!

— Έγώ δεν είμαι ο ηγούμενος του μοναστηριού, αλλά ο... περιβολάρης, απάντησε ξερά ο Μπατίστας.

άκουσε, έβαλε τα γέλια:

— Άφισε να τα βγάλω εγώ πέρα με το βασιλιά, όταν θάρρη!

— Και πώς θα τα βγάλης πέρα; — Αυτό είναι δική μου δουλειά. Από την άφεντιά σου, ζητάω μόνο τρία πράγματα: Πρώτο να μην πής σε κανένα ότι ανέλαβα ν' απαντήσω εγώ στο βασιλιά. Δεύτερο, την ημέρα που θάρρη ο βασιλιάς στο μοναστήρι, θα πέσης στο κρεβάτι και θα κάνης τον άρρωστο. Και τρίτο, θα μου δανείσης το ράσο σου, γιατί θα το φορέσω και θα κάνω πως είσαι εσύ! Έχουμε το ίδιο άνωστημα κι' έτσι που έγινες πετσι και κόκαλο από τη στενοχωρία σου δεν είσαι πιο παχύς από μένα.

Ο ηγούμενος, που τ' άκουγε όλ' αυτά, ρώτησε κατάπληκτος: — Και λές να μη σε γνωρίσει ο βασιλιάς; Λές να μην καταλάβει ότι δεν είμαι εγώ; — Μή σε νοιάζει, τον καθησύχασε ο περιβολάρης. Την ημέρα που πέρασε από το μοναστήρι, πήε μία στιγμή σε είδε. Κι' από τότε πέρασε το σος καιρός. Είναι αδύνατο να σε θυμάται!

Ο βασιλιάς, όπως είχε ειδοποιηθεί ο αγγελιοφόρος, έφτασε την ωρισμένη μέρα στο μοναστήρι. Μόλις είδε τον περιβολάρη, που, φορώντας το ράσο του ηγούμενου, έτρεξε να τον προϋπαντήσει, χαμογέλασε ευχαριστημένος και, γυρίζοντας στους υπασπιστές του, τους είπε: — Δε σας είπα ότι ο άγιος ηγούμενος θαχάνε το κέφι του απ' την ημέρα εκείνη; Νά, δε στε πως έγινε! Πετσι και κόκαλο!

Γιατί, όπως το είχε προβλέψει ο πονηρός περιβολάρης, ο βασιλιάς και οι υπασπιστές του δε θυμόνταν τα χαρακτηριστικά του ηγούμενου μία στιγμή που τον είχαν δει. — Βλέπω ότι αδυνατίζεις, αγιε ηγούμενε, είπε ο βασιλιάς εύθυμα. Φαίνεται ότι οι ερωτήσεις που σου κάνα, σε κούρασαν πολύ. Ο περιβολάρης αναστέναξε από το βάθος της καρδιάς του: — Πολύ με κούρασαν, Μεγαλειότατε. Είπα, αλλά εύθυνώς βρήκα τις απαντήσεις!

Ο βασιλιάς, όπως είχε ειδοποιηθεί ο αγγελιοφόρος, έφτασε την ωρισμένη μέρα στο μοναστήρι. Μόλις είδε τον περιβολάρη, που, φορώντας το ράσο του ηγούμενου, έτρεξε να τον προϋπαντήσει, χαμογέλασε ευχαριστημένος και, γυρίζοντας στους υπασπιστές του, τους είπε: — Δε σας είπα ότι ο άγιος ηγούμενος θαχάνε το κέφι του απ' την ημέρα εκείνη; Νά, δε στε πως έγινε! Πετσι και κόκαλο!

Γιατί, όπως το είχε προβλέψει ο πονηρός περιβολάρης, ο βασιλιάς και οι υπασπιστές του δε θυμόνταν τα χαρακτηριστικά του ηγούμενου μία στιγμή που τον είχαν δει. — Βλέπω ότι αδυνατίζεις, αγιε ηγούμενε, είπε ο βασιλιάς εύθυμα. Φαίνεται ότι οι ερωτήσεις που σου κάνα, σε κούρασαν πολύ. Ο περιβολάρης αναστέναξε από το βάθος της καρδιάς του: — Πολύ με κούρασαν, Μεγαλειότατε. Είπα, αλλά εύθυνώς βρήκα τις απαντήσεις!

Ο βασιλιάς, όπως είχε ειδοποιηθεί ο αγγελιοφόρος, έφτασε την ωρισμένη μέρα στο μοναστήρι. Μόλις είδε τον περιβολάρη, που, φορώντας το ράσο του ηγούμενου, έτρεξε να τον προϋπαντήσει, χαμογέλασε ευχαριστημένος και, γυρίζοντας στους υπασπιστές του, τους είπε: — Δε σας είπα ότι ο άγιος ηγούμενος θαχάνε το κέφι του απ' την ημέρα εκείνη; Νά, δε στε πως έγινε! Πετσι και κόκαλο!

Γιατί, όπως το είχε προβλέψει ο πονηρός περιβολάρης, ο βασιλιάς και οι υπασπιστές του δε θυμόνταν τα χαρακτηριστικά του ηγούμενου μία στιγμή που τον είχαν δει. — Βλέπω ότι αδυνατίζεις, αγιε ηγούμενε, είπε ο βασιλιάς εύθυμα. Φαίνεται ότι οι ερωτήσεις που σου κάνα, σε κούρασαν πολύ. Ο περιβολάρης αναστέναξε από το βάθος της καρδιάς του: — Πολύ με κούρασαν, Μεγαλειότατε. Είπα, αλλά εύθυνώς βρήκα τις απαντήσεις!

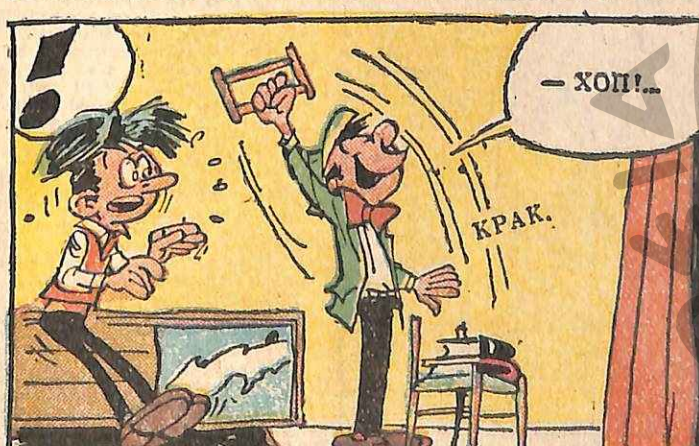
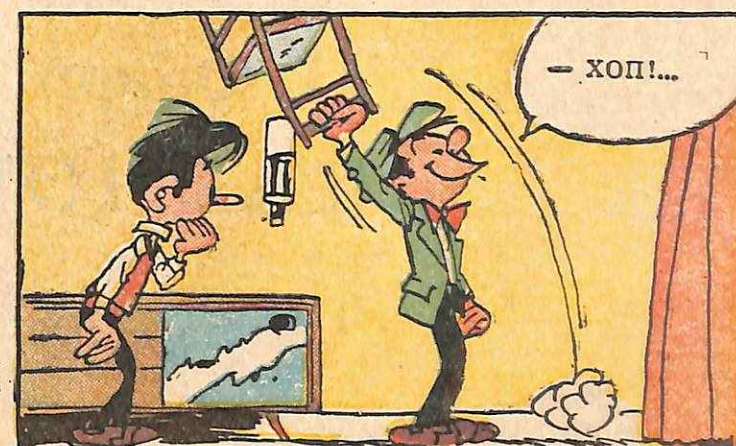
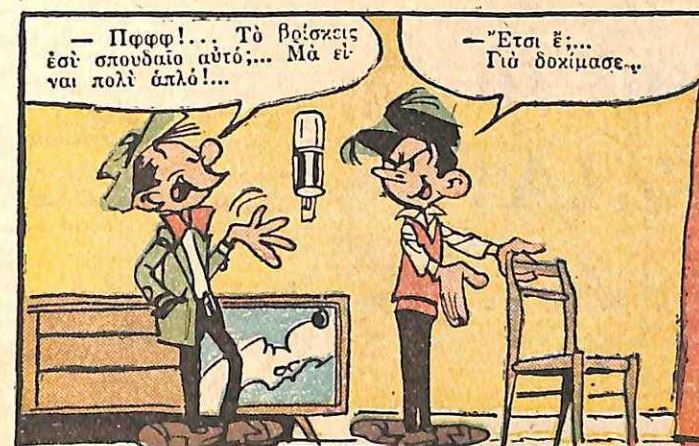
Ο βασιλιάς, όπως είχε ειδοποιηθεί ο αγγελιοφόρος, έφτασε την ωρισμένη μέρα στο μοναστήρι. Μόλις είδε τον περιβολάρη, που, φορώντας το ράσο του ηγούμενου, έτρεξε να τον προϋπαντήσει, χαμογέλασε ευχαριστημένος και, γυρίζοντας στους υπασπιστές του, τους είπε: — Δε σας είπα ότι ο άγιος ηγούμενος θαχάνε το κέφι του απ' την ημέρα εκείνη; Νά, δε στε πως έγινε! Πετσι και κόκαλο!

Γιατί, όπως το είχε προβλέψει ο πονηρός περιβολάρης, ο βασιλιάς και οι υπασπιστές του δε θυμόνταν τα χαρακτηριστικά του ηγούμενου μία στιγμή που τον είχαν δει. — Βλέπω ότι αδυνατίζεις, αγιε ηγούμενε, είπε ο βασιλιάς εύθυμα. Φαίνεται ότι οι ερωτήσεις που σου κάνα, σε κούρασαν πολύ. Ο περιβολάρης αναστέναξε από το βάθος της καρδιάς του: — Πολύ με κούρασαν, Μεγαλειότατε. Είπα, αλλά εύθυνώς βρήκα τις απαντήσεις!

Ο βασιλιάς, όπως είχε ειδοποιηθεί ο αγγελιοφόρος, έφτασε την ωρισμένη μέρα στο μοναστήρι. Μόλις είδε τον περιβολάρη, που, φορώντας το ράσο του ηγούμενου, έτρεξε να τον προϋπαντήσει, χαμογέλασε ευχαριστημένος και, γυρίζοντας στους υπασπιστές του, τους είπε: — Δε σας είπα ότι ο άγιος ηγούμενος θαχάνε το κέφι του απ' την ημέρα εκείνη; Νά, δε στε πως έγινε! Πετσι και κόκαλο!

Γιατί, όπως το είχε προβλέψει ο πονηρός περιβολάρης, ο βασιλιάς και οι υπασπιστές του δε θυμόνταν τα χαρακτηριστικά του ηγούμενου μία στιγμή που τον είχαν δει. — Βλέπω ότι αδυνατίζεις, αγιε ηγούμενε, είπε ο βασιλιάς εύθυμα. Φαίνεται ότι οι ερωτήσεις που σου κάνα, σε κούρασαν πολύ. Ο περιβολάρης αναστέναξε από το βάθος της καρδιάς του: — Πολύ με κούρασαν, Μεγαλειότατε. Είπα, αλλά εύθυνώς βρήκα τις απαντήσεις!

Ένα νέο κόλπο του Ριρή

Έπεσα στο βάθος της βάσκας
ξαναλημένος από την κούραση...

Εσπρωξα το χοντρό κορμό στο πιάτο θάλας νερό και μ' ένα πήδημα έρεθισα πάνω μου. Βρισκόμουν στους απέραντους βάθους του Έβερεστ, στην Φλορίδα.

Μιασασμένη, πάνω στον κορμό, πήρα μια βαθιά ανάσα, μιά η καρδιά μου εξακολουθούσε να χτυπάει άγρια μέσα στο στήθος μου. Τα γαυγίσματα των σκυλιών που σέρφι, που ακολουθούσαν τα ίχνη μου, μ' έκαναν ν' ανατριχιάσω. Πολλοί εκτός νόμου είχαν κρατηθεί να ξεφύγουν και να κρυφτούν στους βάθους. Θά γινόμουν κι εγώ ένας απ' αυτούς. Θά έπρεπε όμως να είχα μια θάρρα, για να απομακρυνθώ γρήγορα.

Σαν απάντησι σ' αυτή μου τη σκέψη, ένα λεπτό πλοκάριό θυήκη από την ομίχλη και μιά δυνατή δέση από φως έπεσε πάνω μου.

Ποιος είστε; Τι κάνετε εδώ; Άκουσα να με ρωτάει μια γυναίκα φωνή.

Σβήστε αυτό το φως, σας παρακαλώ.

Εσάς πυροδοτούσαν; με ρώτησε εκείνη, ενώ έσβυσε το φως.

Άκουσα δύο πιστολιές.

— Ήταν αστυνομικοί; Και όμως δεν φαίνονται για εγκληματίες.

— Σας ευχαριστώ, της είπα. Πραγματικά δεν είμαι γεννημένος για εγκληματίες, μα μπλέχτηκα σε μια άσχημη υπόθεση.

— Τότε είστε τυχερός, που συγνώμη σας την "Αννα Μπάρνερ".

— Ή "Αννα Μπάρνερ" είστε εσείς; — Ναι. Κάνετε δεν έρεει καλώς, από μένα αυτούς τους βάθους.

— Η κοπέλλα που μιλούσε για τον θάνατό της σ' α να έπρόκειτο για ένα

τρίτο πρόσωπο πλησίασε τη θάρρα στον κορμό και με δόησε ν' α. νεύω. "Εγώ αφέθηκα να πέσω στο βάθος της εξαντλημένης από την κούραση και την αιμορραγία.

— Θά έχετε όλο τον καιρό να μου πείτε τι σας συνέβη όταν θά φτάσουμε στο "παλατάκι", δηλαδή στην καλύδα όπου ζω με το θείο Σάμ. Κινηθήτε κροκοδείλιους.

— Δέ φανταζόμουν ένα κοριτσάκι σαν κι εσάς σε μια τέτοια δουλειά.

— Δεν είμαι κοριτσάκι είμαι δεκαεννιά χρονών!

— Όλα άρχισαν όταν γνώρισα την Φανή Μόργκαν που ήρθε να περάσει ένα "γουήκ-έντ" στο Κέυ Ντολφές, μιά έρημη ακτή της Φλορίδας. Ζούσα μοναχικά, με τα ψάρια, χρήματα που έβγαλα από το ψάρεμα και με τα κέρδη, που είχα κάθε τόσο όταν κάποιος τουρίστας νοίκιαζε το πλοιάριό μου. Και η Φανή Μόργκαν, λοιπόν, πήρε το "Γαλαζίο Δελφίνι" μου για έναν περίπατο στη θάλασσα. Δεν ήταν η πρώτη τουρίστρια που φιλούσα στις αστροφωτιστές νύχτες της Καραϊβικής, μα μόλις τα χείλη μου άγγιζαν τα δικά της, ένιωσα ότι δε θα μπορούσα ποτέ πια ν' αγαπήσω και να επιθυμούσα μια γυναίκα, όπως αγαπούσα και επιθυμούσα αυτήν.

— Της ζήτησα να γίνει γυναίκα μου, μα εκείνη γέλασε και μου απάντησε ότι ήταν συντημένη να ζή μια ζωή γεμάτη πολυτέλεια.

— Τότε θα γίνω πλούσιος! της φώναξα με μιά σιγουριά που στην αρχή την έκανε να γελάσει και ύστερα την συγκίνησε. Φώναξε να με περιμένει τρία χρόνια!

Η ΜΟΝΑΞΙΑ ΜΑΣ!

Η Φανή μου το υποσχέθηκε, μα έμένα μου χρειάστηκαν μόνο δυο χρόνια για να πετύχω το σκοπό μου. Η τύχη με βοήθησε να ανακαλύψω ένα μεταλλείο χαλκού στη Βενεζουέλα. Όταν γύρισα, ήμουν πραγματικά πλούσιος.

Πήγα στην Τάμπα, στην πόλη που κατοικούσε η Φανή και έφτασα στο σπίτι της κρατώντας ένα μεγάλο μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα. Δέμένα μ' ένα διαμαντένιο μπρασελέ. Πέρασα κοντά στη Φανή δυο εβδομάδες γεμάτες έρωτικό μεθύσι. Ύστερα συνέβη εκείνο, που σύντριψε όλες τις ελπίδες μου.

Η Φανή πήγε να περάσει ένα "γουήκ-έντ" στη Βίλλα των Κόρριντορς, που βρισκόταν σε μικρή απόσταση από την πόλη σε μιά περιοχή που κατοικούσαν μόνο εκατομμυριούχοι. Τη δεύτερη ημέρα δεν κατώρθωσα να υποφέρω περισσότερο την απόμακρυνση της και αποφάσισα να πάω κι εγώ μέχρι τη Βίλλα των Κόρριντορς. Έκανα μιά-δυο βόλτες έξω από τα κάγκελλα του πάρκου, ελπίζοντας ότι κάπου θά έβλεπα τα κόκκινα μαλλιά της Φανής.

Μα όταν τ' είδα, η γυναίκα που άναποδούσα βρισκόταν στην άγκαλιά του Ρόναλντ Κόρριντορς, ενός χοντρού νεαρού με αταρχειούς τρόπους και τερσάσιο λογαριασμό στην τράπεζα. Κατάλαβα άμέσως την κατάσταση. Ασφαλώς εκείνος ο άθλιος προσπαθούσε να έπωφελήθω από τη μοναξιά του πάρκου για να πετύχω το σκοπό του.

Δεν χρειάστηκε να το σκεφτώ δυο φορές. Πήδησα τ' οφράχτη, ώρμησα πάνω του και τον ξάπλωσα κάτω με μιά γροθιά.

— Άλφρεντ! φώναξε η Φανή κατάχλωμη. Για όνομα του Θεού! Ο Κόρριντορς άνασκηώθηκε βλαστημώντας και κρατώντας στο χέρι ένα ρεβόλβερ. Φαινόταν αποφασισμένος να το χρησιμοποιήσει. Ωρμήσαμε να το χρησιμοποιήσω. Ηρμήσα και πάλι επάνω του, κυλιόμουν πάνω και σε κάποια στιγμή, μιά φασαρία έφυγε από το όπλο και ο Κόρριντορς έμεινε ακίνητος.

Φύγε Άλφρεντ, μου ψιθύρισε η Φανή.

Της έριξα μιά ματιά και έφυγα πιδώντας πάλι τον φράχτη, ενώ κάποιος έτρεχε φωνάζοντας. Σε λίγο ένα μικρό άγριό μωρο πληθός άρχισε να με κυνηγά. Με πυροβόλησαν. Αν δεν κατώρθωνα να ξεφύγω τώρα θά ήμουν νεκρός...

Κρύφτηκα, λοιπόν, στο "παλατάκι". Ο πυρετός μου κράτησε σχεδόν μιά εβδομάδα και σ' όλο αυτό το διάστημα, η "Αννα" δεν έλειψε στιγμή από κοντά μου.

Κάποιο βράδυ, όταν είχα γίνει άρκετα καλά, άναγγειλα στην "Αννα".

— Θά ζητήσω από σ' α μιά μεγάλη γάμη. Να έρθει μαζί μου στην πόλη, γιατί δεν ξέρω τι υποδοχή θά μου κάνουν. Θά κρυφτώ κι' εσείς θα πάτε να φωνάξετε τη Φανή.

— Η κοπέλλα κατέβασε το βλέμμα στο πιάτο της.

— Καλά, θά έρθω, είπε ύστερα από μιά στιγμή σιωπής.

— Έμεινα κρυμένος στη θάρρα ενώ η "Αννα" έφυγε για το σπίτι της Φανής.

Σε λίγο γύρισε μόνη.

— Δεν έρχεται, Άλφρεντ, φοβάται. Κι' έλας πρέπει να φύγουμε. Σε καταζητούν για δολογία γρήγορα.

— Η Φανή σου παραγγέλνει να φύγεις κρυμμένος...

Χωρίς να περιμένω να ακούσω περυσότερα, πήδησα έξω από τη θάρρα και έτρεξα προς την πόλη, ενώ κα, κα, κα φώναζε:

— Περιμένε με παρακαλώ μ' α μην κ' ανησυχώ!

Τηλεφώνησα στη Φανή από την πρώτη τηλεφωνική καμπίνα, που βρήκα.

— Δεν σου εξήγησα εκείνη η μικρή κρυψώνα; μου ψιθύρισε η Φανή.

— Μά γιατί δεν είπες την αλήθεια; Έσύ ήσουν μπροστά, είδες ότι ήταν ένα ατύχημα!

— Φοβήθηκα το σκάδαλο, Άλφρεντ. Φαίνεται πως φωτογραφίες μας στις έφημεριδες, την περιέργεια του κοινού, τις φλυαρίες...

— Πρέπει να αποκαταστήσουμε

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

την αλήθεια, Φανή. Δέ μπορώ να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου ως καταζητούμενος. Προσπάθησε να με καταλάβεις.

— Το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να φύγεις άμέσως από την Τάμπα. Δεν ξέρουν το όνομά σου. Έγώ είπα ότι δε σε γνώριζα. Άντιο. Άλφρεντ και καλή τύχη!...

Γύρισα στη Βάρκα. Η "Αννα" δέ με ρώτησε τίποτα. Έμεινα σιωπηλός, ώσπου φτάσαμε στο "παλατάκι".

Ο θείος Σάμ μ' ας υποδέχτηκε με χαρά, μα ήταν η τελευταία φορά, που τον βλέπαμε. Το ίδιο βράδυ η θάρρα του αναποδούρισε στα έλη κι' ο γέρος κυνηγός πνίγηκε.

— Ένα μήνα άργότερα, όταν η "Αννα" συνήρθε από τη λύπη της, αποφάσισε να πραγματοποιήσει τη σκέψη, που έκανε από καιρό.

— Θά φύγω, "Αννα" της είπα, θά παραδοθώ στην αστυνομία. "Αν" έχω ένα χρέος πρέπει να το πληρώσω. Η Φανή θά αναγκαστεί να πη την αλήθεια.

— Ίσως έχεις δικήν να πληρώσεις, μου είπε εκείνη, ενώ με κύλησε πάνω. Δέ μπορεί να ξεφύγει η κα. νεις πάντα από την αλήθεια.

— Κι' εσύ; Πας θά μείνεις μόνη στα έλη; Δεν είναι ζωή αυτή για μιά κοπέλλα. "Ελα μαζί μου. Άννα. Θά παντρευτώ, θά αποκτήσω ένα σπίτι κι' εσύ θά έρθεις να ζήσεις μ' έμένα και τη σύζυγό μου, σ' αμ μικρότερη αδελφή μου!

Με κυττάζε, δάγκωσε τα χείλη, ύστερα, ξαφνικά σηκώθηκε στα δ' α. κτυπά των ποδιών και με φίλησε.

— Άντιο, Άλφρεντ ψιθύρισε και εξαφανίστηκε τρέχοντας άναμεσα στα δέντρα.

— Άγγιζα τα χείλη σου. Ήταν όγρ' α από θάρρα. Τι άκατανόητο κοπέλλα, αλήθεια! Άρχισα να κυληλάτο στα πράσινα νερά, αλλά χωρίς να βιάζομαι. Ένοιωθα άναστατωμένος. Κάθε χτύπημα των κυμάτων με πηγαίνε πιο κοντά στη Φανή, στο μεγάλο μου έρωτα, μα σε κάθε χτύπημα του κυματιού η ά. ν' αμνησι της "Αννας" γινόταν πιο έντονη, πιο πομμένη. Και ξαφνικά, η σύγχυση που είχα στο μυαλό μου διαλύθηκε. Γύρισα τη Βάρκα και λίγο άργότερα έτρεχα προς το "παλατάκι", φωνάζοντας:

— "Αννα, "Αννα!"

— Γιατί γύρισε; με ρώτησε εκείνη. Σατισμένη, βγαίνοντας στην πόρτα.

— Έπρεπε να της πω ότι γύρισα γιατί ένιωσα ότι την άποδοχούσα.

— Κατάλαβα ξαφνικά ότι η Φανή δέ με ενδιαφέρει πιά, είπα μόνο.

— Τότε μπορείς να διαβάσεις το, μου είπε η "Αννα, θάξονος ά. πό την τρέση του πανταλονιού της ένα χυλοπιπιλωμένο φύλλο έφημερίδας. Το έχω από την ημέρα που πηγα να δηλώσω το θάνατο του θείου Σάμ, πριν ένα μήνα.

Με την πρώτη ματιά, είδα τυπωμένη μιά φωτογραφία της Φανής και του Κόρριντορς. Η λεζάντα έγραφε ότι είχαν παντρευτεί άκριβώς την ημέρα της εκδόσεως της έφημερίδας. Το άθρο που ακολουθούσε ά. νεφερε ότι ο Κόρριντορς είχε από καιρό τραυματιστεί ελαφρά από ένα ανγνωστό, που δεν τον είχε καν καταγγείλει.

— Γιατί δέ μου το είπες πιο πριν; αναθάρρα.

— Γιατί δεν ήθελα να σε κάνω να υποφέρεις, απάντησε η "Αννα".

— Είμαι πολύ ευχαριστημένος, που έκ' εινος ο άνθρωπος είναι ζωντανός! Μά γιατί η Φανή με γέλασε έτσι;

— Ήθελε να σε απομακρύνει για να παντρευτεί εκείνον. Δεν το κατάλαβα ναι;

— Και το κατάλαβα ναι ένοιωθα ευτυχισμένος και άνάλασρος, γιατί ήθερα ότι τώρα αγαπούσα εκείνη τη "λυκεία κοπέλλα", που χωρίς να το καταλάβα είχε διώξει από την καρδιά μου τη μορφή της Φανής.

— Τράβηξα κοντά μου και σκιδόνοντας ζήτησα τα χείλη της, ενώ ολόγυρα μας τούλιγε ε' νυχτισμένους η μοναξιά μας.

ΒΑΛΠΕΡ ΠΟΛΙΖΕΝΟ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Μαζί τ' ο μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 22 - 28 Αυγούστου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Μειώσει της εργασίας, ή όποια, όμως, δέ θά έπηρεάσει δυσμενώς τα οικονομικά. ★ Θά λάβετε ένα γράμμα ή θά σας δώσουν μιά πληροφορία, που από καιρό περιμένετε. ★ Αλλοίμονο αν δεν περιορίσετε τα έξοδά σας.	★ Έξαιρετικά ευνοϊκή περίοδος, κατά την όποια τόσο ο σύζυγος, όσο και οι έρωταμένοι θα ρυθμίσουν όλες τους τις διαφορές. ★ Οι νέοι και άνεραστοι θά συναντήσουν πρόσωπο, που θά παίξει σημαντικό ρόλο στο μέλλον.	★ Περίοδος κατάλληλη για να πάρετε την άδεια σας και να ξεκουραστήτε. ★ Ο καθαρός αέρας της έσοχής και μιά ε' γνωση στη ζωή θά σας ώφελοσούν πολύ. ★ Αποφύγετε τα κοσμητικά και επικίνδυνα σπορ.
ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Έκπληξεις στον επαγγελματικό τομέα, μάλλον ευάριστες. ★ Οι προσπάθειες θά καταλήξουν σε έπιτυχία, μόνον αν συνεχιστούν με έπιμονή. ★ Περίοδος κατάλληλη για να λύσετε διάφορα προβλήματα σας.	★ Τα άστρα δημιουργούν άνωμαλες συνθήκες για την αίσθηματική σας ζωή. Προσέξτε πολύ τα λόγια σας και αποφύγετε να πάρετε βιαστικές αποφάσεις. ★ Για τις γυναίκες, ιδίως, ένα όνειρο που σύντομα θά πραγματοποιηθεί.	★ Λίγη γυμναστική κάθε πρωί, στον καθαρό αέρα, θά σας ώφελοσούν πολύ. ★ Αισθητή βελτίωση στη λειτουργία του πεπτικού συστήματος και των εντέρων. ★ Απαλλαγείτε από την νευρικότητα, που σας βασανίζει.
ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Οι άγορές, που θά κάνετε κατά τις ήμερες αυτές, θά σας έπιτρέψουν να πραγματοποιήσετε σημαντικά κέρδη. ★ Μή στήριζετε τίποτα στην τύχη, γιατί δεν φαίνεται να είναι με το μέρος σας. ★ Παρουσιάζονται έμποδια.	★ Η άναποφασιστικότητα θά θλάψει τις αίσθηματικές σας σχέσεις. ★ Η ευγένεια και η λιτότης των τρόπων σας κρατάει κοντά σας άγαπημένο πρόσωπο. ★ Αποφύγετε, λοιπόν, να το δυσχερατήσετε με άνόητη συμπεριφορά.	★ Μακρόχρονη παραμονή στην έξοχή και κατά προτίμηση στο δουνό, θά ώφελοσούν πολύ την υγεία. Η παραμονή κοντά στη θάλασσα, μπορεί να σας ευχαρίστη, είναι όμως κουραστική, ενώ σας χρειάζεται άνάπαυσι.
ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Η περίοδος είναι ιδιαίτερα ευνοϊκή για τις άγοραπωλήσεις κτημάτων και για τους άσχολουμένους μ' αυτές. ★ Θά σημειώσετε μιά επαγγελματική έπιτυχία, ή όποια, όμως, θ' άποδόση καρπούς από τον 'Οκτώβριο κι' έπειτα.	★ Θά δοκιμάστε μιά αίσθηματική άπογοήτευση, εύτυχώς όμως θά θρεθούν καλοί φίλοι που θά σας παρασύρουν σε διασκεδάσεις και θά σας βοηθήσουν να ξεχάσετε. ★ Δείξτε ψυχραιμία και μη μεγαλοποιήτε τα γεγονότα.	★ Διαταραχές στο ουροποιητικό σύστημα, που άπαιτούν συστηματική θεραπεία, πριν γίνουν χρόνιες. Μή παραλείψετε να συμβουλευτείτε το γιατρό σας κι' αποφύγετε να πάρετε φάρμακα, χωρίς τη συμβουλή του.
ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Διαλέξτε προσωπικά τους συνεργάτες σας. Ένας άκνηρος ή άμελής θά κατέστρεφε πολλές προσπάθειές σας. ★ Αποφύγετε να δανείσετε χρήματα, άλλα και να δανειστήτε μεγάλα ποσά. ★ Ο Σεπτέμβριος πιο άποδοτικός.	★ Μην άναβάλετε άποχρώσεις και προ πάντος μη δεσμευτείτε για το μέλλον, χωρίς να έξασφαλίσετε τις άπαιτήσεις έγγυησης. ★ Οι παντρεμένοι άς αποφύγουν τις περιπέτειες και προ πάντος άς προσέξουν τις άδεξιότητες.	★ Τα νεφρά είναι κατά την περίοδο αυτή το πιο εύαίσθητο σημείο του οργανισμού. Προφυλάξτε τα από ψύξη και αποφύγετε τα ποτά. ★ Φροντίστε να περάσετε τις διακοπές σας σ' ένα μέρος που έξασφαλίζει άνάπαυσι.
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Αποφύγετε κατά τις ήμερες αυτές την ύπογραφή συμβολαίων. Δεν θά άποδεχθούν καθόλου έπιμερή για σας. ★ Κινδύνος ν' αναλάβετε άποχρώσεις, για τις όποιες θά μετανοήσετε, ή ν' άκολουθήσετε κακές συμβουλές.	★ Κυνηγάτε νέες περιπέτειες, οι όποιες όμως δέ θά σας έξασφαλίσουν άκαίρι θετική χαρά ή ίκανοποίησι. ★ Θά προσκοιμάστε έτσι προστριβές ή και ρήξι, που θά στενοχωρήσουν εσάς περισσότερο από κάθε άλλον.	★ Τα άστρα έπηρεάζουν δυσμενώς την υγεία και ιδιαίτερα το νευρικό σύστημα. τους ε' ρογους και τα έντερα. ★ Έχετε πάντως ύπ' όψη πως το καλύτερο φάρμακο είναι η άισιοδόξια. ★ Αποφύγετε τις ζήρες συγκινήσεις.
ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 'Οκτωβρίου	★ Άπουσία συναδέλφου ή συνεργάτη θά σας άποχρώσει να εργαστείτε κατά τις ήμερες αυτές περισσότερο από συνήθως. ★ Έχετε ύπ' όψη πως οι έθροϊ περιμένουν μιά στραβομηνία σας, για να μπορέσουν να σας θλάψουν.	★ Θά παρουσιάσει πρόβλημα, που θά σας θάλλει σε δύσκολη θέση και θ' άπαιτήσει άμεση λύσι. ★ Κάποιο χρηματικό ζήτημα, ίσως κληρονομικό, θά σας ρέξη άντιμέτωπος με συγγενείς. ★ Θά σας βασανίσουν αμφιβολίες.	★ Προφυλαχτείτε από τον ήλιο και μη εκτίθεστε ποτέ σ' αυτόν χωρίς καπέλλο. ★ Κατάλληλη περίοδος για να πάρετε την άδεια σας. Άνάπαυσι στην έσοχή, χωρίς σκοτούρες και φροντίδες, θά διώρθωνε τα πάντα.
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 'Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Τελειώνετε μιά δουλειά πριν καταπιστήτε μ' άλλες. ★ Αν έφαρμαχτείτε αυτό, τότε θά όητε τη μιά έπιτυχία να διαδεχτεί την άλλη και συγχρόως θά κάνετε οικονομία δυνάμεων, που θά σας χρειαστούν στο μέλλον.	★ Η φίλια σας άπασχολεί κατά τις ήμερες αυτές περισσότερο από τον έρωτα. Ύστερα από μιά ταρραμένη περίοδο, βρίσκετε λίγη χαρά κοντά σε ελκρινείς φίλους, που σας έδειξαν, ότι μπορείτε να βασίζεστε σ' αυτούς.	★ Νοιώθετε κάποια άδιαθεσία, χωρίς πάντως να υποφέρετε από κάτι συγκεκριμένο. Ίσως αυτό να όφειλεται σε παρατεταμένη υπερέκταση, φροντίστε, για μερικές μέρες, τα μεσάνυχτα να σας έρισκουν στο κρεβάτι.
ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Αποφύγετε να φανήτε άδικος στους συνεργάτες και στους συναδέλφους σας. ★ Η τύχη είναι με το μέρος εκείνων που έέρουν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή. ★ Μιά ένεργεια θά συνάντηση σοδάρά έμποδια.	★ Πολλά παράξενα συμβαίνουν στον αίσθηματικό τομέα. Δυό ή και τρία έτερόφυλα πρόσωπα κινούν συγχρόως το ενδιαφέρον σας και σας γοητεύουν. ★ Ένα γράμμα με δυσάρεστο περιεχόμενο θά σας άναστατώσει.	★ Η άντίστασι του οργανισμού στους κινδύνους, που τον άπειλούν, παρουσιάζει μιά κάμψη, γι' αυτό πρέπει ν' α' σθήσετε τις προφυλάξεις και ν' αποφύγετε κάθε τι, που θά έδειξε σε κίνδυνο την υγεία σας. ★ Τυχερό το 8.
ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Τα άστρα προκαλούν μιά σημαντική άναταραχή. Ένοοον όμως τα οικονομικά, που βελτιώνονται έτσι αισθητά, χωρίς σε άνέλπιστα έσοδα. ★ Πάψετε να περιφρονήτε τους άλλους. Θά χρειαστείτε σύντομα τη θοήθειά τους.	★ Τα άστρα και ιδιαίτερα η Άφροδίτη σας έξασφαλίζουν μιά έξαιρετικά ευάριστη Κυριακή, διευκολύνοντας την πραγματοποίηση πολλών έπιθυμιών σας. ★ Μή πιστεύετε τις άποχρώσεις που σας δίνουν. ★ Ευχάριστη συνάντησι.	★ Προσέξτε το φαγητό σας και αποφύγετε, ότι έρετε πως θά πάτε, ή, έστω, πως ένοχοι σε στομάχι σας. ★ Προσοχή στα κρυολογήματα, γιατί θά παρουσιάσουν δυσάρεστες έπιπλοκές, ιδίως στους ε' ρογους.
ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Μόνο με έπιμονή και έντασι των σπουδών συνεργάτες και στους συναδέλφους σας. ★ Η τύχη είναι με το μέρος εκείνων που έέρουν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή. ★ Μιά ένεργεια θά συνάντηση σοδάρά έμποδια.	★ Οι σχέσεις με το άλλο φύλο δεν ενοοοονται καθόλου. Είναι προτιμότερο να μειώσετε κατά τις ήμερες αυτές τις αίσθηματικές συναντήσεις. ★ Έκρήξεις ζήλειας και από τις δυο πλευρές, θά χειροτερέψουν την κατάσταση.	★ Μεγάλη νευρική χαρακτήριζε αυτή την περίοδο. Αποφύγετε και άπομακρυνθείτε απ' ό,τι σας ένευρίζει. ★ Κάθε σπατάλη δυνάμεων θά είχε όλεθριες συνέπειες, ενώ α' σθησι του σ' πνιού θ' άπεμάκρυνε πολλούς κινδύνους.
ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Τα άστρα ενοοον την πραγματοποίηση πολλών έπιθυμιών. ★ Η στιγμή είναι κατάλληλη για διαπραγματεύσεις, δεδομένου ότι όλοι έγκρίνουν τις άπόψεις σας. ★ Μή δείξετε άδιαφορία για τις καθημερινές άσχολίες.	★ Ευχάριστη περίοδος τόσο για τους έρωταμένους, όσο και για τους σύζυγους. ★ Θά δημιουργήσετε νέες γνώριμες και φίλεις, που θά άποδεχθούν πολυτίμες στο προσεχές μέλλον. ★ Χαίρωνόγνητε τη φαντασία σας.	★ Ό,τι κι' αν συμβεί διατηρήστε την ψυχραιμία σας. Δυνατές συγκινήσεις και έκρήξεις όργης θά έχουν όλεθριο άντικτυπο στο κυκλοφοριακό και στο πεπτικό σύστημα. ★ Άπροσεξία θά θάλλει σε κίνδυνο τα χέρια σας.

— Είναι καιρός να πάμε πιά στο σπίτι, 'Αγαθούλη!..